

Pouke
iz Biblije

SRPANJ
KOLOVOZ
RUJAN
2026.

Prva i Druga poslanica
Korinćanima

PRVA I DRUGA POSLANICA KORINĆANIMA

Adenilton T. de Aquiar

Prva i druga poslanica Korinćanima

Pouke iz Biblije

Srpanj, kolovoz i rujan 2026.

Sadržaj

1. Pavlova služba u Korintu
2. Poruka križa
3. Jedinstvo u Kristu
4. Grijeh u crkvi
5. Sve na slavu Božju
6. Duhovni darovi
7. Predstavljanje ljubavi
8. Sila Kristovog uskrsnuća
9. Služba poticana ljubavlju
10. Istinska kršćanska služba
11. Upraviteljska služba i misija
12. Suočavanje s lažnim učiteljima
13. Milost, ljubav i zajedništvo

POUKE IZ BIBLIJE — izdanje za odrasle — 3/2026.

Pouke iz Biblije — izdanje za odrasle priprema Odjel za crkvene službe Generalne konferencije adventista sedmog dana. Pouke se pripremaju pod nadzorom proširenog odbora za subotnjoškolske pouke, čiji su članovi konzultativni urednici. Tiskana biblijska pouka pridonos je odbora.

Nakladnik: ZNACI VREMENA, Prilaz Gjure Deželića 77, 10 000 Zagreb, Hrvatska • *Odgovorni urednik:* Neven Kláčmer • *Urednik:* Mario Šijan • *Prijevod:* Tamara Babić • *Lektura:* Marijan Malašić • *Korektura:* Ljiljana Đidara • *Prijelom:* Brankica Vukmanić • *Tisak:* Znaci vremena, Zagreb

znaci-vremena.com • adventisti.hr

CROATIAN ADULT SSQ — 3/2026

Adeniltom T. de Aquiar, First and Second Corinthians

Bît kršćanskog života i svjedočenja

Pisanje pisama prastari je običaj koji još uvijek nije zastario. Promijenili smo samo način na koji se pisma pišu. Da, društveni mediji zamijenili su papir. Međutim, elektronička pošta i drugi oblici elektroničkih pisama u osnovi imaju istu ulogu — povezuju ljude putem razmjene informacija, osjećaja i misli.

Zašto ljudi pišu pisma? Mogući je odgovor da imaju nešto reći. Tako je bilo i s apostolom Pavlom. Premda je imao tako mnogo za reći, nije se uvijek mogao naći licem u lice s onima s kojima je želio razgovarati.

Zato im je, umjesto toga, pisao poslanice — kao što su poslanice Korinćanima, koje sadrže neke od najdubljih biblijskih istina. Među njima su: “Jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga.” (1. Korinćanima 2,2) “Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.” (2. Korinćanima 8,9) A što tek reći za vrhunski hvalospjev ljubavi u 1. Korinćanima 13?

S druge strane, svatko tko čita Pavlove poslanice Korinćanima neizbježno će ostati zbunjen, ne samo zbog nekih ozbiljnih problema unutar crkve — kao što je spolni nemoral — već i zbog sitničarenja nastalog kao posljedica jeftinog strančarenja među vjernicima. Ako mislite da vaša crkva ima problema, pripremite se da vidite lavinu svađa s kojima se Pavao morao suočavati u Korintu. Možda problemi u vašoj mjesnoj crkvi ipak nisu tako veliki kao što mislite. Vrlo vjerojatno ćete se uvjeriti da su prilike u Korintu bile mnogo gore.

Koliko god problemi u Korintu bili uznemirujući, poslanice Korinćanima privlače našu pozornost ne zbog samih problema, već zbog izvanrednog načina na koji se Pavao suočava s njima. Potičući vjernike da preispitaju sebe, svoje ponašanje i okolnu kulturu u svjetlu Evanđelja o Isusu Kristu, on uzdiže poruku o križu. Ako upotrijebimo riječ koju koristi sam Pavao, svako Evanđelje protivno onom koje su primili treba smatrati “prokletim” (Galaćanima 1,8.9).

Potičući vjernike da preispitaju sebe, svoje ponašanje i okolnu kulturu u svjetlu Evanđelja o Isusu Kristu, Pavao uzdiže poruku o križu.

U Pavlovo vrijeme Korint je bio poznat po svojem bogatstvu i razvijenoj trgovini, a sve zahvaljujući luci, arhitekturi, brodogradnji i keramici. Taj grad bio je važno trgovačko središte. Ali osim toga, bio je poznat i po svojem spolnom nemoralu, vjerskoj zbrci i hramovima posvećenim raznim bogovima. Svakodnevni život u Korintu bio je obilježen neskrivenim idolopoklonstvom. Ta povijesno-kulturna pozadina pomaže nam da razumijemo Pavlove glavne brige u vezi s kršćanima u tom gradu i, u skladu s tim, poticaje koje im on upućuje.

Ovog tromjesečja proučavat ćemo Pavlove poslanice Korinćanima. U tim dvjema izvanrednim novozavjetnim knjigama, apostol prikazuje evandeosku poruku kao bit kršćanskog života i svjedočenja, kao prizmu kroz koju sve drugo treba promatrati. Bez obzira na izazove s kojima se kao pojedinci ili crkva suočavamo na putu u Nebo — odgovor na naj-složenija pitanja u našem radu za Krista isti je kao onaj koji je vrijedio i za Korinćane: “Isus Krist, i to razapeti!” (1. Korinćanima 2,2)

Isus dolazi ubrzo. Ovo je vrijeme za veće jedinstvo u Kristu i veću otvorenost za Duha Svetoga nego ikada prije, za marljivu upotrebu duhovnih darova i mnogo dublje iskustvo s uskrslim Gospodinom. Vrijeme je za istinsku kršćansku službu, za sudjelovanje u upraviteljskoj službi i misiji, za duhovni rat protiv lažnih učenja, za rast u milosti, ljubavi i zajedništvu. Ovo je vrijeme kad se trebamo držati čvrsto i biti vjerni poruci križa, a Pavlove poslanice Korinćanima uče nas upravo tome.

***Dr. Adenilton Tavares de Aguiar, profesor na katedri
za tumačenje Novog zavjeta na Sjeveroistočnom adventističkom
koledžu u Kashoeu u saveznoj državi Bahiji u Brazilu,
gdje služi od 2010. godine.***

Pavlova služba u Korintu

“Jedne noći Gospodin reče Pavlu u videnju: ‘Ne boj se! Nastavi govoriti i da nisi ušutio! Ja sam s tobom. Nitko te neće napasti da ti učini zlo. Jer ja imam mnogo naroda u ovom gradu.’” (Djela 18,9.10)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 1,1; Galaćanima 1,1; Djela 17,16-34; 1. Korinćanima 5,9-11; Djela 18,4-10; 2. Korinćanima 2,4.

Veliki engleski misionar William Carey govorio je kako je popravljao cipele da bi platio svoje troškove, ali da je njegov pravi posao bio zadobivanje ljudi za Krista.

Isto tako je i Pavao radio kao šatorar da bi zaradio za život (Djela 18,1-3), ali njegov pravi posao bio je, naravno, zadobivanje ljudi za Krista.

Ovog ćemo tjedna baciti pogled na Pavlovu službu crkvi u gradu Korintu. Ta crkva, kao što ćemo vidjeti, bila je puna problema, od kojih se mnogi nisu razlikovali od onih s kojima se crkva suočava danas, skoro dvije tisuće godina poslije. Svatko tko je kršćanin duže vrijeme, ili je uključen u rad crkve, mogao bi postaviti pitanje: Jeste li čuli za neku kršćansku zajednicu koja nema nikakvih problema? Odgovor je, naravno, očit.

Pavao se suočava s izazovima u Korintu, ali im se suprotstavlja porukom o križu (1. Korinćanima 2,2). Vjernost toj poruci način je na koji se i mi danas trebamo suočiti s izazovima koji su pred nama. Kao što ćemo vidjeti ovog tjedna i tijekom cijelog tromjesečja, poruka Prve i Druge poslanice Korinćanima odnosi se i na naš život.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 475—481.

PAVAO, OD BOGA POZVANI ISUSOV APOSTOL

Pavao se u svojim poslanicama Korinćanima predstavlja kao Isusov apostol "pozvan voljom Božjom" (1. Korinćanima 1,1; usporedi 2. Korinćanima 1,1). Njegovo uvjerenje toliko je čvrsto da je to, uz mali broj iznimaka, način na koji on započinje sve svoje poslanice.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,1; Rimljanima 1,1. Koja se dva sastojka Pavlove službe naglašavaju u tim redcima? Vidi također Galaćanima 1,1.

.....

.....

.....

Pavao govori o svojem pozivu i apostolstvu kao o ispunjenju Božje volje. Uvjeren je da njegov poziv nije od ljudi, već od Boga (Galaćanima 1,1). Poput Jeremije, i Pavla je Bog posvetio već u majčinoj utrobi (Jeremija 1,5) činom svoje milosti (Galaćanima 1,15), da objavi Kristovo Evandelje među paganima.

U 1. Korinćanima 15,8 Pavao sebe ubraja među one kojima se Krist javio nakon uskrsnuća (1. Korinćanima 15,5-7). Nekoliko redaka dalje, on napominje da je njegov poziv apostola ishod tog susreta s Isusom (1. Korinćanima 15,9-11).

Naslov "apostol Krista Isusa" obuhvaća čitav niz pojmova. U prvom redu, on prenosi misao o nekome koga šalje Isus. Osim toga, Pavao se koristi tim izrazom i da bi sebe predstavio kao Kristovog slugu (Rimljanima 1,1; Titu 1,1; Galaćanima 1,10), propovjednika i učitelja (1. Timoteju 2,7; 2. Timoteju 1,11). Bilo da propovijeda ili poučava, Krist je uvijek u prvom planu. Ukratko, Pavao je Isusov apostol.

Isus nije samo središte Pavlovog apostolstva. On je i središte Pavlovog života. Isusova prisutnost ispunjavala je Pavlove misli i osjećaje. To pokazuje činjenica što on u više navrata spominje Isusa u uvodu i ulomku posvećenom zahvalnosti u 1. Korinćanima (devet puta u devet redaka). Pavao je toliko ljubio Isusa da nije mogao prestati misliti i govoriti o Njemu. Želio je govoriti o Isusu onima koji su bili povjereni njegovoj skrbi, kako bi i njihov život bio kristocentričan. Kao što je on pozvan da bude apostol, tako su i oni pozvani da budu Isusovi vjerni sljedbenici u bilo kojem svojstvu u kojem ih je Gospodin pozvao.

Pavao je bio pozvan da bude apostol. Koji je vaš poziv i kako to znate? Ako mislite da ga nemate, što bi moglo biti pogrešno u vašem hodu s Bogom?

OD ATENE DO KORINTA

Pročitajte Djela 17,16-34. Gdje je Pavao bio prije odlaska u Korint i što je tamo radio?

.....

.....

.....

U Djelima 17,16-34 opisuje se Pavlovo propovijedanje Atenjanima prije odlaska u Korint. Po svemu sudeći, on nije namjeravao posjetiti Atenu u tom trenutku, ali je otišao tamo uz pomoć nekih prijatelja zbog protivljenja s kojim se suočio u Bereji (Djela 17,13-15).

Oni koji su otišli s Pavlom u Atenu, vratili su se u Bereju s nalogom za Timoteja i Silu, da mu se pridruže što je prije moguće (Djela 17,15). U Djelima 17,16-34 govori se o tome što Pavao radi dok ih čeka. On govori o Isusu u sinagogi, na trgu i na Areopagu. Nije mogao prestati govoriti o Isusu i za to je koristio svaku priliku.

Pročitajte Djela 18,1-11. Što je Pavao radio kad je stigao u Korint i tijekom čitavog svojeg boravka u tom gradu?

.....

.....

Pavao je posjetio Korint tijekom svojeg Drugog misionarskog putovanja. Luka nas izvještava da je on tamo ostao godinu i pol dana.

Kao i obično, Pavao svoju misionarsku aktivnost započinje u sinagogi (Djela 18,4-6). U Djelima 17,1.2 spominje se da je to bio njegov običaj. Slijedio je strategiju “u prvom redu Židovu” (Rimljanima 1,16; Djela 13,46), kao što je Isus zapovjedio svojim apostolima (vidi Djela 1,8).

Kada su mu se Sila i Timotej konačno pridružili u Korintu, “Pavao se sasvim posvetio propovijedanju, svjedočeći Židovima da je Isus Mesija” (Djela 18,5). Tijekom svojeg boravka u Korintu bio je vrlo zaposlen “propovijedajući među njima riječ Božju” (Djela 18,11). Upravo u tom smislu izgovorio je i one čuvene riječi “jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati” — među Korinćanima nije želio znati ništa “osim Isusa Krista, i to razapetoga” (1. Korinćanima 2,2).

Što možemo naučiti na osnovi Pavlove misionarske aktivnosti u Ateni i Korintu kad je riječ o korištenju svake prilike da se propovijeda Evanđelje? Razmislite o prilikama koje se vama pružaju da drugima govorite o Isusu, i o tome kako biste ih mogli iskoristiti.

GRAD KORINT

Pročitajte Djela 18,1-3; 1. Korinćanima 5,9-11; 8,4. Što možemo zaključiti o gospodarstvu, moralu i vjerskom životu u Korintu?

.....

.....

.....

Korint je bio važno središte Starog svijeta, poznat po svojoj naprednoj trgovini. Rimljani su ga razorili 146. godine pr. Kr., a Julije Cezar ga je obnovio kao rimsku koloniju 44. godine pr. Kr. I upravo se taj rimski Korint pojavljuje u Novom zavjetu. U Pavlovo vrijeme Korint je bio suparnik Atene, i čak ju je nadmašio u raznim područjima. Imao je dvije velike luke, što je olakšavalo razmjenu robe i razvoj trgovine.

Pavao je izabrao Korint zbog njegove važnosti i povoljnog geografskog položaja. "Tako se ukazala prilika za širenje Evanđelja. Kada se ono utvrdi u Korintu, lako će se proširiti u sve dijelove svijeta." (Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 99)

Osim toga, napredna trgovina u Korintu olakšala je Pavlu uzdržavanje proizvodnjom i prodajom šatora dok je propovijedao Evanđelje u tom gradu (Djela 18,2.3). Ipak, očito je da misionarski rad u velikom i bogatom gradu nije lišen izazova. Korint se odlikovao mnogim vjerskim smjerovima (1. Korinćanima 8,5), koji se ogledao u brojnim svetištima izgrađenim u čast božanstava poput Apolona, Atene i Afrodite, između ostalih, pa čak i u obožavanju takvih egipatskih božanstava kao što su Sarapis i Izida.

Osim po toj vjerskoj zbrci, Korint je bio poznat i po spolnom razvratu. Strabon, grčki geograf i povjesničar, spominje da je bilo tisuću hramskih prostitutki posvećenih obožavanju Afrodite u njezinom hramu u Korintu. Premda mnogi znanstvenici gledaju na tu tvrdnju sa sumnjom i povezuju je s atenskom propagandom protiv Korinta, obredna prostitucija bila je uobičajena u antičkom svijetu. Nemoral je bio problem u Korintu, kao i na drugim mjestima. Idolopoklonstvo i nemoral bili su dio svakodnevnog života, i ta žalosna stvarnost objašnjava velik dio sadržaja Prve i Druge poslanice Korinćanima.

U svojem misionarskom radu u Korintu, Pavao se suočio s izazovom idolopokloničkog i razvratnog društva. Koji izazovi u današnjoj kulturi mogu otežati propovijedanje Evanđelja? Kako ih možemo nadvladati? Koliko se Korint razlikuje od današnjih gradova, ako se uopće razlikuje?

"IMAM MNOGO NARODA U OVOME GRADU"

Pročitajte Djela 18,4-8. Kakvi su bili rezultati Pavlovog propovijedanja?

.....

.....

Pavlov rad među Židovima u Korintu nije bio toliko plodonosan koliko je on želio. Morao se suočiti s neprijateljstvom i mržnjom. Biblija kaže da su se oni "protivili i hulili" (Djela 18,6 — Varaždinska Biblija). Kada je objekt grčkog glagola *blasfêmeô* ("huliti") ljudsko biće, onda on znači "ružiti" ili "klevetati". Drugim riječima, oni su namjeravali ukaljati Pavlov ugled i spriječiti ga u njegovim misionarskim naporima.

Srećom, Pavlov rad u korintskoj sinagogi ipak nije bio uzaludan. Na kraju krajeva, Bog je vodio svoju misiju. A On je obećao: "Tako se riječ koja iz mojih usta izlazi ne vraća k meni bez ploda." (Izaija 55,11) Židovi nisu očekivali da će Krisp, starješina sinagoge, i njegova obitelj prihvatiti Isusa kao Mesiju i krstiti se (Djela 18,8). I ne samo oni, već "i mnogi Korinćani koji su slušali Pavla pristupili su vjeri i krštavali se" (Djela 18,8), vrlo vjerojatno i pod Krispovim utjecajem.

Pročitajte Djela 18,9.10. Što možemo zaključiti o Pavlovim osjećajima kad se suočio s izazovima u Korintu? Kako je Bog ohrabrio svojeg slugu?

.....

.....

Odmah nakon što je napustio sinagogu, Pavao je doživio nešto što mu je donijelo ohrabrenje. Sam Krist mu se javio u noćnom viđenju riječima koje prizivaju u sjećanje redak iz Izaije 41,10: "Ne boj se, jer ja sam s tobom." Pavao priznaje da se u Korintu pokazao "slabim, bojažljivim i drhtavim" (1. Korinćanima 2,3). Već je morao otići iz Bereje u Atenu zbog žestokog protivljenja. Po svoj prilici, pomislio je da će morati napustiti i Korint zbog istog razloga — zbog velikog protivljenja. Ali ovog puta to se neće dogoditi. Isus mu je rekao: "Jer ja imam mnogo naroda u ovome gradu." (Djela 18,10) A Pavao je bio Njegovo oruđe pomoću kojeg će im donijeti vijest o spasenju.

Pročitajte Izaija 41,10. Koja su nam predivna obećanja dana u tom kratkom retku? Kako bi ona trebala utjecati na naš svakodnevni život?

PAVLOVE POSLANICE KORINĆANIMA

Pročitajte 1. Korinćanima 1,11-13; 4,14; 5,11; 7,1; 1. Korinćanima 14,37.40. Također pročitajte 2. Korinćanima 1,12; 2,9; 11,3; 13,10. Kako nam ti redci pomažu da razumijemo zašto je Pavao slao poslanice Korinćanima?

Pavao se nalazio u Efezu kad je pisao Prvu poslanicu Korinćanima (1. Korinćanima 16,5-9). Klojina obitelj došla je k njemu s izvještajem da duhovno stanje dobro u Korintu nije dobro (1. Korinćanima 1,11). U 1. Korinćanima 1-6, Pavao se bavi spornim pitanjima koja je Kloa pokrenula. Ti problemi uključivali su podjele, spolni nemoral, sudske spore među vjernima i prostituciju. Pavao je dobio i pismo s konkretnim pitanjima (1. Korinćanima 7,1). Njegov odgovor predstavlja sadržaj ove poslanice, od 7. poglavlja nadalje. Ta pitanja odnosila su se na brak, razvod, celibat, hranu žrtvovanu idolima, ponašanje tijekom bogoslužja, upotrebu duhovnih darova i pogrešno shvaćanje uskrsnuća. Crkva u Korintu bila je vrlo problematična i nezrela. Možda i vaša mjesna crkva ima mnogo problema. Ipak, crkva u Korintu je vjerojatno bila još gora.

Pavlova Prva poslanica Korinćanima vrlo je značajna i za naše vrijeme. Uostalom, ne suočavamo li se svi mi, u izvjesnoj mjeri, s istim problemima u mnogim našim crkvama danas? Zato ova poslanica može i nama mnogo toga reći. U vezi s njom, Ellen G. White piše da je Pavao crkvi u Korintu poslao “jedno od svojih najopširnijih, najpoučnijih i najsnažnijih pisama” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 189; u izvorniku 301).

Moguće je da je Pavao napisao tri ili četiri poslanice Korinćanima (uspoređi 2. Korinćanima 10,9). Prvu od njih napisao je prije Prve poslanice Korinćanima (1. Korinćanima 5,9), ali je ona izgubljena. Prije Druge poslanice Korinćanima napisao je poslanicu koju znanstvenici nazivaju “oštrom” (2. Korinćanima 2,3.4.9; 7,8), ali je i ona izgubljena. Neki smatraju da on tu misli na 1. Korinćanima, ili da je ta poslanica djelomično sačuvana u 2. Korinćanima.

Iz Druge poslanice Korinćanima saznajemo da su vjernici u Korintu bili pod utjecajem okolne kulture. Cijenili su takve pojave kao što su nadmetanje, moć, bogatstvo — sve ono što može biti izazov i za našu crkvu danas. Nasuprot tome, Pavao je nastojao stvoriti kulturu usredotočenu na Krista, način gledanja na svijet kroz prizmu Evanđelja. Koliko je bitno da i mi gledamo na današnji svijet kroz prizmu Evanđelja!

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Korint", *Djela apostolska*, str. 153—159 (u izvorniku 243—254).

"U naviještanju Evanđelja u Korintu apostol se poslužio drukčijim pristupom od onoga u Ateni. ... Odlučio je zanemariti dobro pripremljene dokaze i rasprave, i ništa drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga." (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 153,154; u izvorniku 244)

"Pavao je imao nešto uspjeha", ali je "sumnjao u mudrost izgradnje crkve od materijala koji je tamo našao. Smatrao je Korint vrlo spornim poljem za rad, i odlučio ga je napustiti. ...

Dok je razmišljao o tome da napusti grad kako bi našao polje rada koje više obećava ... Gospodin mu se javio u noćnom videnju i rekao: 'Ne boj se, nego govori ... jer ja imam veliki narod u ovome gradu.' (Djela 18,9-10) Pavao je to shvatio kao zapovijed da ostane u Korintu, i kao jamstvo da će Gospodin učiniti da posijano sjeme izraste. ... Velika crkva trebala se okupiti pod zastavom Isusa Krista." (Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul*, str. 106,107)

"Zabilježeno je da je Pavao u Korintu radio godinu dana i šest mjeseci. Njegovi napori, međutim, nisu bili ograničeni isključivo na taj grad. ... Korint je postao njegovo sjedište. ... Tako je podignuto nekoliko mjesnih crkava. ... Njegova odsutnost iz crkava za koje se brinuo bilo je djelomično nadoknađeno snažnim i značajnim pisanim porukama, koje su uglavnom prihvaćane kao Božja riječ. ... Te su se poslanice čitale u mjesnim crkvama." (Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul*, str. 109)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Pavao je bio uvjeren da je Isusov apostol i da je njegov poziv od Boga. Zašto je tako važno da znamo tko smo i koji je naš poziv?

2. Na trenutak, Pavao je poželio odustati od svojeg misionarskog rada u Korintu i napustiti ga. Što ga je navelo da se predomisli? Kako bi to moglo nama pomoći kad poželimo odustati od nekog misijskog projekta? Bi li, ipak, mogao nastupiti trenutak kada bismo doista trebali odustati?

3. Članovi mjesne crkve u Korintu bili su pod značajnim utjecajem okolne kulture. To je okrutna stvarnost i među nama danas. Kako možemo biti u svijetu (Ivan 17,11.15), a da ono "što je u svijetu — požuda tijela, požuda očiju, oholost zbog imetka" (1. Ivanova 2,16) ne utječe na nas? Na koje još načine okolna kultura negativno utječe na našu crkvu?

Poruka križa

“Bez sumnje, govor o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spasavamo sila je Božja.” (1. Korinćanima 1,18)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 1,17-31; Kološanima 1,20; 1. Petrova 2,24; Djela 13,16-47; 1. Korinćanima 2,1-5.

Ciceron, poganski rimski pisac i govornik, savjetovao je rimskom narodu da križ kao sredstvo kažnjavanja drži daleko od svojih misli. Premda je Ciceron umro oko pola stoljeća prije nego što se Isus rodio, njegova izjava dobro ilustrira prijezir s kojim su Rimljani gledali na križ. Bilo je to nešto tako loše da o tome nije trebalo čak ni misliti.

Nasuprot tome, Pavao je pisao: “Vijest o križu ... je Božja sila.” (1. Korinćanima 1,18 — Suvremeni hrvatski prijevod) Za Pavla je križ sredstvo pomirenja između Boga i čovjeka (Efežanima 2,16; Kološanima 1,20), vrhunski simbol Isusove poniznosti (Filipljanima 2,8) i mjesto gdje je plaćen naš neizmjerni dug (Kološanima 2,14).

Križ je Pavlov odgovor na probleme u Korintu. Ne morate ući duboko u Prvu poslanicu Korinćanima da biste shvatili da je on vrlo zabrinut zbog jednog važnog pitanja — podjela u mjesnoj crkvi. Pavao je toliko uznemiren da je to prva tema, odmah nakon pozdrava (1. Korinćanima 1,1-3) i izraza zahvalnosti (1. Korinćanima 1,4-9), kojom se on bavi (1. Korinćanima 1,10-17). Ovog ćemo se tjedna osvrnuti na moćnu poruku o križu, koja pruža odgovor na taj problem i druga sporna pitanja u Korintu.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 482—493.

EVANĐELJE O KRIŽU

Pavao kaže da je poruka o križu Božja sila za nas. Nije ni čudo što je "Isus Krist i to razapeti" u središtu njegovog propovijedanja (1. Korinćanima 2,2).

Pročitajte 1. Korinćanima 1,17-31. Koju važnu misao Pavao ovdje ističe?

.....

U 1. Korinćanima 1,18-31 Pavao se bavi suprotnošću između ljudske ludosti i božanske mudrosti. Križ razotkriva najgore u čovjeku i najbolje u Bogu. Uvod u ovaj odlomak Poslanice nalazi se u 1. Korinćanima 1,17. Budući da Kristov križ ne treba biti lišen svoje sile (1. Korinćanima 1,17), poruka o križu mora zauzimati središnje mjesto u našem propovijedanju (vidi također 1. Korinćanima 2,2).

Pavao kaže da nije poslan da krštava, već da propovijeda Evanđelje o križu. Ta izjava zahtijeva dvije važne napomene. Prvo, grčka riječ prevedena s "poslati", *apostelô*, potječe od istog korijena kao i riječ "apostol". Prema tome, Pavlov osnovni zadatak kao apostola bio je objavljivanje Evanđelja. Drugo, Pavlove riječi o krštenju nisu značile da krštenje nije bitno, ili da nije makar isto toliko bitno kao i propovijedanje. On je zapravo ukoravao one koji su pridavali veće značenje tome tko ih je krstio, nego Onome, Isusu, u koga su kršteni.

Pod izrazom "govorna mudrost" (1. Korinćanima 1,17), Pavao ne misli da su rječiti govori sami po sebi loši. Bit je u tome da ljudska mudrost ne bi trebala zasjeniti poruku o križu. Taj izraz se odnosi na grčko-rimsku retoriku. U Ateni se Pavao koristio logikom, znanošću i filozofijom, ali je to donijelo vrlo slab rod. I zato je "odlučio u Korintu primijeniti drugačiju metodu rada u svojim naporima da privuče pozornost ovih bezbrižnih i ravnodušnih ljudi. Odlučio je izbjegavati složena dokazivanja i raspravljanja, i da među Korinćanima ne zna ništa 'osim Isusa Krista, i to razapetoga.'" (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 154; u izvorniku 244)

Na koji način opširna izlaganja zasjenjuju poruku o križu? Zašto je propovijedanje o Isusu Kristu, i to raspetom, donijelo obilniji rod u Korintu nego što su logika, znanost i filozofija donijele u Ateni? Ima li ipak trenutaka kada bi logika, filozofija i znanost mogle biti od koristi u propovijedanju Evanđelja?

"LUDOST JE ZA ONE KOJI PROPADAJU"

Uspoređujući ljudsku ludost s božanskom mudrošću, Pavao izjavljuje da je "govor o križu ludost za one koji propadaju" (1. Korinćanima 1,18). To je prvo mjesto od šest na kojima se spominje ludost ili ludi u 1. Korinćanima 1,18-31.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,20.21.23.25.27. Kako nam spominjanje ludosti u tim recima pomaže da razumijemo što je Pavao mislio kada je rekao da je govor o križu ludost onima koji propadaju?

.....

.....

Grčka riječ za "ludost" u 1. Korinćanima 1,18 je *môria*. Ta riječ javlja se samo pet puta u Novom zavjetu i to svaki put u 1. Korinćanima (1,18.21.23; 2,14; 3,19). Ta i druge srodne riječi javljaju se višeput u Novom zavjetu, a polovina se nalazi u Pavlovim poslanicama. Mnogo puta se ta skupina riječi nalazi upravo u 1. Korinćanima.

Ludost o kojoj Pavao govori u 1. Korinćanima 1,18.23 nije toliko povezana s intelektualnom slabošću koliko s nemoralnim ponašanjem i razmišljanjem, s nedostatkom razboritosti, pa čak i pobunom protiv Boga. To objašnjava zašto on toliko govori o toj temi u cijeloj Prvoj poslanici Korinćanima.

Razmislite o Pavlovom položaju u tom gradu. On dolazi u mjesto koje se ponosi svojim tobožnjim znanjem, svojom mudrošću i kulturnom profinjenošću. I u takvom okruženju govori o jednom Židovu iz Galileje, Isusu iz Nazareta, kojega su Rimljani razapeli i koji je uskrsnuo iz mrtvih — a sve to s ciljem da bi platio ne samo za njihove grijeh, već za grijeh cijelog svijeta. *Je li taj čovjek stvarno ozbiljan? Koga on to zavarava?* Nije to bio ni neki novi, duboki filozofski koncept, koji bi se mogao raščlaniti i protumačiti filozofskim sredstvima. Zvučalo je jednostavno kao ludost, besmislica, nešto što nijedan pametan i obrazovan Korinćanin ne bi mogao ozbiljno shvatiti.

Međutim, koliko god su tim poganima Pavlove riječi zvučale nerazumno, mnogim Židovima je poruka o križu zvučala još gore. Koji je Židov očekivao da Mesiju pogube Rimljani? Mesija je trebao zbaciti Rimljane, a ne da oni Njega razapnu. Pa ipak, usprkos svemu, duše Židova i pogana bile su zadobivane za Evandjelje. Koju poruku nalazimo u tome?

S kolikim god se protivljenjem suočili, Bog ipak ima ljude koji su otvoreni da čuju istinu. Moramo biti spremni da nas On upotrijebi da dosegne te ljude gdje god se oni nalazili, čak i na mjestima koja su danas podjednako loša ili čak i gora nego što je bio Korint.

SILA ZA ONE KOJI SE SPAŠAVAJU

Poruka u Prvoj poslanici Korinćanima 1,18 odviše je jasna da bi se promašio njezin smisao. Što križ znači, ovisi o tome kako se na njega gleda. On je ludost za one koji se bune protiv Boga, ali je sila za one koji čeznu za Njegovim spasenjem.

Pročitajte Kološanima 1,20; 1. Petrova 2,24. Što je Isus postigao za nas na križu?

.....

Kao što smo već vidjeli, u propovijedanju Evandjelja mora se izbje-gavati "govorna mudrost" "da ne izgubi snagu križ Kristov" (1. Korinćanima 1,17). U svjetlu 1. Korinćanima 1,17 lakše je razumjeti zašto je suprotnost ludosti Božja sila, a ne ljudska mudrost (1. Korinćanima 1,18). Križ, koji je u tolikoj suprotnosti s ljudskom mudrošću, otkriva koliko je ljudska mudrost zapravo nerazumna.

Grčki tekst Prve poslanice Korinćanima 1,18 pokazuje da "oni koji propadaju" žanju posljedice svojih postupaka. To bi se moglo ovako prevesti: "Jer je govor o križu ludost onima koji uništavaju sami sebe." Grčki glagol *apolimi* ("propasti, poginuti") može također značiti i "uništiti, pogubiti" (Ivan 10,10). Zapravo, *apolimi* se prevodi kao "uništiti ću" u 1. Korinćanima 1,19.

Što se tu događa? Pavao osigurava biblijski temelj za svoju tvrdnju iz 18. retka o tim ljudima koji ginu, tako što u 19. retku citira Božje riječi iz Izaije 29,14. U 19. retku Bog stoji iza tog uništenja, što naizgled proturječi samoubilačkoj oholosti spomenutoj neposredno prije toga. Međutim, tu nema nikakvog proturječja. Smisao je da će Bog uništiti one koji sami sebe već uništavaju.

Izraz "za nas koji se spasavamo" (1. Korinćanima 1,18), nasuprot onima koji bivaju uništeni, nagovještava da spasenje dolazi jedino od Boga. Pavao zapravo kaže da mi bivamo spašeni, to jest, ne spasavamo se sami. Mi to, naravno, i ne možemo. Naše spasenje ima vanjski izvor. Dok je uništenje samouzrokovano, spasenje može biti samo dano kao dar milosti grešnicima. Kao što je jasno na osnovi 1. Korinćanima 1,21, Bog je taj koji spašava sve koji vjeruju. Ludost je u tom smislu čin odbacivanja onoga što je Bog ponudio čovječanstvu putem Kristovog križa (1. Korinćanima 1,30), čime na sebe navlači uništenje.

"Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu Gospodinu našem." (Rimljanima 6,23) Ponavlja li ovaj redak ono što Pavao kaže u 1. Korinćanima 1,18.19?

RAZAPETI MESIJA

Pavao je pisao da “dok Židovi traže znakove, Grci traže mudrost” (1. Korinćanima 1,22). Križ — misao o Bogu, Mesiji, koji je razapet — nije bio znak koji su Židovi očekivali. Niti je to bila ona vrsta mudrosti koju su Grci htjeli. Bilo je to nešto suprotno svačijim očekivanjima.

Zapravo, dovoljno je samo pročitati kako su učenici reagirali na najavu Isusovog raspeća (vidi Marko 8,31.32; Marko 9,30-32 i Marko 10,32-34), da bismo počeli uvidati koliko je bila strana i odbojna cijela ta zamisao, posebno za Židove. Kao što smo već rekli, Židovi su očekivali da će Mesija pobijediti Rimljane. Ali to se nije dogodilo, bar ne u svjetovnom, vojnom smislu riječi “pobijediti”.

Za kršćane križ je stoljećima bio simbol vjere. I teško je kršćanima dvadeset prvog stoljeća shvatiti koliko je za mentalitet prvog stoljeća ideja o raspetom Bogu djelovala suludo.

Međutim, upravo to što je ta poruka bila toliko strašna, čini je vrijednom naših najdubljih promišljanja. Slika raspetog Mesije potpuno je razjasnila čitavom svemiru koliko je daleko Bog spreman ići kako bi dovršio plan otkupljenja. Sama misao o križu i o Gospodnjoj smrti na njemu dovoljno je zapanjujuća za nas grešnike ovdje na Zemlji. (A zamislite tek što je to moralo značiti za bezgrešna bića koja su poznavala i obožavala Gospodina Isusa na Nebu!)

Pročitajte Djela 13,16-47 (posebno retke 26.38.47). Čemu nas taj odlomak uči o značenju križa?

.....

.....

Pavao kaže da ga je Krist poslao da propovijeda Evanđelje. I tako Pavao iznosi poruku o raspetom Mesiji (1. Korinćanima 1,23). On sažima te misli u 1. Korinćanima 2,1-5. Apostol je, dakle, bio vjeran Kristovom nalogu. Kad je objavljivao Evanđelje, nije to činio “s visokim govorom ili s mudročću” (1. Korinćanima 2,1). Umjesto toga, usredotočio se samo na “Isusa Krista, i to razapetoga” (1. Korinćanima 2,2). Njegov govor i poruka nisu bili “u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage” (1. Korinćanima 2,4), jer je “mudrost ljudska” zapravo upadljivo suprotna “Božjoj snazi” (2. Korinćanima 2,5).

Raspeti Mesija bio je nešto potpuno neočekivano i za Židove i za Grke. Što nam to govori o činjenici da Bog ne postupa uvijek onako kako mi očekujemo? Zašto je važno shvatiti tu misao, posebno kad ne ide sve onako kako smo se nadali?

KRIST, SNAGA I MUDROST BOŽJA

U 1. Korinćanima 1,19.20.30.31 Pavao govori o tome kako su Božja mudrost i ljudska mudrost nevjerojatno različite, te stoga i uzajamno isključive. Zapazite da Pavao ne odbacuje mudrost kao takvu, već odbacuje onu vrstu ljudske mudrosti koja se pokušava nadmetati s Bogom. Ljudska mudrost ne može osloboditi čovjeka od grijeha. Samo Krist, Božja mudrost, može izvršiti to djelo. Pogledajte tablicu:

“za nas koji se spasavam”	[poruka o križu] sila je Božja	1. Korinćanima 1,18
“za pozvane”	Krist, Božja sila	1. Korinćanima 1,24

Oba ta retka, 1. Korinćanima 1,18 i 1. Korinćanima 1,24 pokazuju da je Krist Božja sila, u smislu da On ima moć spasiti ljude od njihovih grijeha. “Odluči Bog one koji vjeruju spasiti ludošću propovijedanja.” (1. Korinćanima 1,21) Izrazi “za nas koji se spasavam” (1. Korinćanima 1,18), “one koji vjeruju” (1. Korinćanima 1,21), i “za pozvane” (1. Korinćanima 1,24) odnose se na istu skupinu, naime, na ljude koji imaju živo iskustvo spasenja vjerom. Jer je Kristovo Evanđelje “sila Božja za spasenje svakomu vjerniku” (Rimljanima 1,16).

Krist nije samo sila, već i mudrost Božja. To znači da se preko Njega Bog suočio s problemom grijeha i riješio ga — problem koji ljudska mudrost nije bila u stanju riješiti. Mudrost ovog svijeta nije sposobna ljude upoznati s Bogom (1. Korinćanima 1,21). Nasuprot tome, po Kristu postajemo mudri za spasenje (2. Timoteju 3,15).

Pročitajte 1. Korinćanima 1,24-29. Zapazite neke riječi u tom ulomku kao što su “ludost”, “slabost”, “sila” i “mudrost”. Koju poruku Pavao tu iznosi?

.....

.....

Čitajući 1. Korinćanima 1,24-29, trebalo bi obratiti pozornost i na izraze “ludo” (ili “ludost”) i “slabo” (ili “slabost”). Bit je u tome da ljudska mudrost može poruku o križu smatrati ludošću i slabošću. Međutim, “Božja [je] ludost mudrija od ljudi, i Božja slabost jača od ljudi” (1. Korinćanima 1,25). To ne znači da je Bog slab ili lud, već je to izraz koji pokazuje koliko Božja sila i mudrost nadmašuju sve što je ljudsko.

Zadržite se na riječima: “Među vama nema mnogo mudrih po ljudskim mjerilima, ni mnogo moćnih, ni mnogo onih koji potječu iz utjecajnih obitelji.” (1. Korinćanima 1,26 — Suvremeni hrvatski prijevod) Koja se tu poruka nalazi za nas?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Golgota", *Isusov život*, str. 618—628 (u izvorniku 741—757).

"U mislima mnoštva koje danas živi, golgotski križ je okružen svetim uspomnama. Svete su misli vezane uz prizore raspeća. Ali u Pavlovo doba na križ se gledalo s osjećajem odbojnosti i užasa. Uzdizati kao Spasitelja ljudskog roda nekoga tko je umro na križu, prirodno će izazvati ruganje i protivljenje.

Pavao je dobro znao kako će Židovi i Grci u Korintu gledati na njegovu vijest. ... Među židovskim slušateljima bilo je mnogo onih koje će rasrditi vijest koju je nakanio navijestiti. Prema procjeni Grka, njegove će riječi biti potpuna ludost. Smatrat će ga slaboumnim što pokušava dokazati kako križ može imati ikakvu vezu s uzdizanjem ljudskog roda ili sa spasenjem čovječanstva.

Ali za Pavla je križ bio predmet najvećeg zanimanja. Otkad je zaustavljen u proganjanju sljedbenika razapetog Nazarećanina, nikad se nije prestao hvaliti križem. U ono vrijeme primio je objavu Božje beskonačne ljubavi koja se otkrila u Kristovoj smrti i u svojem je životu doživio čudesnu preobrazbu kojom su se svi njegovi planovi i namjere uskladili s Nebom. ... Iz vlastitog je iskustva znao da kad grešnik upozna Očevu ljubav onakvom kakva je vidljiva u žrtvi Njegova Sina i pokori se božanskom utjecaju, dolazi do promjene srca i od tog trenutka Krist postaje sve u životu." (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 154; u izvorniku 245,246)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. U Getsemanskom vrtu Isus je izgovorio: "Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež!" (Matej 26,39) Što nam ta molitva govori o nemjerljivoj cijeni koju je Isus platio na križu?

2. Pavao kaže da je "Božja ludost mudrija od ljudi" (1. Korinćanima 1,25). U kojem je smislu Božja mudrost toliko različita od ljudske mudrosti?

3. Poruka o raspetom Kristu bila je kamen spoticanja za Židove, a ludost za Grke. Koje biblijske teme koje mi danas propovijedamo djeluju na isti način na suvremene slušatelje, i zašto?

4. Pavao kaže da "zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega" (1. Korinćanima 2,14). Kako onda možemo govoriti tim ljudima o Isusu na način koji bi mogao dotaknuti njihova srca? Ili ih mogu dosegnuti možda jedino naša djela?

Jedinstvo u Kristu

“Zaklinjem vas, braćo, imenom gospodina našega Isusa Krista da svi budete složni, da ne bude među vama razdora, već da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli.” (1. Korinćanima 1,10)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 1,12-17; Rimljanima 1,29; 1. Korinćanima 1,10; 1. Korinćanima 3,1-4; Filipljanima 2,5-8; 2. Korinćanima 11,23-28; Kološanima 1,24.

Oni koji promatraju divlje životinje znaju da neka od tih stvorenja žive u čoporima, krdima i jatima svih mogućih veličina. Od vukova (naravno), do delfina, pa čak i mrava, ta stvorenja se drže zajedno. Čimpanze su posebno poznati po svojim čvrstim društvenim vezama i žive u skupinama koje ponekad broje od 15 do 150 jedinki. Međutim, te veze nisu uvijek skladne i ponekad dolazi do tuče među njima.

I ljudi su donekle takvi. To jest, ne samo da su skloni životu u skupinama, već se ponekad i bore jedni s drugima unutar tih skupina. A tako je čak i u nekim našim mjesnim crkvama! Stvaraju se stranke, često oko neke vrste karizmatičnog vođe. I što je još gore, ponekad se jedna strana ne slaže s drugom.

Jeste li to ikada vidjeli u svojoj mjesnoj crkvi?

Ako jeste, onda imate neku predodžbu o problemu s kojim se Pavao suočio u Korintu. Ovog ćemo tjedna razmotriti 1. Korinćanima 1—4, gdje se Pavao bavi problemom podjela u crkvi i pitanjem kako ih nadvladati — naime, putem jedinstva u Kristu.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 494—501.

PODJELE U CRKVI

Pavlo poziv “da ne bude među vama razdora, već da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli” (1. Korinćanima 1,10) prevladava u prva četiri poglavlja Prve poslanice Korinćanima. Većina proučavatelja zapravo se slaže da je jedinstvo sveobuhvatna tema koja povezuje sve dijelove ove poslanice.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,12-17. Kako nam taj odlomak pomaže da razumijemo koliko je apsurdno stvarati stranke oko lokalnih vođa? Koje je Pavlovo rješenje?

.....

.....

Pavao se služi snažnim riječima da bi prikazao nedostatak jedinstva među vjernicima crkve u Korintu. On se koristi grčkim izrazima *šizma* (“podjela/razdor”, 1. Korinćanima 1,10) i *eris* (“prepiranje”, 1. Korinćanima 1,11). Imenica *šizma* (kao i glagol *šizô*, “podijeliti”) koristi se na drugim mjestima u Novom zavjetu da bi se opisala razlika u mišljenju koja dovodi do stranaka i odvajanja. S druge strane, imenica *eris* (“prepiranje”) često se javlja na listama poroka koji se ne smiju njegovati među kršćanima.

Pročitajte Rimljanima 1,29; 13,13; 1. Korinćanima 3,3; 2. Korinćanima 12,20; Galaćanima 5,20. Koji se još grijesi navode usporedo s *eris* (“prepiranje”, “razdor”)? Što nam to govori o tome koliko je sve to loše?

.....

.....

Neslaganja u crkvi u Korintu izbijala su na površinu — čak i u obliku sudskih tužbi jednih protiv drugih (1. Korinćanima 6,1-3). “Na sramotu vašu govorim”, pisao im je Pavao (1. Korinćanima 6,5) u vezi s tim sudskim parnicama među članovima crkve. Oni svoje razlike nisu ostavljali po strani čak ni kad su održavali Gospodnju večeru (1. Korinćanima 11,17-22).

Problem nedostatka jedinstva među članovima crkve toliko je zastrašujući, i Pavao je toliko zabrinut zbog toga, da je to prvo pitanje kojim se bavi u ovoj poslanici Korinćanima.

Pročitajte ponovno 1. Korinćanima 1,12-27. Što vaša mjesna crkva može učiniti kako bi izbjegla taj problem?

USREDOTOČENI NA ISUSA

Pročitajte 1. Korinćanima 1,10. Što mislite, što je Pavao želio reći pod tim “molim vas da u mišljenju i u namjerama budete jedno” (Suvremeni hrvatski prijevod)?

.....

.....

Strančarenje ovdje je predstavljeno kao nijekanje vlastite odanosti Kristu (1. Korinćanima 1,10). Bog nas je pozvao “u zajednicu sa Sinom svojim Isusom Kristom, Gospodinom našim” (1 Korinćanima 1,9). Naš Gospodin je Krist, i moramo gledati u Njega. Prema tome, odgovor na retorička pitanja: “Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao razapet za vas? Ili ste u Pavlovo ime kršteni?” (1. Korinćanima 1,13) jedno je odlučno “ne!” Krist nije podijeljen. Krist je taj koji je razapet za nas. Mi smo kršteni u “ime Oca i Sina i Duha Svetoga” (Matej 28,19).

Pavao spominje da smo mi “tijelo Kristovo, a pojedinci udovi” (1. Korinćanima 12,27, kurziv dodan). Premda se tijelo sastoji od mnogih dijelova — od kojih svaki ima svoju ulogu — to je i dalje jedno tijelo. Da bi tijelo pravilno djelovalo, svaki dio mora obavljati svoj posao u skladu sa svojom namjenom i mogućnostima. Ova slika pokazuje da Pavao traži *jedinstvo*, a ne *jednoobraznost*, *uniformnost*. On traži jedinstvo u različitosti. I više od toga, on traži jedinstvo usprkos različitosti.

Međutim, sve misli i osobni stavovi moraju biti podčinjeni Kristu, našem Gospodinu. Činjenica da je Krist naš Gospodin toliko je važna za Pavla, da joj se on više puta vraća u uvodu Prve poslanice Korinćanima (1. Korinćanima 1,2.7.8.9.10).

Naglasak na Isusovom gospodstvu, na Njegovom vrhovnom vodstvu u uvodnim redcima Prve poslanice Korinćanima pomaže nam da razumijemo što je Pavao mislio kada je rekao: “Da budete sjedinjeni u istom osjećaju i istoj misli.” (1. Korinćanima 1,10) Grčki izraz preveden kao “sjedinjeni” potječe od glagola *katartizô*, koji označava da se nešto treba vratiti u ispravno stanje. Kada se stvaraju podjele oko ljudskih vođa, odnosi unutar crkve moraju se vratiti u ispravno stanje, a to se može postići samo jedinstvom u Kristu i umiranje sebi koje se pod tim podrazumijeva.

Tijekom proteklih nekoliko desetljeća u pojedinim dijelovima Crkve adventista sedmog dana naglašavalo se proučavanje Biblije u malim skupinama. Koja je razlika između stranke i male skupine? Što možemo učiniti da se male skupine ne pretvore u stranke?

MUDROST I ZRELOST

Podjele na stranke uglavnom su ishod previsokog mišljenja o ljudskim vođama. To je velika prijetnja jedinstvu crkve i duhovnom zdravlju vjernika, jer iskrivljeno shvaćanje kršćanske službe može dovesti do toga da crkva pridaje preveliku važnost izvjesnim vođama, a sve to na štetu drugih. Posljedica takvog ponašanja je atmosfera nadmetanja, što može podijeliti crkvu. Štoviše, ako ljudske vođe postavljamo u središte svojeg kršćanskog identiteta, Krista uklanjamo s mjesta koje Mu s pravom pripada u našem životu.

Pročitajte 1. Korinćanima 3,1-4. Kako Pavao tu opisuje duhovnu nezrelost Korinćana?

.....

Pavao jasno naglašava da duhovna zrelost navodi vjernika da cijeni Božju mudrost (1. Korinćanima 2,6.7), koja nam se objavljuje preko Duha (1. Korinćanima 2,13) i koja je u suprotnosti s mudrošću ovog doba (1. Korinćanima 2,6), to jest, s ljudskom mudrošću (1. Korinćanima 2,13). Božja mudrost se otkrila na Kristovom križu (1. Korinćanima 2,1-4). Preciznije rečeno, Božja mudrost se otkrila u Kristovoj muci, smrti i uskrsnuću. Dakle, prije nego što ih nastavi pozivati na jedinstvo (1. Korinćanima 3,1-17), Pavao želi da njegovi čitatelji postanu svjesni potrebe za pravom mudrošću i zrelošću u Kristu.

Mudri i zreli kršćani su duhovni ljudi, a ne tjelesni ili poput djece (1. Korinćanima 3,1). Oni uspoređuju duhovno s duhovnim, jer izražavaju "duhovnim pojmovima duhovne stvarnosti" (1. Korinćanima 2,13.14). Mudri i zreli kršćani hrane se čvrstom hranom, a ne mlijekom (1. Korinćanima 3,2; usporedi Hebrejima 5,12). Vjernik "koji je još pri mlijeku, ne snalazi se u nauci o pravednosti, jer je dijete. A jaka je hrana za odrasle, za one koji navikom imaju uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla" (Hebrejima 5,13.14). Mudri i zreli kršćani ne govore: "Ja sam Pavlov", ili: "Ja sam Apolonov" (1. Korinćanima 3,4), pozivajući se na različite ljude.

Na kraju krajeva, ti ljudi su poput njih samih "Božji suradnici" (1. Korinćanima 3,9). Mi smo kao crkva Božja njiva, građevina i hram (1. Korinćanima 3,9.16.17). Svi mi pripadamo Bogu po Kristu (1. Korinćanima 3,11).

Jeste li doživjeli da vas duboko razočara netko koga ste visoko cijenili? Ako ste imali takvo iskustvo, koje ste pouke iz toga izvukli?

SLUŽENJE PO UGLEDU NA KRISTA

Pročitajte 1. Korinćanima 4,1.2. Čemu nas taj odlomak uči o ispravnom stavu koji moramo imati prema ljudskim vođama?

.....

.....

U 1. Korinćanima 3,1-4 Pavao nagovještava da su podjele ishod nedostatka duhovne zrelosti. Međutim, prije nego što će se pozabaviti tom temom, on potvrđuje: "Ali mi posjedujemo Kristovu misao." (1. Korinćanima 2,16) Ta izjava se po svoj prilici odnosi na Kristov način razmišljanja i djelovanja. Drugim riječima, vjernik ima "Kristovu misao" kada razmišlja i postupa kao Krist. Primijeniti takav način razmišljanja u praksi u vezi sa svim životnim pitanjima nije baš lako, zar ne? U grčko-rimskom svijetu bilo je mnogo nadmetanja među političkim strankama, filozofima, misliocima i vjerskim vođama. Težnja za odobravanjem kulturne sredine očito je navela crkvu u Korintu da slijedi svjetovna mjerila. To može biti opasnost i za današnju crkvu.

Pročitajte Filipljanima 2,5-8. Kako nam taj tekst pomaže da razumijemo izraz "Kristova misao" (1. Korinćanima 2,16)?

.....

.....

Kao i u Korintu, do podjela je dolazilo i u crkvi u Filipima (Filipljanima 2,1-4), premda možda u manjem opsegu. Ulomak u Filipljanima 2,1-8 uči nas da služenje slično Kristovom zahtijeva umiranje sebi i sebičnim prohtjevima, kao i težnju da druge blagoslivljamo i cijenimo više od sebe, kao što je Isus činio.

Pod izrazom "sluge Kristove" Pavao je mislio na služenje po ugledu na Krista (1. Korinćanima 4,1). Taj izraz prenosi misao da vjernici služe Kristu kao pomoćnici ili podređeni. Jasno je da se ispravno gledanje na ljudske vođe zasniva na Kristovom primjeru vodstva. Ti sluge se dalje opisuju kao "upravitelji" (1. Korinćanima 4,1.2). Upravitelj je osoba kojoj je povjereno upravljanje tuđom imovinom. A sve što mi imamo ionako pripada Kristu.

Razmislite uz molitvu o poruci ulomka u Filipljanima 2,5-8. Kako trebamo shvatiti to što nam se tu kaže o Božjoj samopožrtvovnoj ljubavi prema nama? I kako možemo umrijeti sebi na način koji će nam omogućiti da, u svojoj sferi, oponašamo tu ljubav?

NAČIN ŽIVOTA KAO ODRAZ KRIŽA

Činjenica da ne bismo trebali stvarati podjele, posebno oko ljudskih vođa, ne znači da ne bismo trebali podržavati svoje vođe. Trebamo cijeniti i pomagati onima koji upravljaju crkvom. Bog opunomoćuje ljude da obavljaju Njegovu službu na Zemlji. Crkveni vođe koji u svojem životu pokazuju pokornost kakva je pokazana na križu, zaslužuju da ih slušamo i slijedimo.

A to je tako zato što samo križ ima moć da svaki manipulativni oblik vladanja preokrene u pokornost Božjoj riječi. Vođe koji služe kao Krist, uspjeh svoje službe pripisuju jedino Bogu. Čak i Isus je u svojoj zemaljskoj službi svu slavu pripisivao Bogu (Ivan 17,4).

Prema Pavlu, odana kršćanska služba mora biti utemeljena na onome što možemo nazvati teologijom križa. Križ je Božja objava Njegove mudrosti i spasiteljske sile. U isto vrijeme, on ljudsku mudrost prikazuje kao ludost. U 1. Korinćanima 4,1-13 Pavao jasno pokazuje kako izgleda takva teologija križa. Prvo, on ističe da je Bog taj koji postavlja mjerila za kršćansko vodstvo (1. Korinćanima 4,1-5). Drugo, on upućuje na činjenicu da je patnja obilježje istinske kršćanske službe (1. Korinćanima 4,9.11-13). Ta druga tvrdnja zaslužuje daljnju razradu.

Pročitajte 2. Korinćanima 11,23-28; Kološanima 1,24. Čemu nas ovi redci uče o tome što znači stradati za Krista?

.....

.....

.....

Kršćanski vođe slijede Isusa u tome što su spremni postradati za svoju braću i sestre, pa ako je potrebno, čak i umrijeti. Pavao govori o sebi i Apolonu kao o “osudenicima na smrt” (1. Korinćanima 4,9). Prikazani su kao ljudi koji se suočavaju s nedostatkom hrane i vode, a uz to “podnosimo golotinju i primamo udarce, bez stalnog smo boravišta” (1. Korinćanima 4,11). Osim toga, bili su i vrijeđani, progonjeni, klevetani; “postali smo kao smeće svijeta, kao izmet sviju sve do sada” (1. Korinćanima 4,12.13). Štoviše, time što Korinćane ironično naziva bogatima, kraljevima, mudrima i slavnima (1. Korinćanima 4,8.10), Pavao pokazuje da među pravim kršćanskim vođama ne smije biti oholosti, jer je ona korijen podjela u crkvi (1. Korinćanima 4,6).

Koliko ste postradali za Krista, bez obzira na vašu ulogu u crkvi? Koje bi se pouke mogle izvući iz vašeg odgovora?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Osposobljavanje Dvanaestorice", *Djela apostolska*, str. 12—16 (u izvorniku 17—24).

"Ujedinjenost i jedinstvo Božjeg naroda ostatka koji vjeruje u istinu pruža snažno uvjerenje svijetu da imaju istinu i da su poseban, izabran Božji narod. Ova ujedinjenost i jedinstvo zbunjuje neprijatelja i on ne želi da ono postoji. Istina za sadašnje vrijeme, kad se vjeruje svim srcem i pokazuje u životu, čini Božji narod jedinstvenim i daje mu snažan utjecaj." (Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv.1, str. 287; u izvorniku 327)

"Bog izvodi iz svijeta narod koji će u savršenom jedinstvu stajati na temelju istine. Krist je sebe dao svijetu da 'očisti sebi Narod izabrani koji revnuje oko dobrih djela' (Titu 2,14). Ovaj postupak čišćenja ima za cilj da očisti Crkvu od svake nepravednosti i od duha nesloge i sukoba kako bi gradila, a ne rušila, i usredotočila svoje snage na veliki posao koji je očekuje. Bog je odredio da cijeli Njegov narod dođe u jedinstvo vjere. Kristova molitva neposredno uoči raspeća bila je da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno s Ocem, da svijet povjeruje da Ga je Otac poslao. Ova dirljiva i prekrasna molitva dopire kroz vjekove do naših dana; Isus je rekao: 'Ne molim samo za ove, nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene.'" (Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 4, str. 16; u izvorniku 17)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Pred kraj svoje zemaljske službe, Isus se molio za jedinstvo: "Da svi budu jedno. ... Da i svijet vjeruje da si me ti poslao!" (Ivan 17,21-23) Zašto je jedinstvo u Kristu tako moćan dokaz u prilog istine da je Bog poslao svojeg Sina da spasi svijet? U vezi s tim, zašto nedostatak jedinstva predstavlja prepreku za misiju crkve?

2. Pročitajte 1. Korinćanima 4,9-13 i obratite posebnu pozornost na to kako su apostoli prikazani u tom odlomku. U čemu se sve taj opis apostola razlikuje od osobina vođa koji se cijene u našem svijetu? Čemu nas taj ulomak uči o tome koliko se Božja mjerila mogu razlikovati od mjerila ovoga svijeta?

3. U 1. Korinćanima 4,16 Pavao potiče Korinćane da se ugledaju na njega. Biste li se vi bili spremni ugledati na ljudske vođe? Po čemu se ugledanje na vođu razlikuje od prekomjernog, pa čak i opasnog uzdizanja tog vođe?

Grijev u crkvi

“Ili zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji stanuje u vama i koji vam je dan od Boga? Ne znate li da ne pripadate sami sebi jer ste kupljeni? Proslavite, dakle, Boga svojim tijelom!” (1. Korinćanima 6,19,20)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 5,1-13; 2. Korinćanima 2,5-10; 1. Korinćanima 6,1-13; 1. Solunjanima 4,1-8; 1. Korinćanima 6,19-7,9.

Naš mozak je kao spužva — sve što dođe do njega putem osjetila ostaje u njemu. Možda nismo ni svjesni većine onoga što u njega ulazi (jer ne bismo bili sposobni jasno razmišljati ako bismo se sjećali svega), ali sve je tu i u izvjesnoj mjeri utječe na ono što mislimo, osjećamo i činimo. Zato tako lako, čak i kao kršćani, potpadamo pod utjecaj svega lošeg što se događa oko nas. Kršćanska crkva se od samog početka borila s tim problemom. Odakle je, na primjer, poteklo svetkovanje nedjelje? Je li ga crkva jednostavno izvukla ni iz čega? Naravno da nije. Ono je poteklo iz okolne kulture.

I možemo vidjeti kako se to načelo razvija ovdje u Korintu. Pošto je uputio poziv protiv podjela (1. Korinćanima 1—4), Pavao se sada okreće problemima povezanim sa spolnim nemoralom, parničanjem, prostitucijom, brakom i samačkim životom (1. Korinćanima 5—7). Mjerila ovoga svijeta uvelike su utjecala na njih. Duh nejedinstva i nesloge prikazan u 1. Korinćanima 1—4, otvorio je vrata nemoralnom ponašanju koje se osuđuje u idućim poglavljima. Na koji se način Pavao nastoji uhvatiti u koštac s tim grijehom u crkvi i koje pouke možemo izvući iz onoga što je napisao?

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 502—512.

NEUSUGLAŠENOST IZMEĐU VJERE I PRAKSE

Kroz čitavu kršćansku povijest, teolozi, pastori i laici proučavali su Novi zavjet da bi utvrdili kakva bi crkva trebala biti. Divimo se, na primjer, crkvi iz Djela apostolskih, ali brzo gubimo iz vida značajnu činjenicu da ti ljudi imaju problema. Reklo bi se da Novi zavjet možemo čitati i zato da bismo vidjeli što Biblija kaže o tome kakva crkva *ne* bi trebala biti. A Pavlove poslanice Korinćanima dobra su polazna točka za to.

Pročitajte 1. Korinćanima 5,1-13. Koju uznemirujuću situaciju Pavao opisuje u ovom odlomku i zašto je ona tako uznemirujuća?

.....

.....

Izraz “ima za ženu svoju maćehu” (1. Korinćanima 5,1) ukazuje da Pavao tu govori o incestnom odnosu između nekog čovjeka i njegove maćehe. O toj situaciji on je vjerojatno obaviješten “od Klojinih ukućana” (1. Korinćanima 1,11). Incest se smatrao tako užasnim grijehom kakvog “nema ni među poganima” (1. Korinćanima 5,1). A sada se to događalo u ranoj kršćanskoj crkvi! Pavlove riječi u 1. Korinćanima 5,1.2 pokazuju da je on u nevjerici zbog izvještaja da je jedan član crkve to učinio.

Međutim, ta loša situacija postaje još gora. Pavao je još više zapanjen kad shvati da su Korinćani, umjesto da budu ožalošćeni takvom situacijom, čak i ponosni što dopuštaju takav grijeh (1. Korinćanima 5,1.2). Zato on odlučuje ukoriti ne samo tog nemoralnog čovjeka, već i crkvu zbog njezine očite neusuglašenosti između vjere i prakse. Zapravo, on im jasno i uporno stavlja do znanja da popustljiv stav crkve prema tom čovjeku zahtijeva popravljjanje. A tek to što su bili ponosni na takvo sramotno djelo, pa su se čak i hvalili time (1. Korinćanima 5,2.6)?! To je bilo više nego što je Pavao mogao podnijeti. Što nije bilo u redu s tim ljudima?

Nemamo objašnjenje zašto je crkva u Korintu bila tako popustljiva prema tom nemoralnom muškarcu. Možda je bio bogati član od kojeg je crkva imala koristi? Ili možda zbog stava “sve mi je dopušteno” (1. Korinćanima 6,12), nisu na to gledali onako kako su trebali? Jednostavno ne znamo.

Koji god bili pravi razlozi, Korinćani su postali slijepi na to drsko kršenje riječi Svetog pisma (Levitski zakonik 18,7.8). A bili su čak i ponosni na to!

Koja su djela jasno osuđena u Svetom pismu, a koja mi kao crkva dopuštamo u ime “ljubavi” i “prihvaćanja”?

SUOČAVANJE SA SABLAZNIMA

Bavljenje pitanjima u vezi sa seksualnošću uvijek je teško. To je bilo teško za Pavla, a teško je i za nas. U takvim situacijama moramo biti vjerni Svetom pismu i rješavati problem uz molitvu i s ljubavlju. Nikad ne smijemo zaboraviti da je naš cilj obnova.

Pročitajte ponovno 1. Korinćanima 5,1-13. Kako su Korinćani trebali riješiti tu situaciju?

U 1. Korinćanima 5 Pavao jasno tvrdi da spolni nemoral zahtijeva primjenu crkvene discipline. On kaže da bi tog čovjeka koji je počinio incest trebalo ukloniti (1. Korinćanima 5,2), osuditi (1. Korinćanima 5,3), predati Sotoni (1. Korinćanima 5,5), i "ukloniti zločinca" (1. Korinćanima 5,13). Članovima crkve rečeno je: "Da se ne družite" (1. Korinćanima 5,9.11), pa čak: "S takvim ni jesti" (1. Korinćanima 5,11). Pavao se koristi grubim jezikom koji može zvučati uvredljivo suvremenom uhu, ali se njegove riječi moraju shvatiti u povijesnom kontekstu. Također mora se imati na umu da se on tu bavi otvoreno grešnim načinom života. U krajnjim slučajevima grub jezik obično je nužan. U svakom slučaju, korisno je ukratko objasniti neke izraze.

"Neka se ukloni između vas" (1. Korinćanima 5,2; također 1. Korinćanima 5,13). To se odnosi na crkvenu disciplinu.

"Da takvoga predate sotoni" (1. Korinćanima 5,5). Pošto nije izabrao Božju zaštitu tako što bi živio u poslušnosti Njemu, taj čovjek je ranjiv na napade Sotone. Dakle, taj izraz bi jednostavno mogao značiti: "Pustite ga da požanje plodove svojih odluka."

"Da se ne družite s bludnicima" (1. Korinćanima 5,9.11), **"s takvima ni jesti!"** (1. Korinćanima 5,11). Blisko druženje s nemoralnim ljudima smatralo se opasnim zato što je moglo utjecati na druge da se ugledaju na njihovo ponašanje. U staro vrijeme dijeljenje obroka s nekim moglo je značiti i dijeljenje istih vrijednosti. Svi smo mi podložni utjecajima koji nas okružuju, i trebamo se zaštititi najbolje što možemo, pogotovo kad se suočavamo s nečim takvim.

"Da bi se njegov duh spasio" (1. Korinćanima 5,5). Crkvena disciplina donosi ozdravljenje. Njezina je svrha da urazumi grešnike i navede ih da napuste svoj grešni način života. Na to je vjerojatno Pavao mislio kad je spominjao "propast tijela" (1. Korinćanima 5,5). Moguće je također da je taj incestuozni čovjek iz 1. Korinćanima 5 upravo onaj pokajnik o kojem se govori kasnije (vidi 2. Korinćanima 2,5-10). Crkvena disciplina postiže svoju svrhu kada se grešni član ponovno uklopi u crkvenu zajednicu.

ZAŠTITA CRKVENOG IDENTITETA

U 1. Korinćanima 6,1-11 Pavao nastavlja izlagati o tome kako bi kršćani trebali pristupiti pitanjima koja se odnose na vjernike u crkvi.

Pročitajte 1. Korinćanima 5,3.12.13; 6,1-13. Čemu Pavao pokušava naučiti Korinćane i nas?

.....

.....

U 1. Korinćanima 6,1 koristi se grčka riječ *pragma*, koja se tijekom stoljeća u različitim biblijskim prijevodima prevodila na različite načine, a ovdje se odnosi na pravna pitanja. Važno je imati na umu da se ulomak u 1. Korinćanima 6,1-11 ne odnosi na neki kazneni slučaj. Nadležnost građanskih sudova u slučaju kaznenih djela potvrđena je u Rimljanima 13,1-5. Pavao se bavi tim sudskim sporom odmah nakon slučaja spolnog nemoralna, baš kao što je Mojsije učinio u Ponovljenom zakonu 22,22-24. To jasno pokazuje u kojoj se mjeri način na koji se Pavao bavio problemima u crkvi zasnivao na Svetom pismu.

Činjenica da je slučaj o kojem je riječ u 1. Korinćanima 6,1-11 omeđen dvama odlomcima koji se bave spolnim nemoralom (1. Korinćanima 5 i 1. Korinćanima 6,12-20) navodi nas na zaključak da se i "parnica" u 1. Korinćanima 6,1 također tiče spolnog nemoralna. Ne možemo sa sigurnošću znati o čemu je tu riječ, da li o nekom manjem građanskom pitanju, ili o nekom seksualnom prijestupu.

Bez obzira na to što je bila ta *pragma*, Pavao nije bio sretan kad je vidio da članovi crkve to iznose pred građanski sud. Zar nisu mogli, kao kršćanska braća i sestre, riješiti to pitanje između sebe, umjesto da ga iznose pred "nepravедnima" (1. Korinćanima 6,1)?

Također je moguće, kao što neki pretpostavljaju, da su strane u sporu iz 1. Korinćanima 6,1 zapravo otac i sin iz 1. Korinćanima 5,1. U svakom slučaju nije nužno razumjeti problem da bi se razumjela poruka. Pavlu je bilo stalo do toga kako identitet crkve kao kršćanske zajednice doživljavaju oni koji je promatraju izvana. Kršćani ne bi trebali iznositi "prljavo rublje" u javnost (1. Korinćanima 6,6). Niti bi se trebali služiti svjetovnim sredstvima da bi rješavali unutarnja pitanja. U rimskom svijetu sud je obično bio naklonjeniji pojedincima koji su bili višeg statusa po svojem bogatstvu ili političkom položaju. Nasuprot tome, kršćani moraju suditi po ugledu na Krista i odvojiti se od svjetovnih mjerila.

Razmislite o Pavlovom "katalogu" poroka iz 1. Korinćanima 5,10.11; 6,9.10. Zašto on ubraja seksualne prijestupe među grijehe kao što su idolopoklonstvo, krađa, pohlepa i iznuda?

PROTUOTROV ZA SPOLNI NEMORAL

Pročitajte 1. Solunjanima 4,1-8. Što nam ovaj ulomak govori o povezanosti između posvećenja i suzdržavanja od spolnog nemorala?

.....

Premda je Pavao te riječi uputio nekom drugom, načelo se može primijeniti u općem smislu, na sve kršćane. Što nas opet dovodi do pitanja: Što se to događalo u Korintu? Odakle svi ti problemi?

Pošto ih je Evanđelje oslobodilo, neki u Korintu su očito povjerovali da im je sada sve dopušteno. Kao što je želudac stvoren za hranu, tvrdili su, tako je tijelo stvoreno za seks, i seks za tijelo (1. Korinćanima 6,13). Međutim, Pavao odgovara da je to pogrešno predstavljanje slobode. Nedostatak poštenja (dosljednosti u primjeni moralnih načela) kada je riječ o seksu, nespojivo je s kršćanskim identitetom i predstavlja zloupotrebu slobode koja je čovjeku dana u Evanđelju (Rimljanima 8,2; Galaćanima 5,13). Oslobođeni smo grijeha, a ne "slobodni" da ga činimo (Rimljanima 8,2; 6,18.22). Tijelo je zapravo "za Gospodina, i Gospodin za tijelo" (1. Korinćanima 6,13). Mi pripadamo Kristu (1. Korinćanima 6,15), a ono što jesmo mora utjecati na ono što činimo. Jedno je neraskidivo povezano s drugim. To je prikazano u 1. Korinćanima 6 na tri različita načina.

Prvo, za nas se kaže da smo **oprani, posvećeni i opravdani** "imenom našega Gospodina Isusa Krista i Duhom našega Boga" (1. Korinćanima 6,11). Za grijeha koji se navode u 1. Korinćanima 6,9.10, kao i za spolni nemoral koji se osuđuje u 1. Korinćanima 6,12-20, nema mjesta u životu onih koji su oprani, posvećeni i opravdani.

Drugo, mi smo **Kristovi udovi** (1. Korinćanima 6,15). To znači da moramo biti sjedinjeni s Kristom (1. Korinćanima 6,17). Spolni nemoral narušava to jedinstvo (1. Korinćanima 6,13.15). Onaj tko stupa s nekim u izvanbračni spolni odnos, postaje "jedno tijelo" s tom osobom (1. Korinćanima 6,16). Jedinstvo s Kristom preko Duha mora određivati kršćansku etiku kada je seksualnost u pitanju.

Treće, naše tijelo je "**hram Duha Svetoga**" (1. Korinćanima 6,19.20). Jedini način da živimo svetim životom u poštenju kada je riječ o spolnim prijestupima, jest da imamo blisku zajednicu s Kristom po Duhu Svetom. Na drugim mjestima Pavao dočarava što znači biti hram Duha tako što prikazuje tijelo kao "žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu" (Rimljanima 12,1).

Razmislite o razornim posljedicama koje grijesi spolnog nemorala imaju po čovječanstvo. Što nam to govori o ozbiljnosti s kojom bi se kršćanin trebao odnositi prema tom pitanju?

BRAK I SAMAČKI ŽIVOT

Pavlova tvrdnja da je naše tijelo “hram Duha Svetoga” (1. Korinćanima 6,19) iznesena je u kontekstu upozorenja protiv spolnog nemoralna. Biti hram Duha jedini je način na koji se može živjeti svetim životom. Crkva je kršćanska zajednica koja se razlikuje od okolne sredine. A prisutnost Duha Svetoga je upravo ono što to omogućava.

Pročitajte 1. Korinćanima 6,19—7,9. Kako taj odlomak rasvjetljava način na koji se u djelo može provesti zapovijed: “Bježite od bludnosti!” (1. Korinćanima 6,18)?

.....

Značajne pouke o seksualnosti nalaze se u 1. Korinćanima 7. Ugrubo govoreći, to poglavlje može se podijeliti na dva dijela: (1) upute u vezi s brakom (1. Korinćanima 7,1-24) i (2) upute u vezi sa samačkim životom (1. Korinćanima 7,25-40). Sedmo poglavlje Prve poslanice Korinćanima pomaže nam da shvatimo da je važno i nužno govoriti o seksualnosti.

Međutim, kada čitamo Prvu poslanicu Korinćanima 7, moramo imati na umu da Pavao tu odgovara na konkretna pitanja u vezi s problemima crkve u Korintu. U suprotnom, neke njegove izjave mogle bi stvoriti dojam da je on imao nisko mišljenje o braku, što nije slučaj (1. Timoteju 4,1-3; 5,14; također i Hebrejima 13,4).

Što je posebno zanimljivo, zapovijed “bježite od bludnosti” iz Prve poslanice Korinćanima 6,18 smještena je između poruke o sjedinjenju s Kristom (1. Korinćanima 6,17) i o tome da trebamo biti hram Duha (1. Korinćanima 6,19). Ima li boljeg načina da se sačuvamo od spolnog nemoralna? Naravno da nema. Također, Bog je stvorio spolni odnos, ali u njemu treba uživati samo u braku. Spolni odnos je prednost onih koji se nalaze u bračnoj vezi između jednog muškarca i jedne žene, jedinog vrsti braka koju Biblija odobrava.

Kada je rekao: “Bježite od bludnosti”, Pavao je možda imao na umu Josipovo iskustvo (Postanak 39,6-18). Biblija kaže da je na požudne nasrtaje Potifarove žene Josip reagirao tako što “pobježe van” (Postanak 39,18). To se spominje čak četiri puta u Postanku 39,6-18. Biblija to ne kaže izravno, ali se podrazumijeva da je Josip čekao na brak da bi stupio u spolni odnos (Postanak 41,45). On je bio čovjek pun Duha Svetoga (Postanak 41,38) i želio je činiti ono što je ispravno u Božjim očima.

Kako se mi kao crkva možemo zaštititi od pogrešnih shvaćanja seksualnosti koja dominiraju našom kulturom?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Dani muka i kušnji", i "Poruka upozorenja i molbi", *Djela apostolska*, str. 183—193 (u izvorniku 298—308).

Zanimljivo je da se u popisu poroka u Prvoj poslanici Korinćanima 5,10.11 i 6,9.10, idolopoklonstvo i pijanstvo navode usporedo sa spolnom nemoralnošću. Kao što nas Pavao podsjeća u Prvoj poslanici Korinćanima 10,7 (usporedi Izlazak 32,1-6), idolopoklonički blagdani obično su bili obilježeni pretjerivanjem u jelu i piću, što je otvaralo vrata spolnom nemoralu (1. Korinćanima 10,8). Ellen G. White kaže:

"Nitko ne može uživati u blagoslovu posvećenja dok je sebičan i proždrljiv. ... Moć ljudskog tijela da se odupre zloupotrebama koje se nad njim vrše doista je čudesna, ali uporne loše navike i pretjerivanje u jelu i piću oslabit će svaku njegovu funkciju. Zadovoljavanjem izopačenog apetita i strasti, čak i oni koji se izjašnjavaju kao kršćani, osakaćuju svoju prirodu u njezinom djelovanju i umanjuju njezine tjelesne, umne i moralne snage." (Ellen G. White, *The Sanctified Life*, str. 25,26)

"Kada se netko u potpunosti isprazni od sebe, kada se svaki lažni bog izbaci iz duše, ta praznina se popunjava utjecajem Kristovog Duha. Takav čovjek ima vjeru koja je ljubavlju djelotvorna i čisti dušu od svake moralne i duhovne nečistoće." (Ellen G. White, *The Home Missionary*, studeni 1889.)

"Bog nas želi uzdići do svojih visokih, čistih, nebeskih mjerila. S tim ciljem Njegov Duh se stalno bori s nama. ... Naše prirodne sklonosti, ako ih Sveti Duh Božji ne popravi, nose u sebi sjeme moralne smrti." (Ellen G. White, *Manuscript 12*, 1888.)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Mnogi vjernici u Korintu tražili su odobravanje svoje kulture. Zašto je to toliko opasno za kršćanski identitet? Što možemo učiniti da ne napravimo istu pogrešku?

2. Pavlovim retoričkim pitanjem: "Ili zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga?" (1. Korinćanima 6,19) završava se niz od sedam pitanja u 1. Korinćanima 5—6, koja počinju pitanjem: "Ili zar ne znate?" (1. Korinćanima 5,6; 1. Korinćanima 6,2.3.9.15.16.19). Sva ona zahtijevaju potvrdni i nedvosmisleni odgovor — nešto poput: "Naravno da znate." Zašto bismo i mi danas trebali biti zabrinuti zbog tih spornih pitanja?

3. Brak je od Boga (Postanak 1,27.28; 2,18-24) i mora se poštovati (Hebrejima 13,4). U vrijeme kada ga mnogi smatraju staromodnim, kako možemo pokazati svijetu da je brak dar od Boga, izravno iz samog Edena?

Sve na slavu Božju

“Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!” (1. Korinćanima 10,31)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 8; Djela 15,20; 1. Korinćanima 9,1-6; 1. Korinćanima 10,5-22; Ponovljeni zakon 6,4.5; Marko 12,28-31.

U 1. Korinćanima 8-10 zaključuje se rasprava o seksualnosti (iz 5. i 6. poglavlja), u isto vrijeme kada Pavao počinje odgovarati na konkretna pitanja koja su mu Korinćani upućivali putem pisama (1. Korinćanima 7,1). Ti će odgovori dominirati ostatkom Prve poslanice Korinćanima.

Prelazak na 7. poglavlje Prve poslanice Korinćanima ukazuje na to da su spolni nemoral (poglavljja 5—7) i idolopoklonstvo (poglavljja 8—10) povezane teme. One se doista često spominju zajedno u Novom zavjetu (vidi Djela 15,20.29; 21,25; 1. Korinćanima 6,9; Efežanima 5,5; Kološanima 3,5; Otkrivenje 21,8; 22,15).

Uglavnom, dok se u 1. Korinćanima 5—7 Pavao bavi problemom spolnog nemoralna, u 1. Korinćanima 8—10 njegova glavna briga je pitanje idolopoklonstva. On tvrdi da kršćani moraju bježati i od jednog i od drugog (1. Korinćanima 6,18; 10,14).

Prošlog smo tjedna vidjeli da time što postajemo hram Duha Svetoga, možemo pobjeći od spolnog nemoralna (1. Korinćanima 6,19.20). A ovog ćemo tjedna vidjeti da od idolopoklonstva možemo pobjeći tako što ćemo “sve činiti na slavu Božju” (1. Korinćanima 10,31).

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 513—518.

ZNANJE NASUPROT LJUBAVI

Pročitajte 1. Korinćanima 8,1-13. Zašto Pavao znanje suprotstavlja ljubavi, i u kojem kontekstu to čini? Što time želi reći?

Pavao se koristi temom hrane prinesene idolima kako bi se pozabavio dubljim problemom — nedostatkom ljubavi prema drugima (1. Korinćanima 8). Pitanje hrane prinesene idolima podijelilo je korintsku crkvu u dva tabora. Neki su smatrali da im je njihovo znanje o nepostojanju drugih bogova davalo pravo da jedu sve (1. Korinćanima 8,4). O njima se govori kao o “jakima” (1. Korinćanima 4,10). Oni koji su se suprotstavili takvom ponašanju nazvani su “slabima” (1. Korinćanima 8,9-12). Pavao im pripisuje tu etiketu zato što nisu prevladali neka praznovjerna shvaćanja kojima je bilo obilježeno njihovo prethodno pogansko iskustvo. Kad bi takvi vidjeli nekog “jakog” kako jede hranu prinesenu idolima, mogli bi doći do zaključka da se kršćanstvo i idolopoklonstvo mogu usuglasiti. Dakle, Pavao nije želio da “jaki” postanu kamen spoticanja za slabe.

Biblija vrlo negativno gleda na čin jedenja hrane žrtvovane idolima (Djela 15,20.29; 21,25; usporedi Otkrivenje 2,14.20). Međutim, Pavlove izjave nisu tako radikalne kao izjave koje vidimo u tim tekstovima. A to je zato što je njegova prvenstvena briga u tom trenutku bila nedostatak jedinstva do kojeg bi zloupotreba znanja mogla dovesti. Pavao ne kritizira znanje kao nešto što je zlo samo po sebi. On je zapravo protiv one vrste znanja koja vodi u oholost i podjele u crkvi. Znanje bez ljubavi uopće nije istinsko znanje (1. Korinćanima 8,2). Istinsko znanje nastaje samo onda kada netko ljubi Boga i kada ga Bog poznaje (1. Korinćanima 8,3).

Citirajući Ponovljeni zakon 6,4, Pavao pokazuje da vjernici moraju znati da postoji samo jedan Bog (1. Korinćanima 8,4-6). Zanimljivo je da on slijedi istu misao koju vidimo u Ponovljenom zakonu 6,4.5, gdje je izjava da je naš Bog jedan, praćena zapovijedu: “Zato ljubi Jahvu, Boga svoga.” I za Pavla i za Mojsija, znanje bez ljubavi bilo je bezvrijedno.

Sigurni u svoje znanje, “jaki” su vjerovali da je jedenje hrane žrtvovane idolima bezopasno. Kao što ćemo vidjeti u srijedu i četvrtak, Pavao im je dao za pravo pod određenim uvjetima. Međutim, ako je nešto postalo kamen spoticanja za “slabe” (1. Korinćanima 8,9), onda je to trebalo izbjegavati. Od kršćana se očekuje da pokazuju samoodricanje iz ljubavi prema Kristu i drugima.

Pavao tvrdi da bez ljubavi znanje može postati nešto loše (1. Korinćanima 8). U kojim situacijama znanje bez ljubavi može biti loše?

NESEBIČNA LJUBAV

Pročitajte 1. Korinćanima 9,1-6. Kako nam taj ulomak na praktičan način pokazuje što znači samoodricanje iz ljubavi?

.....

.....

Na prvi pogled Pavlova obrana vlastitog apostolstva u 1. Korinćanima 9, nema nikakve veze s prethodnom raspravom o znanju nasuprot ljubavi. Međutim, ne smije se zaboraviti da Biblija prvobitno nije bila podijeljena na poglavlja. Ono čemu Pavao uči u Prvoj poslanici Korinćanima 9 povezano je s prethodnim sadržajem. Ovdje je primjer nesebične ljubavi prema Kristu i braći. Zbog ljubavi Pavao se odriče nekih prava.

“Jesti i piti” (1. Korinćanima 9,4). Ovdje hrana i piće predstavljaju financijsku pomoć uopće. Kao apostol, Pavao je imao pravo primati materijalnu potporu od onih kojima je služio. Drugi vjerski vođe njegovog vremena upravo su to činili. Ali on nije, već se sam uzdržavao paveći šatore (Djela 18,3).

“Sestru ženu voditi sa sobom” (1. Korinćanima 9,5 — Suvremeni hrvatski prijevod). Oženjeni apostol imao je pravo ići na misionarsko putovanje sa svojom ženom o crkvenom trošku. Primjeri misionarskih parova uključuju Priscilu i Akvilu (Rimljanima 16,3), Andronika i Juniju (Rimljanima 16,7). Ali Pavao je bio neoženjen (1. Korinćanima 7,8). Mogao se oženiti, pa bi imao pravo putovati u pratnji svoje žene, uz financijsku podršku za oboje.

“Nemamo pravo ne raditi svojim rukama” (1. Korinćanima 9,6). Pavao i Barnaba imali su pravo primati plaću za svoj misionarski rad (1. Korinćanima 9,4-6). Pavao se uzdržavao radeći kao šatorar (Djela 18,3), ali ne znamo koje je bilo Barnabino zanimanje. Znamo samo da je bio vrlo velikodušan (Djela 4,36.37), pa se i sâm mogao uzdržavati.

U 1. Korinćanima 9,7-11 Pavao dalje razvija misao iz 6. retka, pokazujući da bi bilo sasvim pošteno da se on i Barnaba uzdržavaju od toga što rade za crkvu (1. Korinćanima 9,11.12). Sam Gospodin je zapovjedio da oni “koji navješćuju Radosnu vijest ... od Radosne vijesti žive” (1. Korinćanima 9,14; usporedi 1. Timoteju 5,18). Pa ipak, Pavao kaže: “Mi se nismo poslužili ovim pravom.” (1. Korinćanima 9,12) Tako Pavao sebe navodi kao primjer samoodricanja (1. Korinćanima 9,1-18) i tvrdi da to doprinosi propovijedanju Evanđelja u Korintu (1. Korinćanima 9,9-23).

Čega biste se, iako vam to možda s pravom pripada, ipak mogli odreći da biste bili uspješniji svjedok za Gospodina?

UČITI OD PROŠLOSTI

Nakon što je pružio primjer samoodricanja na osnovi vlastitog iskustva, Pavao se posebno osvrće na pitanje idolopoklonstva. U 1. Korinćanima 10 on u izvjesnom smislu razvija misao iz 1. Korinćanima 9,27, gdje kaže kako "bije svoje tijelo" da ne bi bio izbačen. Pavao želi da Korinćani slijede njegov primjer, ali Isus je uzor bez premca (1. Korinćanima 11,1).

Pročitajte 1. Korinćanima 10,7-11. Koje je grijeha Izrael počinio u pustinji i zašto prednosti koje su im bile dane čine njihove grijeha još gorim?

.....

U 1. Korinćanima 10,1-5 Pavao podsjeća na povijest Božjeg naroda u pustinji. Spominjanje oblaka i mora priziva u sjećanje Božje vodstvo, Njegovu prisutnost i zaštitu. S druge strane, hrana i piće predstavljaju Božju skrb. Iskustvo Izraela pod oblakom i u moru Pavao naziva krštenjem, što odgovara kršćanskom krštenju. Isto tako, spominjući hranu i piće, Pavao ukazuje na Gospodnju večeru.

Drugim riječima, 10. poglavlje Prve poslanice Korinćanima uči nas da u određenom smislu kršćani prolaze kroz ista iskustva kao Izrael. Međutim, Pavao se prisjeća povijesti Izraela zato što ne želi da se ta povijest ponovi. Usprkos prednostima koje je Izrael imao, mnogi u tom narodu ipak su činili i dosta toga lošeg (1. Korinćanima 10,6), kao što je idolopoklonstvo (1. Korinćanima 10,7) i spolni nemoral (1. Korinćanima 10,8). Nije ni čudo, dakle, što "većina njih nije bila po volji Bogu" (1. Korinćanima 10,5).

Lako je upirati prstom u stari Izrael i govoriti da su oni počinili teške grijeha. Međutim, Pavao tvrdi da su kršćani skloni činjenju sličnih grijeha, usprkos svojoj golemoj prednosti što poznaju Kristovu povijest. To je jasno na osnovi njegove opomene: "Dakle, tko misli da stoji, neka pazi da ne padne!" (1. Korinćanima 10,12) Izraz "tko misli" pokazuje da neki u crkvi nisu bili svjesni opasnosti da padnu u te iste grijeha. Izlažemo li se i mi danas istoj opasnosti?

"Tko misli da stoji, neka pazi da ne padne!" Tko od nas nije doživio stvarnost tog upozorenja?

Biblija kaže da Bog neće dopustiti da budemo kušani više nego što možemo podnijeti, "nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod" (1. Korinćanima 10,13). Zašto onda još uvijek tako lako padamo u grijeh?

UPOZORENJE PROTIV IDOLOPOKLONSTVA

Pročitajte 1. Korinćanima 10,5-22. Zašto se moramo kloniti idolopoklonstva?

.....

U 1. Korinćanima 10,14-22 Pavao ponovno pokreće pitanje hrane žrtvovane idolima. Prinošenje hrane idolima danas bi djelovalo čudno u mnogim kulturama, ali u biblijska vremena to je bilo nešto uobičajeno. Kada su životinje prinošene na žrtvu bogovima u poganskim hramovima, dio mesa davao se svećenicima koji su vršili službu, a oni su ga prodavali. Nešto od tog mesa pronalazilo je put do javnih tržnica, a budući da se nije držalo odvojeno od drugih vrsta mesa koje se također nudilo na prodaju, kršćanin ga je mogao nesvjesno kupiti. Apostol savjetuje da kršćani mogu slobodno kupovati takvo meso.

Međutim, dok su kršćani kod svojih kuća mogli jesti meso koje je prethodno bilo žrtvovano idolima (1. Korinćanima 8,1-13), odlaženje u poganske hramove i sudjelovanje u njihovim svetkovinama bilo je strogo zabranjeno za kršćane. Kriterij je jasan — kršćanima je dopušteno da jedu to meso kod kuće jer idoli nisu ništa (1. Korinćanima 8,4), ali im je zabranjeno da sudjeluju u poganskim obredima jer je to služenje demonima (1. Korinćanima 10,20.21). Sudjelovanje u poganskim obredima isto je što i održavanje bliske veze s demonima (1. Korinćanima 10,20), baš kao što i sudjelovanje u Gospodnjoj večeri znači održavanje bliskog zajedništva s Kristom (1. Korinćanima 10,16).

Zato Pavao kaže: “Ne možete piti kalež Gospodnji i kalež vrazji. Ne možete biti dionici stola Gospodnjega i stola vrazjega.” (1. Korinćanima 10,21) Kao što je Isus rekao: “Nitko ne može služiti dvojici gospodara.” (Matej 6,24)

Pavao nas uči da Bog zahtijeva svesrdnu odanost. On upozorava da služeći idolima “na zavist i srdžbu izazivamo Gospodina” (1. Korinćanima 10,22). Da se to ne bi dogodilo, Pavao u 1. Korinćanima 8,4-6 pruža nepogrešivo pravilo protiv idolopoklonstva, ukazujući na Ponovljeni zakon 6,4.5: “Čuj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan. Zato ljubi Jahvu, Boga svoga, *svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!*” (Ponovljeni zakon 6,4.5, kurziv dodan) Na tu misao iz Ponovljenog zakona 6,5, da Boga trebamo ljubiti iznad svega, Isus je dodao: “Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!” (Marko 12,31; vidi također Levitski zakonik 19,18)

Idol ne mora biti neki kip od kamena. Idola možemo stvoriti od gotovo bilo čega. Od kojih idola, ako ih ima, vi trebate bježati u svojem životu?

NADVLADAVANJE IDOLOPOKLONSTVA

U 1. Korinćanima 8,1-3 Pavao tvrdi da nas ljubav čuva od idolopoklonstva. Ta se tvrdnja ponavlja i dalje razvija u 1. Korinćanima 10,23—11,1. U 1. Korinćanima 8,3 on govori o našoj ljubavi prema Bogu. A poslije kaže: “Neka nitko ne traži korist svoju, nego korist drugoga!” (1. Korinćanima 10,24) To je ljubav prema drugima.

Pročitajte Marko 10,17-22; 12,28-31. Što je zajedničko tim tekstovima i kako se oni mogu primijeniti na situaciju o kojoj je riječ u 1. Korinćanima 10?

.....

.....

.....

U 1. Korinćanima 10 Pavao radi upravo ono što je Isus učinio u Marku 12,28-31. Naime, on povezuje dvije velike zapovijedi Zakona — ljubav prema Bogu iznad svega i ljubav prema drugima. U usporedbi o bogatom mladom knezu (Marko 10,17-22) Isus povezuje te dvije vrste ljubavi, ukazujući na Ponovljeni zakon 6,4 (vidi Marko 10,18) i na drugu ploču Deset zapovijedi (vidi Marko 10,19). Problem tog bogatog mladića ogledao se u tome što je više volio svoje imanje nego Boga i svoje bližnje (Marko 10,22). Cijenio je svoje blago na Zemlji više od blaga na Nebu. Volio je svoj novac više nego siromahe (Marko 10,21). Bio je idolopoklonik.

Nadovezujući se na Isusov nauk, Pavao nagovještava da načelo “Ijubi Boga više od svega, a bližnjega kao samoga sebe” treba primijeniti na moguće situacije koje on spominje u 1. Korinćanima 10,27.28. To znači da čak ni ono što je po Zakonu, možda nije dobro ni korisno jer može biti uvredljivo za tuđu savjest (1. Korinćanima 10,23). To je načelo vješto sazeo riječima: “Sve činite na slavu Božju!” (1. Korinćanima 10,31) Re-kavši da sve moramo činiti na slavu Božju, Pavao ukazuje da se idolopoklonstvo može javiti u različitim oblicima, jer sve što prisvaja slavu koja pripada jedino Bogu, predstavlja neku vrstu idolopoklonstva (Izaija 42,8).

Pavlove riječi u 1. Korinćanima 10,31—11,1 služe kao zaključak rasprave od osmog do desetog poglavlja. Pavao jasno naglašava da on ne traži “svoje osobne koristi, nego korist mnogih da se spase” (1. Korinćanima 10,33). Tako se on ugledao na Krista (1. Korinćanima 11,1).

Kako možete na još bolji način ljubiti bližnje kao same sebe?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Idolopoklonstvo na Sinaju", *Patrijarsi i proroci*, str. 256—268 (u izvorniku 315—330).

"Koliko bi se dobra moglo učiniti kad bismo na pravi način koristili svoju povezanost s drugima! Svatko tko je primio nebeske blagoslove, dužan je baciti svjetlost na stazu drugih. ... Tada će svi koji istinski ljube Boga prestati s idolopokloničkim obožavanjem sebe." (Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 18. studenoga 1884., str. 730)

"Pavao je pozivao svoju braću da sama ocijene kako će njihove riječi i djela utjecati na druge, i da ne čine ništa, koliko god nedužno bilo samo po sebi, što bi izgledalo kao da odobravaju idolopoklonstvo ili da vrijeđaju osjećaje nekoga tko je možda slab u vjeri. 'Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!' ... Apostolova upozorenja upućena korintskoj crkvi primjenjiva su na sva vremena i posebno prilagođena našem dobu. Pod idolopoklonstvom nije mislio samo na štovanje idola, već na služenje sebi, na ljubav prema udobnosti, zadovoljavanje apetita i osjetila." (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 198,199; u izvorniku 316,317)

"Ako vidite da radeći određene stvari, koje imate potpuno pravo raditi, sprečavate napredovanje Božjeg djela, nemojte ih raditi. Ne činite ništa čime biste zatvorili umove drugih za primanje istine. ... Sve može biti zakonito, ali nije sve korisno." (Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 9, str. 173; u izvorniku 215)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Prema Pavlu, ponašanje zrelog kršćanina može ponekad sprečavati rast nezrelog kršćanina. Razmislite o situacijama u kojima bi se to moglo dogoditi. Zašto je načelo da Boga treba ljubiti iznad svega, a druge kao samog sebe, jedini način da se izide na kraj s tim izazovom?

2. Kojim bi se idolima čak i kršćani mogli pokloniti ako ne budu oprezni? Koje stvari, koje su same po sebi čak i dobre, možemo pretvoriti u idole? I kako možete znati je li nešto do čega vam je jako stalo postalo vaš idol?

3. Pavao kaže da je bio svoje tijelo i vukao ga kao roba da i sam ne bi bio izbačen dok propovijeda Evanđelje (1. Korinćanima 9,27). Razmislite što bi moglo nekoga onemogućiti kao propovjednika Evanđelja.

4. U 1. Korinćanima 10, Pavao govori o opasnosti od idolopoklonstva i kaže: "Bježite od idolopoklonstva." (1. Korinćanima 10,14 — Šarić) Zašto je idolopoklonstvo toliko loše?

Duhovni darovi

“Težite za ljubavlju! Vruće čeznite za duhovnim darovima, posebno za prorokovanjem!” (1. Korinćanima 14,1)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 12; Efežanima 4,11-13; 1. Korinćanima 13; 1. Petrova 4,8-11; 1. Korinćanima 14,27; Amos 3,7.

Kao i ljudsko tijelo koje ima više udova, i crkva je jedna, ali ima mnogo članova, od kojih svaki ima različitu ulogu, sposobnosti i darove. Vršeni s ljubavlju, ti duhovni darovi potiču osjećaj jedinstva koji odražava karakter Trojedinog Boga.

Ovog ćemo tjedna proučiti ulomak u 1. Korinćanima 12—14 i njegovo učenje o duhovnim darovima. Ovaj ulomak dio je neznatno veće cjeline, gdje se Pavao bavi ponašanjem koje se od jednog kršćanina očekuje u vjerskom okruženju (1. Korinćanima 11—14). Pavlova glavna briga vezana je za problem nereda na okupljanjima. On na taj problem odgovara izjavom da je crkva tijelo čiji dijelovi imaju različite uloge “za izgradnju Kristova tijela” (Efežanima 4,12). Ukratko, Bog je crkvi dao duhovne darove da bi unaprijedio jedinstvo u različitosti.

Pavao svakako još uvijek ima na umu problem podjela kojim se bavio u prva četiri poglavlja 1. Korinćanima, gdje jedinstvo u Kristu uklanja nedostatak sloge među članovima crkve. Sada on razvija tu misao iznoseći svoje razumijevanje uloge duhovnih darova. Prema Pavlu, jedinstvo u Kristu i Duhu jedini je način da se izbjegnju podjele.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 519—527.

RAZLIČITI DAROVI

Pavao uvodi novu temu u 1. Korinćanima 12,1 riječima “što se tiče”. Znanstvenici se bave pitanjem govori li on tu o “duhovnim darovima” ili o “duhovnim ljudima”, jer grčki izraz *tôn pneumatikôn* dopušta oba tumačenja. Vjerojatno je bolji prijevod “duhovni darovi” u svjetlu 1. Korinćanima 12,4, gdje Pavao očito govori o duhovnim darovima. U 1. Korinćanima 12,2.3 Pavao ističe da je prvi dar Duha hrabro priznanje da je Isus Gospodin (1. Korinćanima 12,2.3). U vrijeme pisanja Novog zavjeta, reći da je Isus Gospodin značilo je reći da rimski car to nije (Djela 17,7; također Ivan 19,12.15). A budući da se to smatralo pobunom protiv carske vlasti, bilo je kažnjivo smrću.

I Isus i Pavao naglašavali su da je vjera u Boga — čak i pod prijetnjom progonstva i smrti — dar Duha. Zapravo, vjera je najosnovniji dar. Ne iznenađuje što je vjera prva na listi u 1. Korinćanima 13,13. A da je vjera duhovni dar jasno je na osnovi Pavlove izjave u 1. Korinćanima 12,9. Međutim, postoje i mnogi drugi darovi. Činjenica da Duh Sveti razdjeljuje različite darove “svakomu kako hoće” (1. Korinćanima 12,11), dokazuje da su svi oni potrebni.

Pročitajte 1. Korinćanima 12,1-6. Što se naglašava u ovom odlomku?

.....

.....

.....

Ponavljanje izraza “različiti” naglašava da je riječ o mnoštvu darova. Ono što Pavao u 1. Korinćanima 12,1 naziva “duhovnim darovima”, u redcima 4-6 razvija iz tri različita kuta: “darovi” (*karisma*), “službe” ili “služenja” (*diakonia*), i “učinci” (*energêma*). Premda te riječi označavaju različite pojmove, važno je ne zacrtavati fine razlike među njima zbog paralelizma redaka. Trebalo bi također zapaziti da su duhovni darovi dani s ciljem da unapređuju jedinstvo zasnovano na trojedinj naravi Boga (vidi također Efežanima 4,8-11). Premda Duh razdjeljuje darove, Bog je taj koji osposobljava vjernike da služe Kristu u svojoj zajednici (1. Korinćanima 12,5.6). Darovi se svakom vjerniku daju pojedinačno (1. Korinćanima 12,11), ali svi oni trebaju koristiti zajednici vjernika kao cjelini.

Ponovno obratite pozornost na Pavlovo naglašavanje jedinstva. Zašto je to tako važno za crkvu?

JEDINSTVO U RAZLIČITOSTI

Jezik jedinstva u 1. Korinćanima 12,4-6 (“isti Duh”, “isti Gospodin” i “isti Bog”) dalje se razvija u ostatku 12. poglavlja Prve poslanice Korinćanima. To se vidi na osnovi Pavlove upotrebe izraza kao što su: “jedan te isti Duh” (1. Korinćanima 12,11), “tijelo jedno” (1. Korinćanima 12,12), “jedno tijelo” (1. Korinćanima 12,12.13.20), “jednim Duhom” (1. Korinćanima 12,13), “da udovi brižno nastoje oko zajedničkog dobra” (1. Korinćanima 12,25).

Usporedo s pojmom jedinstva, Pavao naglašava raznolikost članova (“udova”) u Kristovom tijelu izrazima kao što su: “mnogo udova” (1. Korinćanima 12,12.20), “kršteni jednim Duhom” (1. Korinćanima 12,13), “ne od jednoga uda, već od mnogih” (1. Korinćanima 12,14), “sve tijelo” (1. Korinćanima 12,17), “svaki pojedini” (1. Korinćanima 12,18), “udovi tijela” (1. Korinćanima 12,22.23), “svi udovi” (1. Korinćanima 12,26). Taj istodobni naglasak na jedinstvu i raznolikosti ukazuje na to da je svrha duhovnih darova zapravo zalaganje za jedinstvo u različitosti.

To jedinstvo usred različitosti mora odražavati Božji karakter. Otac je jedna Osoba, Sin je druga, a Duh Sveti još jedna. Te tri Osobe imaju svoju osobnost dok zajedno rade na izgradnji crkve i njezinom osposobljavanju za misiju (1. Korinćanima 12,4-6; Efežanima 4,11-13).

Pročitajte 1. Korinćanima 12,12-31. Zašto je usporedba s tijelom i njegovim mnogobrojnim udovima tako prikladna u prikazivanju crkve i njezinih članova?

Središnja misao 12. poglavlja 1. Korinćanima jest da udovi tijela, premda su pojedinačno toliko različiti jedan od drugog (1. Korinćanima 12,15-20), ipak svi ovise jedan o drugom (1. Korinćanima 12,21-26). Noge ovise o očima da bi znale kamo trebaju zakoračiti. S druge strane, oči ne mogu ništa dotaknuti — to mogu samo ruke. Također, misao da su neki udovi slabiji (1. Korinćanima 12,22) ili manje cijenjeni, manje “časni” (1. Korinćanima 12,23) od drugih, samo je privid, jer su svi oni potrebni (1. Korinćanima 12,22).

Nažalost, među Korinćanima se javila sklonost da se jedni darovi cijene, a drugi zapostavljaju. Da ne bi činili takvu pogrešku, Pavao im skreće pozornost na ljubav, koja je “još uzvišeniji put” (1. Korinćanima 12,31). Drugim riječima, koji god dar bio u pitanju, ako se koristi mudro i s ljubavlju, ugodan je Bogu.

Pogledajte popis darova u 1. Korinćanima 12,8-10.28; Rimljanima 12,6-8 i Efežanima 4,11. Koji je vaš dar i kako ga možete upotrijebiti za izgradnju Kristovog tijela?

“JOŠ UZVIŠENIJI PUT”

“Ljubav nije samo jedan od mnogih darova. Ona je sredstvo pomoću kojeg svi darovi dostižu svoju krajnju svrhu.” (Carl P. Cosaert, “1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary: New Testament*, Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022., str. 1643)

Pročitajte 1. Korinćanima 13,1-7; 1. Petrova 4,8-11. Koja je uloga ljubavi kada je riječ o duhovnim darovima?

.....

Prva poslanica Korinćanima 13 uči nas da se duhovni darovi mogu pravilno upotrijebiti jedino ako su vođeni ljubavlju. Pavao počinje 1. Korinćanima 13 podsjećajući na darove spomenute u 12. poglavlju, kako bi naglasio da oni nemaju nikakvu vrijednost ako nisu vođeni ljubavlju. Stoga znanje (1. Korinćanima 12,8) i vjera (1. Korinćanima 12,9), pa čak i vjera koja “brda premješta” (1. Korinćanima 13,2), ne znači ništa bez ljubavi (1. Korinćanima 13,2). Bez ljubavi sposobnost govorenja stranih jezika (1. Korinćanima 12,10.28.30) svodi se na “mjed što ječi, ili cimbal što zveči” (1. Korinćanima 13,1). U istom smislu, čak i tako važan dar kao što je proroštvo ne znači ništa bez ljubavi (1. Korinćanima 13,2).

U 1. Korinćanima 13,4-7 (Suvremeni hrvatski prijevod), Pavao govori o tome što ljubav jest, a što nije. Ili, još određenije, što ljubav čini, a što ne čini. Glagoli kojima on opisuje ljubav pokazuju da ljubav nije toliko nešto što osjećamo, koliko ono što činimo. Tako Pavao spominje da je ljubav (1) strpljiva; (2) uslužna; (3) veseli se istini; (4) sve štiti; (5) sve vjeruje; (6) uvijek se nada; (7) sve podnosi. Nasuprot tome, ljubav (1) nije zavidna; (2) ne hvali se; (3) ne oholi se; (4) nije nepristojna; (5) ne traži svoje; (6) nije razdražljiva; (7) ne pamti zlo; (8) ne veseli se nepravdi.

Tih petnaest glagola, koliko ih ukupno ima, pružaju čvrste smjernice za prikladno ponašanje u primjeni darova. Značajno je što je ta rasprava o pravoj naravi ljubavi smještena točno između 12. i 14. poglavlja 1. Korinćanima, gdje se Pavao bavi sukobima u vezi s duhovnim darovima. Ljubav je ključ za mudru upotrebu duhovnih darova. Ljubav se također postavlja rame uz rame s vjerom i nadom, “a najveća je od njih — ljubav” (1. Korinćanima 13,13 — Suvremeni hrvatski prijevod).

Zašto je ljubav toliko važna za našu vjeru? Ima li boljeg načina da se doživi stvarnost Božje ljubavi nego da se ona uz molitvu odrazi na druge?

DAR JEZIKA

A što je s darom jezika? Sudeći po načinu na koji je pokazivanje tog dar opisano na drugim mjestima u Bibliji (Marko 16,17; Djela 2,1-13; 10,44-48; 19,6), dar jezika u 1. Korinćanima najvjerojatnije je duhom dodijeljena sposobnost govorenja stranim jezicima.

Pavao spominje dar jezika u okviru liste darova u 1. Korinćanima 12,8-10 (vidi također 1. Korinćanima 12,28.30; 13,1.8). Međutim, u 1. Korinćanima 14 spominje ga višeput. Grčka riječ *glóssa* ("jezik") pojavljuje se više od dvadeset puta u 1. Korinćanima 12—14, od čega petnaest puta samo u 1. Korinćanima 14. Osim toga, grčka riječ *heteroglóssos* ("tuđi jezici") također se pojavljuje u 1. Korinćanima 14,21. Taj veliki broj osvrta na dar jezika pokazuje da je to za Pavla bilo vrlo važno pitanje. Pogrešna upotreba i zloupotreba tog dara od strane crkve u Korintu izazivala je nered i zbrku na javnim bogoslužjima (1. Korinćanima 14,23.27.33.40).

Pročitajte 1. Korinćanima 14,5.13.26.27; 12,10.30. Koju je uputu Pavao dao u vezi s darom jezika?

.....

.....

Razlog što se dar govorenja jezika mora koristiti usporedo s darom njihovog tumačenja ogleda se u tome što ti jezici moraju biti razumljivi (1. Korinćanima 14,9). U suprotnom, nema nikakve koristi od upotrebe tog dara (1. Korinćanima 14,6). To objašnjava zašto je Pavao stavio tako veliki naglasak na tumačenje i razumijevanje. On očito ne kritizira dar jezika sam po sebi, već, kao što ćemo vidjeti sutra, skreće pozornost na pretjerano značenje koje su mu Korinćani pridavali, što je dovelo do zanemarivanja dara proroštva.

U ovom trenutku važno je zapaziti da Pavao, premda je želio da svi Korinćani govore na stranim jezicima (1. Korinćanima 14,5), ipak nije očekivao da se to dogodi (1. Korinćanima 12,10). Prema tome, ideja da "svi moraju govoriti jezike ako su kršteni Duhom Svetim, izopačenje je Pavlovog nauka iz 1. Korinćanima 12 i 14." (Raoul Dederen, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, elektroničko izd., Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001., str. 620)

Ima li ljudi u vašoj crkvi koji govore druge jezike? Kako oni mogu upotrijebiti tu sposobnost da bi govorili drugim ljudima o Kristu? Kako nam ta činjenica može pomoći da razumijemo pravu narav jezika o kojima Pavao govori?

DAR PRORICANJA

Dar proricanja zauzima istaknuto mjesto u Pavlovoj raspravi o duhovnim darovima. Zanimljivo je da se dar proricanja obično spominje prije dara jezika (1. Korinćanima 12,10.28; 1 13,8). Kada je dar jezika prvi put spomenut, bilo je to samo da bi se naglasila njegova razmjerna nevažnost u usporedbi s darom proricanja (1. Korinćanima 14,4.5.6.22).

Pročitajte Efežanima 4,11-13; 1. Korinćanima 14,3.4. Što nam ti odlomci govore o svrsi duhovnih darova općenito i daru proroštva posebno?

.....

Dar proricanja trebao je osigurati uzdizanje, opominjanje i tješjenje (1. Korinćanima 14,3; usporedi Djela 15,32). To govori da se proroštvo ne bavi toliko pretkazivanjem budućnosti, koliko načinom na koji treba živjeti u sadašnjosti. Grčki glagol *profēteuō* može značiti “reći nešto unaprijed” ili “reći nešto u ime nekog drugog”. Na primjer, to prvo značenje vidi se u Djelima 2,29-31 (usporedi Amos 3,7), gdje je misao o Davidu kao proroku objašnjena time što je on (unaprijed) “znao”. Drugo značenje vidimo u Djelima 15,32, gdje se Juda i Sila nazivaju prorocima. Njihovo se “proricanje”, međutim, sastojalo u tome što su “mnogim riječima tješili i utvrđivali braću”.

Iz Efežanima 4,11-13 saznajemo da duhovni darovi nisu prestali postojati nakon apostolskog doba. Oni bi trebali biti prisutni do kraja (Djela 2,39). Međutim, ako netko tvrdi da je prorok, njegov dar mora biti ocijenjen na osnovi Svetog pisma. Općenito govoreći, trebaju biti zadovoljena četiri pravila. Prvo, proročanstva se ostvaruju (Ponovljeni zakon 18,22; Jeremija 28,8.9). Drugo, njihova poruka je u skladu s porukama prethodnih proroka (Ponovljeni zakon 13,1-3; Izaija 8,20). Treće, njihov svakodnevni život pokazuje posvećenost Kristu (1. Ivanova 4,1-3). Četvrto, Isus je rekao da će se lažni proroci prepoznati po svojim rodovima (Matej 7,15-20). To isto vrijedi i za prave proroke.

Otkrivenje pokazuje da je dar proroštva posebna karakteristika Crkve ostatka (Otkrivenje 12,17; 19,10). Kao adventisti sedmoga dana, mi vjerujemo da je dar proroštva bio dan Ellen G. White i da se ogleda u njezinim spisima.

Koje sve razloge imamo za vjerovanje u proročki dar Ellen G. White? Na koja još pitanja treba odgovoriti u vezi s njezinom ulogom i autoritetom?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

“Neka ljudi zavrnu rukave imajući povjerenje u Gospodina, a On će poći s njima, osvjedočivat će i obraćati duše grešnika. Jedan radnik je možda vješt govornik, drugi vješt pisac, treći možda ima dar iznošenja iskrene, ozbiljne, vatrene molitve, a četvrti dar pjevanja. Netko može imati posebnu snagu da s jasnoćom objašnjava Božju riječ, a svaki će dar postati sila za Boga, zato što On radi zajedno s radnikom. Jednome Bog daje riječi mudrosti, drugome znanje, trećemu vjeru. No svi trebaju raditi pod jednim Poglavarom. Raznolikost darova vodi k različitim službama, ‘ali je isti Bog koji čini sve u svima’ (1. Korinćanima 12,6).

Neka nijedan čovjek ne prezire navodno manje darove. Latimo se svi posla. Neka nitko ne prekriži ruke u nevjerovanju zato što misli da ne može obaviti nijedan važan posao. Prestanite gledati na sebe. Gledajte u svojega Vođu. U čestitosti, krotkosti i ljubavi, činite ono za što ste kadri.” (*Ovaj dan s Bogom*, str. 29)

“Svima nam je potrebna pomoć koju možemo primiti zahvaljujući sudu drugih. Bog djeluje i na druge umove, a ne samo na naš. Različiti darovi dani različitim pojedincima sjedinit će se sa svrhom ‘da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova Tijela’ (Efežanima 4,12). ...

Pred nama će se uvijek nalaziti prepreke, ali mi trebamo slijediti svojega Vođu, a s teškoćama se suočavati ujedinjeni, s rukom u ruci.” (Ellen G. White, *Podignimo pogled*, str. 164; u izvorniku 141)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Razmislite malo više o daru proroštva. Zašto je proroštvo važnije od stranih jezika ako se oni ne tumače? Ako je potrebno, pročitajte još jednom 1. Korinćanima 14 da biste ukratko ponovili Pavlove dokaze.

2. Razgovarajte u razredu o životu i službi Ellen G. White i o tome zašto mi kao crkva vjerujemo da je ona posjedovala dar proroštva. Koje velike blagoslove crkva dobiva od tog dara? Također, koji su izazovi povezani sa spoznajom kako na najbolji način upotrijebiti taj dar?

3. Sjetite se troje do petero ljudi koji vas iskreno vole. Kako znate da je njihova ljubav prema vama prava? Što vam to govori o razlozima koje je Pavao imao da tako puno govori o ljubavi u svojoj raspravi o duhovnim darovima?

4. Koliko god ljubav bila važna, zašto ona ne smije biti jedini kriterij u ocjenjivanju govori li netko istinu ili ne, i je li dostojan da ga saslušamo?

Predstavljanje ljubavi

“A sada ostaje vjera, nada, ljubav — to troje — ali od ovih najveća je ljubav.” (1. Korinćanima 13,13 — Varaždinska Biblija)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 13; Matej 24,12; Galaćanima 5,22.23; 1. Timoteju 1,14; 1. Ivanova 4,8.

Ljubav može osvojiti svakoga. Zato je Pavao govorio tako mnogo o njoj. Porodica riječi *agapaō* — najuobičajenije grčke riječi u Novom zavjetu kojom se izražava pojam ljubavi — javlja se više od 135 puta u Pavlovim poslanicama, što je skoro polovina njezinog javljanja u Novom zavjetu. To bi nam trebalo nešto reći o glavnoj temi Pavlove poslanice korinjskoj crkvi.

Ima mnogo izvanrednih tekstova o ljubavi u Novom zavjetu kao što su Rimljanima 8,35-39; 1. Korinćanima 2,9; 1. Korinćanima 8,3; Galaćanima 2,20; Kološanima 1,13; 1. Solunjanima 3,12 i mnogi drugi.

Ipak, ništa se ne može usporediti s 1. Korinćanima 13.

Prošlog tjedna vidjeli smo da je bez ljubavi sve, uključujući i duhovne darove, bezvrijedno. Ovog ćemo tjedna detaljnije razmotriti 13. poglavlje 1. Korinćanima i njegov čudesni portret ljubavi.

Kao što ćemo vidjeti, ljubav nije toliko emocija koliko stav — stav koji se mora pokazati u životu u djelima i riječima, jer u suprotnom on ne znači ništa.

Što ljubav jest i što ona čini otkriveno je u potpunosti u Isusovom životu.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 528—532.

VAŽNOST LJUBAVI

Prošlog tjedna dotaknuli smo se teme ljubavi kakvu vidimo u 1. Korinćanima 13. Međutim, te Pavlove riječi trebamo još dublje istražiti.

Pročitajte 1. Korinćanima 13. Ukratko navedite što nam on tu govori o ljubavi.

.....

Pavao ne kaže da su jezici (1. Korinćanima 13,1), prorokovanje, razumijevanje, znanje, vjera (1. Korinćanima 13,2) i dobročinstvo (1. Korinćanima 13,3) beskorisni. Oni su beskorisni samo ako nisu vođeni ljubavlju.

Ta vrsta ljubavi o kojoj Pavao govori ne ogleda se u takvim izjavama kao što su: "Volim jagode", ili: "Volim svoje prijatelje", ili čak: "Volim svojeg bračnog druga i svoju djecu." Tu nije riječ ni o onoj vrsti ljubavi koju vidimo u filmovima. I ne, to nije erotska ljubav, premda se taj tekst obično koristi u propovijedima prigodom vjenčanja.

Ta ljubav ne može se svesti na naklonost, milosrđe, vrlinu ili dobročinstvo. Pa ipak, sve te osobine oličavaju je u manjoj ili većoj mjeri. Ta ljubav je posebna milost koju nam Duh daje. Ljubav u 1. Korinćanima 13 Duhom je dana pokretačka sila koja nas navodi da postupamo s naklonošću i milosrđem, da pokazujemo svaku vrlinu i dobročinstvo. To je potpuno posvećenje naših djela, osjećaja i misli Kristu i našim bližnjima.

Pročitajte Matej 24,12. Koje nam upozorenje Isus tu daje?

.....

Zato je *agapê* tako ključna i potrebna. Oslanjajući se na Kristovu snagu, ne smijemo dopustiti da ljubav ohladni u našim domovima, crkvama, u našem susjedstvu. Imamo primjer Krista na križu koji je umro za nas. Može li uopće postojati bolji i snažniji izraz te vrste ljubavi? Iako mi, naravno, nikad ne bismo mogli pružiti podjednako snažan izraz takve ljubavi, Božjom milošću trebamo težiti tome da je u svojem životu pokažemo u što je moguće većoj mjeri.

U kojim bi trenucima pokazivanje ljubavi moglo izvršiti snažan pozitivan dojam na nekoga kome je ta ljubav potrebniya od bilo čega drugog?

ŠTO LJUBAV ČINI

Ulomak u 1. Korinćanima 13,4-7 čini srž ovog poglavlja. Pavao se usredotočuje na odlike ljubavi — pokazujući što ljubav jest, a što nije, odnosno što ljubav čini, a što ne čini. On ljubavi pripisuje ljudske osobine da bismo mogli steći predodžbu kako se ponaša osoba ispunjena ljubavlju koju pokreće i vodi Duh. U svojem opisu ljubavi Pavao se koristi nizom glagola. Za njega je ljubav više pitanje djela nego doživljaja i osjećaja. Što, dakle, ljubav čini?

1. Strpljiva je (makrotimeô). *Makrotimeô* znači pokazati strpljenje čak i usred izazovnih okolnosti. Strpljenje također ističe sposobnost da podnosimo jedni druge (Efežanima 4,2).

2. Dobrostitiva je (krêsteuomai). *Krêsteuomai* se pojavljuje samo ovdje u Novom zavjetu, ali su druge riječi istog korijena uobičajene na drugim mjestima. U Septuaginti (grčkom prijevodu Starog zavjeta) riječi istog korijena često se pojavljuju u Psalmima, gdje se odnose na Božju dobrotu povezanu s Njegovom milošću (Psalam 145,9). Kada je rekao da je ljubav dobrostitiva, Pavao je mislio na to da naša ljubav prema drugima mora odražavati Božje suosjećanje i milosrđe prema nama.

3. Raduje se (sinkairô) istini. *Sinkairô* označava sposobnost da se radost doživi zajedno s drugom osobom (Luka 1,58; Luka 15,6,9; 1. Korinćanima 12,26; Filipljanima 2,17,18).

4. Sve pokriva (stegô). Učenjaci raspravljaju o tome znači li *stegô* "pokriti", čuvati nešto u povjerenju (što također ima značenje zaštite), ili "izdržati" u smislu otpornosti. Pojam izdržljivosti jasno se pojavljuje u 1. Korinćanima 9,12, što je većinu tumača i prevoditelja Biblije navelo da tu drugu mogućnost smatraju vjerojatnijom.

5. Sve vjeruje (pisteuô). *Pisteuô* potječe od istog korijena kao i grčki izraz za vjeru (*pistis*). U kontekstu 1. Korinćanima 13, sve vjerovati znači da jedni drugima trebamo pružati "pravo sumnje" (to jest vjerovati da su drugi u pravu i ne sumnjati bez dokaza).

6. Svemu se nada (elpizô). U Novom zavjetu, glagol *elpizô* uvijek se odnosi na vjerovanje ili očekivanje da će se dogoditi nešto dobro.

7. Sve podnosi (hipomenô). Po svoj prilici, nema razlike između glagola *stegô* i *hipomenô* iz 1. Korinćanima 13,7 (Šarić). To su sinonimi, s tim što se *hipomenô* ovdje odnosi na podnošenje teškoća. Pavao koristi *hipomenô* na kraju tog retka da bi izbjegao ponavljanje riječi *stegô*. Međutim, ponavljanjem istog pojma, čak i uz upotrebu drugačije riječi, on skreće pozornost na vjeru i nadu kao na svoju glavnu temu. Drugim riječima, ljubav sve podnosi zahvaljujući vjeri i nadi.

Usporedite 1. Korinćanima 13,4-7 i Galaćanima 5,22.23. Koje zajedničke misli zapažate u ta dva odlomka? Kako možemo pokazivati tu vrstu ljubavi u svojem životu?

ŠTO LJUBAV NE ČINI

Ponovno pročitajte 1. Korinćanima 13,4-7. Zašto Pavao spominje i osobine koje ljubav nema, a ne samo one koje ima?

Jučer smo se usredotočili na sedam pojedinosti koje ljubav čini. Danas ćemo razmotriti osam pojedinosti koje ona čini. Ljubav...

1. Ne zavidi (zeloô). Zeloô se može upotrijebiti u pozitivnom smislu, kao u izrazima: "Čeznite [zeloô] za većim darovima!" (1. Korinćanima 12,31), "Vruće čeznite [zeloô] za duhovnim darovima" (1. Korinćanima 14,1), i "Vruće čeznite [zeloô] za darom prorokovanja" (1. Korinćanima 14,39). Međutim, ovdje, kao i u Djelima 7,9, ona ima negativno značenje. U redu je željeti duhovne darove, ali ne i zavidjeti osobama koje ih imaju. To dovodi do podjela (1. Korinćanima 3,3).

2. Ne hvasta se i ne oholi se (Suvremeni hrvatski prijevod) (perpereuomai). Glagol *perpereuomai* upućuje na ponositost i želju za pohvalama drugih. Ljubav, međutim, nije usredotočena na sebe na takav način. To postaje još jasnije na osnovi onoga što slijedi.

3. Ne nadima se (fisiôô). Glagol *fisiôô* pojavljuje se u 1. Korinćanima 8,1 u Pavlovoj izjavi: "Ali znanje napuhuje, a ljubav izgrađuje." To se odnosi na osobu koja pati od pretjeranog osjećaja vlastite važnosti.

4. Nije nepristojna (askêmoneo). Glagol *askêmoneo* ima širok opseg značenja. Međutim, uglavnom se odnosi na postupanje suprotno društvenim i moralnim mjerilima, na način koji je nečastan, sraman, nepristojan ili neprikladan. Pavao tu vjerojatno misli na ponašanje "jakih" vjernika prema "slabima" u Korintu (1. Korinćanima 4,10; 8).

5. Ne traži (zêteo) svoje (svoja prava). To je slično onomu što Pavao kaže u 1. Korinćanima 10,24: "Neka nitko ne traži korist svoju, nego korist drugoga!" Ljubav se odriče vlastitih prava u korist drugih (vidi Pouku 5). U sredini u kojoj se svi zalažu za prava drugih, svi su na dobitku.

6. Ne razdražuje se (paroksinô). Glagol *paroksinô* ukazuje na burne osjećaje nekoga koga je lako izazvati da se razgnjevi. To znači da ljubav nema "kratak fitilj" i da nije preosjetljiva.

7. Ne pamti zlo i oprašta (logizomai). Glagol *logizomai* ovdje je upotrijebljen u računovodstvenom smislu, što bi značilo da ljubav ne vodi evidenciju o tuđim pogreškama. Drugim riječima, ljubiti znači i oprostiti.

8. Ne raduje se (kairô) nepravdi. Ljubav ne samo da ne vodi evidenciju o tuđim nepravdama, već i ne nalazi zadovoljstvo u njima. Kada istinski volimo druge, ne likujemo nad njihovim pogreškama, već im, naprotiv, nastojimo pomoći.

ISUSOV PORTRET

Kada čitamo 1. Korinćanima 13,4-7, možemo osjetiti nemoć i nezdo-
voljstvo, uviđajući da manje-više ne pokazujemo sve te osobine ljubavi.
Kada je pisao 13. poglavlje 1. Korinćanima, Pavao je vjerojatno imao na
umu Isusa. Jedino je Krist savršeno pokazao sve te osobine ljubavi.
Prema tome, Pavlov portret ljubavi u biti je Isusov portret.

**Pročitajte Ivan 13,1.34; 15,9.12; 1. Timoteju 1,14; 2. Timoteju
1,7.13; 1. Ivanova 3,16; 4,7-12.19-21. Što možemo saznati o ljubavi
na osnovi tih odlomaka?**

.....
.....
.....
.....

Bog je ljubav (1. Ivanova 4,8). On nas toliko voli da je dao svojega
jedinog Sina (Ivan 3,16). Isus je puni izraz te ljubavi (Hebrejima 1,3).
Ako želimo znati kako se ljubav pokazuje, moramo dobro pogledati u
Isusa. Ako obratimo posebnu pozornost na to kako je Isus prikazan u
Novom zavjetu, shvatit ćemo da se sve pozitivne crte ljubavi iz 1. Korin-
ćanima 13 ogledaju u Njemu.

Isus je strpljiv. "A postigao sam milosrđe upravo zato da na meni,
prvome [najgorem od grešnika], Krist Isus pokaže svu svoju strpljivost
[makrotimía]." (1. Timoteju 1,16)

Isus je dobar. Biblija kaže da je "Gospodin dobar" (1. Petrova 2,3).
Riječ "Gospodin" u tom retku odnosi se na Isusa. Izraz "dobar" prijevod
je grčke riječi *krēstos*, koja potječe od istog korijena kao i glagol *krēs-
teuomai* ("biti dobrotiv, ljubazan, dobar") iz 1. Korinćanima 13,4.

Isus se raduje istini. On je doživljavao radost kada je slijedio
Očevu volju i osjećao Njegovu ljubav prema sebi (Ivan 15,9-11; 17,12-14).

Isus sve podnosi/trpi. U Hebrejima 12,2.3 kaže se da je Isus
"podnio križ. ... [On] je od grešnika podnio takvo protivljenje protiv
samoga sebe." Nitko nije trpio toliko kao Isus (Filipljanima 2,8). A On
je to učinio zbog radosti koja je bila pred Njim!

Isus sve vjeruje. Kada je Ananija doveo u pitanje iskrenost Pavlovog
obraćenja (Djela 9,13.14), Isus je odgovorio: "Jer je taj čovjek moje
izabrano sredstvo." (Djela 9,15) Isus ne gleda na ljude kakvi jesu, već
kakvi će postati djelovanjem Njegove sile.

Na koje nam još načine Isus otkriva kakva je istinska ljubav?

VJERA, NADA I LJUBAV

Dosad smo saznali da je ljubav strpljiva, dobrotiva, raduje se istini, sve pokriva, sve vjeruje, puna nade i sve podnosi, jer je Isus sve to. A kad jednom sagledamo sve te osobine u Isusu, sljedeći korak je da Ga oponašamo. To je ono što je Pavao želio poručiti Korinćanima. Međutim, ako uklonimo ono “ne” iz osam osobina koje ljubav ne posjeduje, “dobivamo prilično dobar opis ponašanja Korinćana unutar njihovog crkvenog kruga — bili su zavidni, hvalisavi, oholi, nepristojni, tražili su svoja prava, lako se vrijeđali i skretali pozornost na tuđe pogreške. Pavao je prilagodio glagole kojima se tu koristi, kako bi odgovarali situaciji u Korintu.” (Verlyn D. Verbrugge, “1 Corinthians”, *The Expositor’s Bible Commentary: Romans—Galatians*, revised edition, Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008., str. 372)

Korinćani su trebali mnogo toga naučiti. A i mi također. Pošto je opisao što ljubav čini, a što ne čini, Pavao završava ovo poglavlje naglašavajući vječnu narav ljubavi kako bi potaknuo pokazivanje istinske ljubavi.

Jednog dana proročanstva više neće biti potrebna, govorit ćemo samo jednim jezikom, a djelomično ljudsko znanje ustupit će mjesto potpuno novoj spoznaji Boga (1. Korinćanima 13,12). Darovi Duha prestat će se davati kada ispune svrhu svojeg postojanja (1. Korinćanima 13,10). Ali “ljubav nikad ne prestaje” (1. Korinćanima 13,8).

Također, kada se Krist vrati, vjera će ustupiti mjesto gledanju (2. Korinćanima 5,7), a ono čemu smo se dugo nadali postat će stvarnost (Rimljanima 8,24). Ali, što je najvažnije, ljubav će i dalje trajati, kao pečat karaktera našeg Trojedinog Boga. Ipak, u određenom smislu i vjera i nada trajat će zauvijek. Vjera kao iskustvo spasenja (Rimljanima 4,3), i nada kao željno iščekivanje novih zadovoljstava i novog znanja na novoj Zemlji, obilježavat će iskustvo otkupljenih za sva vremena. Ali ljubav, Božja ljubav, zauvijek će trajati.

Vrlo skoro ugledat ćemo svojega Gospodina licem u lice (1. Korinćanima 13,12). A dok taj dan ne dođe, od nas se očekuje da njegujemo ove tri vrline — vjeru, nadu i ljubav. Ta trijada predstavlja puninu kršćanskog življenja u Duhu. Zato je o njoj često bilo riječi među kršćanima (Rimljanima 5,1-5; Galaćanima 5,5.6; Efežanima 1,15.18; 4,1-5). Ali ljubav je ipak najveća. To je, uostalom, jedina vrлина koja opisuje pravu narav samog Boga (1. Ivanova 4,8).

Zamislite se nad izjavom: “Bog je ljubav.” Kako možemo razumjeti što to točno znači? I premda je možemo samo djelomično razumjeti, zašto je ta izjava tako dobra vijest za nas?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

“Bez obzira na to koliko visoko bilo znanje, onaj čije srce nije ispunjeno ljubavlju za Boga i bližnje, nije pravi Kristov učenik. Premda može imati veliku vjeru i moć da čak čini čuda, njegova bi vjera, bez ljubavi bila bezvrijedna. On može pokazati veliku darežljivost; ali kad bi, iz neke druge pobude osim iskrene ljubavi, razdao sav imetak da nahrani gladne, ovim činom ne bi stekao Božju naklonost. U svojoj revnosti mogao bi čak umrijeti mučeničkom smrću, ali ako nije potaknut ljubavlju, Bog bi ga smatrao zavedenim zanesenjacom ili častoljubivim lice-mjerom.” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 199,200; u izvorniku 318, 319)

“Imamo obilje toga za propovijedanje. Ono što je najpotrebnije ... jest ljubav prema dušama koje propadaju; to je ljubav koja u obilju teče s Božjeg prijestolja. Pravo kršćanstvo širi ljubav kroz cijelo svoje biće. Ono dotiče svaki vitalni dio — um, srce, ruke koje pomažu, noge — i omogućuje ljudima da ostanu čvrsti gdje Bog od njih zahtijeva da ostanu čvrsti, tako da staze ne učine hrapavima za noge hromih kako ne bi posrnuli na svojem putu. Plamteća Kristova ljubav pokazana dušama koje propadaju čini život u cijelom sustavu kršćanstva.” (Ellen G. White, *Uzvisimo Isusa*, str. 171; u izvorniku 134)

“Iscijeliti može jedino ljubav što teče iz Kristovog srca. Samo Onaj u kome ta ljubav teče, kao sok u drvetu ili krv u tijelu, može ‘ispraviti’ ranjenu dušu.” (Ellen G. White, *Odgoj*, str. 96; u izvorniku 114)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Mislite li da je Pavlova lista pozitivnih osobina ljubavi potpuno dovršena? Ako nije, koje biste joj elemente još dodali?

2. Što je, po vašem mišljenju, Pavao podrazumijevao pod zapovijedu: “Težite za ljubavlju.” (1. Korinćanima 14,1)? Kakve to veze ima s onim što je rekao u 1. Korinćanima 13,4-7?

3. Koja vam je osobina ljubavi najpotrebnija u vašem svaki-dašnjem životu? Koje su posebno potrebne u vašoj crkvi? Usput, zašto Pavao uspoređuje ljubav s takvim darovima kao što su prokovanje, jezici i znanje (1. Korinćanima 13,8)?

4. Pavao nagovještava da je ljubav konačno rješenje za nedostatak jedinstva među vjernicima u Korintu. Zašto? U kojem se to smislu odnosi na naše crkve danas?

Sila Kristovog uskrsnuća

“Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše povijedanje, neosnovana je i vaša vjera. ... A ako Krist nije uskrsnuo, bez ikakve je vrijednosti vaša vjera.” (1. Korinćanima 15,14-17)

Biblijski tekstovi: 1. Korinćanima 15; Luka 24,44-47; Otkrivenje 20,5.6; Kološanima 2,12; 2. Timoteju 1,12; 1. Solunjanima 4,13-17.

Začudujuće je što se, čak i u svoje vrijeme, Pavao morao boriti s onima koji su nijekali uskrsnuće mrtvih. Na kraju krajeva, ljudi su u to vrijeme mogli vidjeti što smrt čini ljudskom tijelu. Znali su kako se leš raspada, zatim suši u prah, a onda od njega ne ostane gotovo ništa. A znali su također i da su mnogi ljudi već dugo mrtvi. Zapravo, većina ljudi bila je mrtva mnogo duže nego što su oni bili živi.

S ljudskog gledišta, uskrsnuće mrtvih njima nije djelovalo ništa vjerojatnije nego nama danas. I to je bilo sporno pitanje kojim se Pavao pozabavio. A to je bilo i ključno pitanje. Jer ako Isus nije uskrsnuo, onda On nije Onaj za koga se izdavao, onda križ nema nikakvog značenja i naši grijesi nisu plaćeni. U tom slučaju očaj je jedino što nam preostaje. Ali naš Gospodin je uskrsnuo, uzašao na Nebo i vratit će se da nas povede kući!

Ovog ćemo se tjedna usredotočiti na 15. poglavlje 1. Korinćanima i na njegov nauk o Kristovom uskrsnuću. Pod utjecajem pogleda na svijet u njihovom poganskom okruženju, neki u Korintu su govorili da nema uskrsnuća. U odgovoru na to Pavao potvrđuje važnost Kristovog uskrsnuća kao naše jedine nade u spasenje.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 533—541.

OBJAVLJIVANJE KRISTOVOG USKRSNUĆA

Pavao počinje 15. poglavlje 1. Korinćanima spominjući Evanđelje (1) koje je on propovijedao Korinćanima; (2) koje su oni primili; (3) u kojem su stajali i (4) po kojem su bili spašeni (1. Korinćanima 15,1,2). Taj uvod priprema čitatelja za ono što slijedi u tom poglavlju i pokazuje koliko je Kristovo uskrsnuće bitno za naše spasenje (vidi također Rimljanima 10,9,10). Kristovo uskrsnuće toliko je važan dio evanđeoske poruke da njegovo nijekanje proturječi našoj vjeri u Njega.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,1-4; Luka 24,44-47; Rimljanima 1,1-4. Što je zajedničko tim odlomcima?

.....

.....

.....

U 1. Korinćanima 15,1-4 nalazi se sažetak Pavlove poruke. Nije bitno odnosi li se izraz “suglasno Pismima” na pojedine retke iz Starog zavjeta ili Stari zavjet kao cjelinu. Isusova smrt i uskrsnuće predstavljaju ispunjenje Božjih obećanja koja nalazimo u Starom zavjetu.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,2.11. Zašto u tim redcima pojmovi “vjerovanje” i “propovijedanje” dolaze zajedno? Kakav odnos postoji između njih?

.....

.....

Svi koji objavljuju da je Krist uskrsnuo, moraju najprije vjerovati da je Njegovo uskrsnuće povijesni događaj. U tom slučaju ulomak u 1. Korinćanima 15,5-8 igra presudnu ulogu u Novom zavjetu. Taj odlomak pruža čvrst biblijski dokaz da je Krista, nakon Njegovog uskrsnuća, vidjelo mnoštvo ljudi, od kojih su neki još bili živi u vrijeme kad je Pavao pisao tu poslanicu (1. Korinćanima 15,6).

Pavao u osnovi kaže: *Idite i pitajte ih sami što su vidjeli.* Toliko je bio uvjeren u istinitost Kristovog uskrsnuća.

Ti ljudi bili su očevici. Oni su bili upravo ono što je Isus rekao da će biti, “svjedoci toga” (Luka 24,48).

Koje razloge mi imamo za vjerovanje u Kristovo uskrsnuće? Uostalom, u koje još pojave, svjetovne ili duhovne, vjerujemo iako ih sami nismo vidjeli?

USKRSLI KRIST, NAŠA JEDINA NADA!

U 1. Korinćanima 15,9-19 Pavao objašnjava koliko su ozbiljne i strašne posljedice nijekanja uskrsnuća. Bez uskrsnuća za vjernike nema nade ni u sadašnjosti, a kamoli u budućnosti.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,9-19. Što gubimo ako Krist nije uskrsnuo?

.....

Stari poganski narodi uglavnom nisu vjerovali u uskrsnuće, pogotovo u grčkom svijetu s njegovim vjerovanjem u dualizam duše i tijela (prema kojem duša u trenutku smrti odlazi tamo kamo duše umrlih navodno idu). Pavao započinje taj odlomak u 1. Korinćanima 15,12-19 retoričkim pitanjem koje pokazuje njegovu duboku zbunjenost: “Što? Kako je moguće da neki od vas govore da ne postoji takvo što kao što je uskrsnuće mrtvih?” (1. Korinćanima 15,12, prijevod autora Pouke). Za Pavla je nevjerovanje u uskrsnuće nepojmljivo, pogotovo zato što je bilo tako mnogo očevidaca (1. Korinćanima 15,5-8). Što je još gore, bez uskrsnuća njihova vjera je izgrađena na laži, i oni su još uvijek u svojim grijesima.

On zapravo kaže da ako nema uskrsnuća mrtvih, onda (1) Krist nije uskrsnuo (1. Korinćanima 15,13.16); (2) naše propovijedanje je uzaludno (1. Korinćanima 15,14); (3) naša vjera je isto tako uzaludna (1. Korinćanima 15,14); (4) mi smo lažni svjedoci (1. Korinćanima 15,15); (5) naša vjera je isprazna (1. Korinćanima 15,17); (6) još uvijek smo u svojim grijesima (1. Korinćanima 15,17) i (7) onih koji su umrli jednostavno više nema (1. Korinćanima 15,18).

Bez uskrsnuća naše propovijedanje i naša vjera su neosnovani (1. Korinćanima 15,14). Grčki izraz preveden riječju “neosnovano” jest *kenos*. To je dobar prijevod, ali ima preširoko značenje. Tumači raspravljaju o tome znači li *kenos* “neosnovano” u smislu nedostatka istine (dakle “neistinito”), nedostatka rezultata (dakle “bez rezultata ili utjecaja”), ili nedostatka svrhe (dakle “bez svrhe”, “uzalud”).

Koje god bilo konkretno značenje, u scenariju u kojem uskrsnuće ne postoji, vjera je prikazana kao uzaludna, od grčke riječi *mataios* (1. Korinćanima 15,17). Premda se *mataios* ne razlikuje mnogo od *kenos*, smisao je u tome da je naša vjera, ako Isus nije živ, бесплодна, zabluda, jer nam grijesi nisu oprošteni (1. Korinćanima 15,17). Bili bismo lažni svjedoci koji varaju druge i varaju sebe (1. Korinćanima 15,15).

Kakvog bi smisla imalo 15. poglavlje 1. Korinćanima ako mrtvi odmah odlaze na Nebo (ili u pakao)? Zašto je, dakle, shvaćanje i učenje da mrtvi spavaju toliko važno?

KRIST, NOVINA

Kad Isus ne bi bio živ, bilo kakvo očekivanje u pogledu budućnosti bilo bi obična zabluda (1. Korinćanima 15,12-19). "Ali sad, Krist je uskrsnuo od mrtvih." (1. Korinćanima 15,20) Njegovo uskrsnuće povijesni je događaj. Zato možemo biti sigurni da će svi koji su umrli u Kristu uskrsnuti o Njegovom dolasku (1. Korinćanima 15,20-23).

Pročitajte 1. Korinćanima 15,20-23. Što znači da je Isus "prvec nac umrlih" (u nekim prijevodima "prvina usnulih")?

.....

.....

Završetak sadašnjeg zlog doba bit će obilježen tjelesnim uskrsnućem onih koji su umrli u Kristu (1. Korinćanima 15,24; Otkrivenje 20,5.6). Kao posljednji Adam, Krist će vratiti kraljevstvo Ocu, obnavljajući Njegovu vladavinu nad ovim svijetom (1. Korinćanima 15,25-28). Kristovo pokoravanje Bogu (1. Korinćanima 15,28) mora se shvatiti u svjetlu odnosa između Adama i Krista. Kao posljednji Adam u planu spasenja (1. Korinćanima 15,45), Isus se u potpunosti pokorava Očevoj volji, što prvi Adam nije učinio.

U 1. Korinćanima 15,29-34 Pavao nastavlja svoju misao o ludosti nijekanja Kristovog uskrsnuća. On se koristi slikom krštenja, zato što je ono samo po sebi simbol vjernikovog sjedinjenja s Kristom u Njegovoj smrti i uskrsnuću (Rimljanima 6,3.4; Kološanima 2,12). Nema nikakvog smisla nijekati stvarnost uskrsnuća. Međutim, ono što je teško shvatiti jest što je Pavao mislio pod izrazom "oni koji se krštavaju mjesto mrtvih" (1. Korinćanima 15,29).

"Iznesena su razna mišljenja, ali je bolje tumačiti taj izraz kao da se odnosi na odluku nekih da se krste kako bi se o uskrsnuću mogli ponovno povezati sa svojim voljenima koji su umrli. Moguće je također da je odluka da se krste bila odgovor na uzoran život onih koji su umrli u Kristu. U tom slučaju, dakle, ljudi se nisu krštavali umjesto mrtvih, već zbog mrtvih." (Carl P. Cosaert, "1. Corinthians", *Andrews Bible Commentary: New Testament*, Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022., str. 1652)

Drugo, žrtvovati život bilo bi besmisleno kad ne bi bilo uskrsnuća (1. Korinćanima 15,30-32). U tom bi slučaju bilo bolje uživati u zadovoljstvima ovoga svijeta (1. Korinćanima 15,32).

Razmislite o Pavlovim riječima u 2. Timoteju 1,12. Kako je mogao biti tako siguran u pogledu budućnosti? Kako mi možemo biti sigurni?

USKRSLO TIJELO

U 1. Korinćanima 15,35-39 Pavao se ukratko osvrće na uskrslo tijelo. On počinje taj odlomak dvama pitanjima: “Kako uskršavaju mrtvi? S kakvim li se tijelom pojavljuju?” (1. Korinćanima 15,35) Na ta pitanja odgovor nalazimo u 1. Korinćanima 15,36-49.

Pročitajte 1. Korinćanima 15,36-41. Kako taj tekst odgovara na pitanja iz 1. Korinćanima 15,35?

.....

Pavao se koristi trima analogijama kako bi pomogao svojim čitateljima da shvate što se događa prigodom uskrsnuća. U prvom primjeru (1. Korinćanima 15,36-38) on zapaža da je tijelo poput sjemena koje mora najprije umrijeti (odnosno prestati biti sjeme) da bi na čudesan način postalo biljka. Pouka je jasna — uskrsnuće je Božje čudo. Drugo, usporedba s tijelima (1. Korinćanima 15,39.40) naglašava da je Bog na ovom svijetu stvorio različite vrste tijela za životinje i ljude, koja su prilagođena trenutačnom okruženju. Isto tako, naše tijelo bit će prilagođeno novim okolnostima u nebeskom svijetu. Ta se misao dalje razrađuje u analogiji s proslavljenim tijelom (1. Korinćanima 15,40.41), gdje se naglašava da slava uskrslog tijela uvelike premašuje slavu prethodnog — našeg ovozemaljskog, palog tijela.

Ta misao može se sagledati i u četirima usporedbama između našeg zemaljskog tijela ovdje i sada, i budućeg, uskrslog tijela. Prvo je zemaljsko, raspadljivo, slabo i tjelesno. Nasuprot tome, drugo je nebesko, neraspadljivo, silno i duhovno (1. Korinćanima 15,40-44). To ne znači da ne postoji kontinuitet između njih. Pavlova upotreba grčkog izraza *sōma* (“tijelo”) i za sahranjeno i za uskrslo tijelo ukazuje na kontinuitet. S druge strane, četiri usporedbe koje se navode ukazuju i na diskontinuitet. Naša nova tijela (Bogu hvala) neće biti ista kao ova raspadljiva koja sad imamo. Izraz “duhovno” Pavao ne povezuje s nekim nematerijalnim postojanjem. Na drugim mjestima on kaže da će Isus “preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga jednakim svome slavnom tijelu” (Filipljanima 3,21). Imat ćemo stvarna tijela, ali ona se neće trošiti niti raspadati. S obzirom na to da je jedino za što sada znamo propadanje, bolest i smrt, teško je zamisliti život bez toga, ali upravo nam je to obećano u Isusu.

Kako nam vjera da će naše tijelo biti preobraženo i savršeno pomaže da budemo snošljivi u pogledu naših fizičkih ograničenja danas?

KONAČNA POBJEDA NAD SMRĆU

Pročitajte 1. Korinćanima 15,54-57. Što nam taj ulomak govori o našoj konačnoj pobjedi nad smrću?

Pavao započinje posljednji odlomak u 15. poglavlju 1. Korinćanima neobičnom izjavom: "Tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstvo Božje." (1. Korinćanima 15,50) Mnogi koji čitaju Bibliju koriste tu izjavu kao potvrdu da Pavao brani nematerijalno postojanje na Nebu. Međutim, kontekst upućuje na nešto drugo. Paralelizam u 1. Korinćanima 15,50 otkriva da je izraz "tijelo i krv" paralelan s pojmom "raspadljivost", dok je "kraljevstvo Božje" paralelno s pojmom "neraspadljivost". Baš kao u 1. Korinćanima 15,42-49, Pavao ovdje suprotstavlja sadašnje tijelo (ili čak leš) s uskrsnim tijelom. Pokopano tijelo obilježava raspadljivost i smrtnost, dok se uskrslo tijelo odlikuje neraspadljivošću i besmrtnošću (1. Korinćanima 15,50.53.54). Jednostavno rečeno, Pavao kaže da se naša tijela trebaju podvrgnuti korjenitoj preobrazbi da bi baštinila Nebo.

Ukratko, Pavao se koristi pojmovima raspadljivosti i smrtnosti da bi ukazao na našu grešnu narav. U hebrejskim spisima izraz "tijelo i krv" označava palo čovječanstvo, zbog čega se naše tijelo mora preobraziti i pročistiti od svih nesavršenosti prigodom Kristovog povratka.

Tek kada naša grešna narav bude uklonjena (1. Korinćanima 15,54) i kad budemo proslavljeni (1. Korinćanima 15,51-53; 1. Solunjanima 4,13-17), ispunit će se objava: "Pobjeda proguta smrt." (1. Korinćanima 15,54) Tada će se pjevati onaj veličanstveni hvalospjev: "Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?" (1. Korinćanima 15,55) A sve će se to dogoditi prigodom Njegovog drugog dolaska (1. Korinćanima 15,51.52).

Razmislite: mi sklapamo oči u trenutku smrti i sljedeće što doživljavamo jest Isusov drugi dolazak, kada nas On podiže iz mrtvih. Bez obzira na to kada je vjernik umro, čak i ako je to bilo prije više tisuća godina, "u jedan hip, u tren oka", oživjet će "na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti" (1. Korinćanima 15,52).

Tko se nije jadao nad tim kako brzo život prolazi? Upravo tako kratko će nam u našem osobnom iskustvu izgledati vrijeme do Isusovog drugog dolaska. Naša prva misao, kad se On bude vratio, možda će biti: "O, Gospodine, brzo si došao!" Kako nam ta misao pomaže da se lakše pomirimo s onim što se smatra "kašnjenjem" ili "odgadanjem"?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, “Božji narod izbavljen”, *Veliki sukob*, str. 500—513 (u izvorniku 635—652).

“Kristovo božanstvo je pouzdano obećanje vječnog života svakom vjerniku. ‘Tko vjeruje u mene,’ rekao je Isus, ‘ako i umre, živjet će. Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti. Vjeruješ li ovo?’ Krist ovdje unaprijed gleda u vrijeme svojega drugog dolaska. Tada će umrli pravednici ustati u neraspadljivosti, a živi pravednici uzet će se na Nebo ne vidjevši smrti. Čudo koje će Krist upravo učiniti, uskrsnuće Lazara iz mrtvih, predstavljat će uskrsnuće svih umrlih pravednika.” (Ellen G. White, *Čežnja vjekova*, str. 435; u izvorniku 530)

“Zemlja se snažno zatresla kad je Božji glas pozvao usnule svece. Oni su se odazvali na taj poziv i ustali obučeni u slavnu besmrtnost kličući: ‘Pobjeda, pobjeda nad smrću i grobom! Gdje ti je, smrti, žalac?! Gdje ti je, grobe, pobjeda?’ (Vidi 1. Korinćanima 15,55.) Tada su živi sveti, zajedno s onima koji su uskrsli, podigli svoje glasove, ispuštajući dugački, odzvanjajući poklič pobjede. Oni čija su tijela spuštена u grob sa znakovima bolesti i smrti, ustali su u besmrtnom zdravlju i snazi. Živi sveti preobraženi su u jedan mah, u tren oka, i podignuti su s uskrslima, da se zajedno sretnu sa svojim Gospodinom u zraku. O, kakav slavan susret! Prijatelji koje je smrt razdvojila ponovno su se sastali da se više nikad ne rastanu.” (Ellen G. White, *The Story of Redemption*, str. 411,412)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Razmislite o onima koji su bili očevici Kristovog uskrsnuća (Djela 1,22; 2,32; 3,15; 4,33; 5,30-32). Kako mi danas, skoro dvije tisuće godina nakon tog događaja, možemo biti “svjedoci” Njegovog uskrsnuća?

2. Kristovo uskrsnuće sastavni je dio evanđeoske poruke (1. Korinćanima 15,1-4). Bez uskrsnuća objavljivanje Kristove smrti bilo bi beznačajno (1. Korinćanima 15,14). Kristova smrt, sama po sebi, bila bi beznačajna. Zašto? Što to govori o sili Kristovog uskrsnuća?

3. Razmislite malo o Pavlovoj neobičnoj izjavi: “Ako zbilja mrtvi ne uskrsavaju, jedimo i pijmo jer sutra mremo!” (1. Korinćanima 15,32) U čemu je poanta?

4. Razgovarajte u razredu o stanju mrtvih. Zašto 15. poglavlje 1. Korinćanima nema nikakvog smisla ako spašeni prigodom smrti bivaju odmah uzeti na Nebo?

Služba poticana ljubavlju

“Da, pisao sam vam u velikoj tuzi, u tjeskobi srca i s mnogim suzama, ne da vas ražalostim, već da upoznate preveliku ljubav koju imam prema vama.” (2. Korinćanima 2,4)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 1,3-14; 2. Korinćanima 2,17; 2. Korinćanima 4,2; 1. Korinćanima 16,5-7; 2. Korinćanima 7,5-13; 2. Korinćanima 2,5-17.

Apostolu Pavlu nije uvijek bilo lako. Osim zatvora i situacija opasnih po život s kojima se suočavao, pisao je također: “Od Židova sam primio pet puta po trideset i devet udaraca. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć i jedan dan proveo na dubokom moru. Bio sam na čestim putovanjima u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od sunarodnjaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, u trudu i mucu, u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji. Povrh svega — moje svakodnevno salijetanje: brigama za sve crkve.” (2. Korinćanima 11,24-28)

Ono što vidimo u poslanicama koje je Pavao slao Korinćanima, dio je njegove duboke “brige” za tu crkvu. Pa ipak, usred svega toga njegova ljubav prema njima nikad nije prestala, baš kao što ni Kristova ljubav prema nama nikad ne prestaje. Pavao je od Isusa i naučio voljeti crkve na način koji odražava Isusovu ljubav prema nama (2. Korinćanima 5,14; vidi 1. Korinćanima 11,1).

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 542—549.

ZAHVALNOST

Pročitajte 2. Korinćanima 1,3-7. Koji razlog Pavao navodi za svoju zahvalnost u tom ulomku?

.....

.....

Pavao se u svojoj zahvalnosti usredotočuje na utjehu koju Bog pruža onima koji stradaju. U ovom odlomku glagol "utješiti" (*parakaleô*) i imenica "utjeha" (*paraklêsis*) javljaju se zajedno deset puta. To je trećina ukupnog javljanja tih riječi u 2. Korinćanima (29 puta). Bog je prikazan kao "Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe, koji nas tješi u svoj našoj nevolji" (2. Korinćanima 1,3,4).

Utjehu koju primamo od Boga ne treba čuvati za sebe (2. Korinćanima 1,4,5). Samo ožalošćeno srce koje je postalo primatelj Božje utjehe može uspješno pružiti utjehu i drugima koji su u nevolji.

Pavao je mogao tješiti druge jer je i on sam u svojim nevoljama primao utjehu od Boga. "Pa bilo da smo nevoljama pritisnuti, *to je* za vašu utjehu i spasenje. ... Bilo da smo tješeni, *to je* za vašu utjehu i spasenje." (2. Korinćanima 1,6,7 — Varaždinska Biblija) To je ljubav!

Za što Pavao zahvaljuje u 2. Korinćanima 1,8-11?

.....

.....

.....

Pavao govori o stradanju koje je "preko svake mjere — iznad naše snage", i zbog kojeg su on i njegovi suradnici pomislili da im je došao kraj (2. Korinćanima 1,8). Na trenutak su pomislili da je uskrsnuće njihova jedina nada. Ali Bog ih je izbavio i prilike su se promijenile (2. Korinćanima 1,10). Od smrtnog straha (2. Korinćanima 1,8) uzdigli su se do umirujuće nade da će ih Bog ponovno izbaviti (2. Korinćanima 1,10). Božje pobjede u prošlosti pružaju nam sigurnost da će tako biti i u budućnosti. Bog se koristi nevoljama da bi nas naučio da se uzdamo u Njega. Teškoće nas vode k duhovnoj zrelosti, premda u onoj mjeri u kojoj im dopustimo da nas približe Bogu. Pavlova zahvalnost također predočava silu posredničke molitve i zahvalnost koju doživljavamo zbog Božjeg izbavljenja (2. Korinćanima 1,11).

Što je vama pomoglo da izdržite u patnji s kojom se svi mi, na ovaj ili onaj način, suočavamo?

JEDNOSTAVNOST I ISKRENOST

Jučer smo saznali da se Pavlova ljubav prema Korinćanima ogledala u tome što ih je tješio u njihovim teškoćama, kao što je i on u svojim primio utjehu od Boga (1. Korinćanima 1,1-11). Danas ćemo vidjeti da se ta njegova ljubav prema njima ogledala i u čestitosti i poštenju koje su on i njegovi suradnici pokazali prema članovima crkve u Korintu.

Pročitajte 2. Korinćanima 1,12-14 u svjetlu 2. Korinćanima 2,17 i 2. Korinćanima 4,2. Kako se u Pavlovoj iskrenosti otkriva njegova ljubav prema Korinćanima?

.....

U 2. Korinćanima 1,12-14 uvodi se zamisao koju će Pavao razvijati u ostatku Poslanice. Njegovo poštenje i apostolstvo dovedeni su u pitanje od strane nekih u Korintu. Smatrali su da Pavao ima kolebljiv i neodlučan karakter, što nije prikladno za apostolsku službu. U odgovoru na to, Pavao naglašava da su se on i njegovi suradnici ponašali krajnje pošteno prema njima.

Dvije riječi oslikavaju vladanje Pavla i njegovih suradnika — svetost i iskrenost (prema Suvremenom hrvatskom prijevodu — iskrenost i čistoća srca, 2. Korinćanima 1,12). Izraz “svetost” (“iskrenost”) potječe od grčke riječi *haplotôs*. Ona ovdje opisuje osobno poštenje (dosljednost, poštenje) u govoru ili ponašanju. Ukratko, ona otkriva čistoću pobuda (Efežanima 6,5; Kološanima 3,22). U isto vrijeme, izraz “iskrenost” (od grčkog *eilikrineia*) također upućuje na poštenje i čiste pobude.

Korinćani nisu trebali sumnjati u čistoću Pavlovih namjera. On jasno napominje da njegova čistoća srca i iskrenost potječu od Boga. U istom retku Pavao tvrdi da su nam te osobine za službu dane “Božjom milošću”.

Izgleda da su Pavlovi protivnici pogrešno protumačili njegove riječi u prethodnoj prepisci (2. Korinćanima 1,13.14). Pavao odlučno tvrdi da su njegove namjere bile jasne i razumljive. On je siguran da će se ispravnost njegovih riječi, namjera i postupaka jasno pokazati na “Dan našega Gospodina Isusa” (2. Korinćanima 1,14).

Kakvo je vaše osobno iskustvo u pogledu preispitivanja i osporavanja vaših pobuda i namjera, koliko god vi bili dobronamjerni i iskreni? Kako vam to pokazuje koliko biste trebali biti pažljivi kada dovodite u pitanje tuđe pobude?

PROMJENA PLANOVA IZ LJUBAVI

Vidjeli smo da su neki u Korintu sumnjali u Pavlove namjere i ljubav. Danas ćemo razmotriti jedan poseban razlog — promjenu njegovog plana puta (2. Korinćanima 1,15-2,4).

Pročitajte 1. Korinćanima 16,5-7. Koji je bio Pavlov prvobitni plan putovanja?

Pavao je i prije bio u Korintu. Prema 1. Korinćanima 16,5,6, namjeravao je proći kroz Makedoniju na povratku u Korint, i možda ostati u Korintu preko zime. A onda bi iz Korinta otišao u Judeju s priložima prikupljenim u Makedoniji za siromašne u Jeruzalemu. Međutim, promijenio je svoje planove zbog lošeg izvještaja koji mu je Timotej donio iz Korinta (1. Korinćanima 4,17; 16,10; 2. Korinćanima 1,1).

Zbog toga je namjeravao otići iz Efeza pravo u Korint i tamo se pozabaviti spornim pitanjima o kojima ga je Timotej izvijestio. Novi plan putovanja bio je: Efez—Korint—Makedonija—Korint—Judeja (2. Korinćanima 1,15.16). Dakle, iz Efeza je otišao u Korint, ali se ubrzo ponovno vratio u Efez. Njegovi planovi su se promijenili. Nije se vratio u Korint kao što je planirao, bar ne odmah, jer njegov posljednji posjet nije dobro prošao. Umjesto toga vratio se u Efez i pisao im. Radije im je poslao pismo nego da novim posjetom još više pogorša stanje (2. Korinćanima 2,1.3).

Pavlove namjere prigodom posljednjeg posjeta bile su pogrešno protumačene. Neki u Korintu tvrdili su da je on nepouzdan i da ih ne voli dovoljno (2. Korinćanima 1,17). U odgovoru na te optužbe, on im skreće pozornost na Kristovo Evanđelje. Bio je odlučan u namjeri da posjeti Korinćane čim se ukaže prilika, baš kao što je Bog bio vjeran u ispunjenju onoga što im je obećao preko Krista (2. Korinćanima 1,18-22). "Uistinu, sva obećanja Božja imaju u njemu svoj 'da'; zato i mi po njemu velimo svoj 'Amen' na slavu Boga." (2. Korinćanima 1,20)

Dakle, njegov odgovor nije bio zbunjujuća mješavina "da" i "ne", ovisno o okolnostima, kao što su oni rekli, već je bio uvijek "da", baš kao što su Božja obećanja u Kristu uvijek "da" (2. Korinćanima 1,19).

Prema tome, razlog što je Pavao napisao poslanicu Korinćanima umjesto da ih posjeti, bio je njegova iskrena ljubav prema njima, a ne obrnuto (2. Korinćanima 2,4). Još jedan posjet odmah nakon tog bolnog posjeta zadao bi im još više boli, umjesto radosti kojom ih je on namjeravao obradovati svojom prisutnošću (2. Korinćanima 1,24; 2,3). Kako su lako njegove dobre namjere bile pogrešno protumačene.

OPROŠTAJ I POTVRDA LJUBAVI

Umjesto da posjeti Korinćane po drugi put, Pavao im je po povratku u Efez poslao ono što je postalo poznato kao "stroga poslanica" (vidi: 2. Korinćanima 2,3,4; 7,8,12).

Pročitajte 2. Korinćanima 7,5-13. Kakav je bio rezultat toga što im je Pavao napisao i kakva je bila njegova reakcija?

.....

.....

Pavao se poslije u Makedoniji susreo s Titom, od kojega je primio odlične vijesti o tome da su snažne riječi dovele do pozitivnih rezultata, što je donijelo mnogo radosti apostolovom srcu. Ako su se prije neki u Korintu okrenuli protiv Pavla, sada je crkva stala na njegovu stranu. Vrlo je važno da podržimo naše vođe. Kao članovi crkve, njihov rad možemo učiniti mnogo lakšim nego što jest.

Pročitajte 2. Korinćanima 2,5-11. Koja je glavna misao u tom odlomku?

.....

Ovaj odlomak bavi se jednim slučajem primjene crkvene stege. Učelnjaci raspravljaju o tome je li prijestupnik u tom tekstu bio rodoskvrnitelj iz 1. Korinćanima 5,1-5, ili netko drugi tko je utjecao na ljude u crkvi da Pavla optuže da je bio nedosljedan i neuviđavan prema njima kad je donosio svoje odluke u vezi s putovanjima. Kontekst po svojoj prilici govori u prilog drugoj mogućnosti. U svakom slučaju, ovaj odlomak pokazuje na koji način crkva treba postupati prema nekome tko živi u grijehu.

Taj odlomak uči da je svrha crkvene stege zapravo obnova putem oprosta i potvrde ljubavi prema grešniku (2. Korinćanima 2,6-8,10). Tu se također nagovještava da crkvena stega može biti bolna, ali da je nužna. Koliko god bile dobronamjerne, ili usmjerene na milosrđe, neke crkve se možda nikad neće suočiti niti pozabaviti očitim ili čak javnim grijehom. S druge strane, neke druge mogu biti vrlo krute, nespremne na opraštanje i grube. Grijehom se treba pozabaviti, ali s ljubavlju. A upravo zato što je i sam volio crkvu (2. Korinćanima 2,4), Pavao je mogao poticati vjernike da potvrde svoju ljubav prema prijestupniku (2. Korinćanima 2,8)!

Crkva u Korintu mogla je voljeti prijestupnika (2. Korinćanima 2,8) jer je zahvaljujući Pavlovoj ljubavi, i sama bila predmet Božje ljubavi. Čemu nas to uči o ljubavi?

POBJEDA U KRISTU

Pročitajte 2. Korinćanima 2,12.13. Kamo je Pavao otišao pošto im je napisao “strogu poslanicu”? Što je tamo radio?

.....

.....

Pavlovo srce bilo je uznemireno dok je čekao Tita (2. Korinćanima 7,5.6). Ali usprkos toj uznemirenosti, nije mogao prestati govoriti o Isusu (2. Korinćanima 2,12). Toliko je ljubio Isusa. U tom trenutku još uvijek nije znao do kakvih će rezultata njegovo pismo dovesti. Nestrpljivo je čekao Tita da čuje kakva je bila reakcija Korinćana.

Pavlov rad u Troadi bio je uspješan, ali tamo “nije mogao dugo ostat. ... Na srcu mu je teško počivala ‘briga za sve crkve’, a posebno za crkvu u Korintu. Nadao se da će u Troadi sresti Tita i tako od njega saznati kako su primljene riječi savjeta i ukora koje je poslao braći u Korintu, ali se u tome razočarao. O ovom je doživljaju pisao: ‘Ne imadoh duševnog mira budući da tu ne nadoh svoga brata Tita.’ Zato je napustio Troadu i prešao u Makedoniju gdje je u Filipima sreo Timoteja.” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 203; u izvorniku 323)

Pročitajte 2. Korinćanima 2,14-17. Kakva je bila Pavlova reakcija kada se susreo s Titom u Makedoniji i čuo za pozitivan odgovor Korinćana?

.....

.....

U naletu radosti Pavao potvrđuje da nas Bog “po Kristu uvijek vodi u pobjedu” (2. Korinćanima 2,14 — Suvremeni hrvatski prijevod). Kakva divna izjava! Srce ispunjeno Kristovom prisutnošću “širi na svakomu mjestu miris svoje spoznaje” (2. Korinćanima 2,14).

Pavao se raduje u Kristu zato što je ta bolna poslanica donijela plod koji je on namjeravao ubrati (2. Korinćanima 7,5-9). To je velika pobjeda. U isto vrijeme, u 2. Korinćanima 2,17 Pavao potvrđuje svoju iskrenost kao Kristovog apostola (2. Korinćanima 2,17; 1,12). Prema ovom tekstu, Kristovog vjernog slugu od lažnog propovjednika razlikuje što taj drugi trguje Evandeljem zbog vlastitog interesa, dok prvi propovijeda Božju riječ iz svesrdne ljubavi prema Kristu.

Što vas pokreće u svemu što radite, pogotovo kada to radite u Isusovo ime?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Prihvaćena vijest", *Djela apostolska*, str. 203—210 (u izvorniku 323—334).

"Oni koji su podnosili najveće žalosti često pružaju i najveću utjehu bližnjima, šireći sunčevo svjetlo kuda god prolaze. Takvi su svakako bili oplemenjeni i omekšani svojim nevoljama; oni nisu izgubili povjerenje u Boga kada su ih okružile nevolje, već su se još čvršće oslonili na Njegovu zaštitničku ljubav. Takvi pojedinci živi su dokaz nježne brige našega Boga. ...

Život posvećenog kršćanina uvijek širi svjetlost, utjehu i mir. Njegova su obilježja čistoća, taktičnost, jednostavnost i korisnost. Njega nadzire nesebična ljubav koja posvećuje utjecaj. Krist je u njemu i trag svjetlosti ostaje svuda kuda ide njezin vlasnik." (Ellen G. White, *Božja zadivljujuća milost*, str. 122)

"Apostol Pavao smatrao je nužnim da ukori zlo u crkvi, ali nije gubio samokontrolu pri ukazivanju na pogreške. On brižno objašnjava razlog svojeg postupanja. Koliko je samo pažljivo radio da bi ostavio dojam da je prijatelj grešnika! Stavio im je do znanja da i njega samog boli to što njima zadaje bol. U njihovim umovima ostavio je dojam da on svoje prohibitke poistovjećuje s njihovim." (Ellen G. White Comments, u *The SDA Bible Commentary*, sv. 6, str. 1094)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. U 2. Korinćanima 2,1-14, Pavao govori o svojem poštenju u službi. Zašto je ta osobina za propovjednika tako presudna?

2. Što nam činjenica da je Pavao promijenio svoj plan putovanja govori o potrebi za prilagodljivošću u kršćanskoj službi? Zašto je važno biti otvoren za promjene kada je potrebno?

3. Pavao se u svojoj službi suočavao s mučnom boli, brigom i uznemirenošću. To jasno pokazuje da su crkveni vođe ljudska bića koja su podjednako izložena pritiscima i patnji kao i svi drugi ljudi. Što članovi crkve mogu poduzeti da bi olakšali njihov rad?

4. Pavao se osvrnuo na svoju uznemirenost (2. Korinćanima 2,13) neposredno prije nego što je spomenuo svoju pobjedu u Kristu (2. Korinćanima 2,14). Kako je mogao u isto vrijeme govoriti o svojoj slabosti i snazi? Kako mi to možemo?

Istinska kršćanska služba

“U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtne patnje Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov.” (2. Korinćanima 4,8-10)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 3,1-9; 2. Korinćanima 4,7-18; 2. Korinćanima 5,11-15; Kološanima 1,19-23; Efežanima 2,13-16; 2. Korinćanima 6,11—7,1; 2. Korinćanima 7.

Prošlog smo tjedna vidjeli da se Pavao, potvrđujući svoju jednostavnost i iskrenost, branio od optužbi za nedosljednost i nedostatak ljubavi prema Korinćanima. Uvijek je radio za najveće dobro svoje duhovne djece. U 2. Korinćanima 2,12-17 on započinje tijek misli koji se nastavlja do 2. Korinćanima 7. Tu on razmišlja o tome kako izgleda autentična služba za Krista. Možemo izvući mnogo pouka iz Pavlovih razmišljanja na tu temu.

Ovog ćemo tjedna razmotriti odlomak u 2. Korinćanima 3—7, u kojem Pavao govori o svojoj službi zadobivanja duša za Krista. Ellen G. White piše: “Obraćenje grešnika i njihovo posvećenje istinom, najjači je dokaz propovjedniku da ga je Bog pozvao u službu. Dokaz njegovog apostolstva upisan je u srca obraćenika i vidljiv je u njihovom obnovljenom životu. U njima je oblikovan Krist, nada slave. Ovi pečati na njegovoj službi jako osnažuju propovjednika.” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 328)

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život*, Znaci vremena, 2023., stranice 550—566.

PLODOVI AUTENTIČNE SLUŽBE

Pročitajte 2. Korinćanima 3,1-9. U kojem smislu mi možemo biti Kristova poslanica?

Pisma preporuke bila su uobičajena u grčko-rimskom svijetu. Međutim, Pavao nije nosio sa sobom takva pisma. Preobražavajuća sila Duha u životu Korinćana bila je dokaz autentičnosti njegove službe. Pa ipak, Pavao je bio siguran da njegova pamet i njegov trud nisu bili to što je crkvu u Korintu dovelo u postojanje (2. Korinćanima 3,4-6). On se nije hvalio (2. Korinćanima 3,5; 1. Korinćanima 2,2).

Pavao govori o svojoj službi tako što ukratko razmatra dva Saveza — stari koji je predstavio Mojsije, i novi koji su predstavljali on i njegovi suradnici. Površni čitatelj mogao bi pomisliti da stari Savez nije pružao nikakvu nadu u spasenje, ali to nije istina. Spasenje je bilo dostupno po starom kao i po novom Savezu. Stari Savez bio je Evanđelje napisano unaprijed. "A Sveto pismo je pretkazalo da će Bog opravdati nežidove po njihovoj vjeri te je unaprijed navijestilo Abrahamu: 'Po tebi će biti blagoslovljeni svi narodi.'" (Galaćanima 3,8 — Suvremeni hrvatski prijevod)

U 2. Korinćanima 3,1—4,6 možemo vidjeti da se stari Savez koristi kao simbol legalističkog iskustva onih koji su se oslanjali na vlastita djela poslušnosti kao na način da ugode Bogu. Novi Savez, međutim, predstavlja iskustvo onih koji su se u potpunosti oslonili na Božju milost, da će Bog učiniti za njih i u njima sve što je obećao.

Pavao govori o dva različita odgovora — vjernika i nevjernika — na Evanđelje. On ne govori o različitim Evanđeljima, od kojih je jedno u Starom zavjetu, a neko drugačije u Novom — jer postoji samo jedno Evanđelje objavljeno od Boga "koji nas je spasio i pozvao svetim zvanjem ne po našim djelima, već po vlastitoj odluci i milosti koja nam je od vječnosti dana u Kristu Isusu" (2. Timoteju 1,9).

To ne niječe činjenicu da ulomak u 2. Korinćanima 2,14—4,6 sadrži neke povijesne elemente. Ali on koristi tu povijest kako bi istaknuo da se neki od njih "spašavaju", a neki "propadaju" (2. Korinćanima 2,15). Zbog reakcije na Mojsijevu službu u obliku nevjericice i nepovjerenja, njegova služba može se smatrati službom osude i smrti. A budući da je crkva u Korintu vjerovala, Pavlova služba među njima pokazala se kao služba pravednosti, služba Duha koji daje život.

To iskustvo spasenja crkve u Korintu dokaz je autentičnosti Pavlove službe.

STRADANJE I SLAVA

Pročitajte 2. Korinćanima 4,7-18. Sastavite listu Pavlovih stradanja. Kako je on izdržao sve te patnje?

.....

.....

Jan Hus, veliki češki reformator, jednom je rekao o Isusu: "On je učitelj svijeta, a mi prijezira vrijedni smrtnici — pa ipak je stradao! Zašto onda i mi ne bismo stradali, posebno ako je stradanje za nas čišćenje." (Ellen G. White, *Veliki sukob*, str. 105)

Apostol Pavao je prije mnogo stoljeća pokazao istu spremnost da strada za Krista. Bio je svjestan da on sam nije ništa više od krhke zemljane posude (2. Korinćanima 4,7). Stalno je trpio pritiske, teškoće, progonstvo i udarce, a ipak nije bio slomljen, ni očajan, ni napušten, ni uništen (2. Korinćanima 4,8.9). Bio je spreman nositi "na svom tijelu smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov" (2. Korinćanima 4,10.11).

Pod "patnjama Isusovim" koje nosi na svojem tijelu, Pavao vjerojatno misli na patnje koje spominje u prethodnim redcima. Nasuprot tome, izraz "život Isusov" u neposrednom se smislu vjerojatno odnosi na izbjavljenje od smrti ili na duhovnu snagu za sadašnji život. Ali u krajnjem smislu, to se odnosi na uskrsnuće (2. Korinćanima 4,12).

Zanimljivo je da se riječi "smrt i život" u paru javljaju triput u 2. Korinćanima 4,10-12. To nas podsjeća da je život u sadašnjosti pomiješan sa smrću. Međutim, u budućoj slavi iskusit ćemo život bez smrti (Otkrivenje 20,14; 21,4).

Što je najvažnije, ulomak u 2. Korinćanima 4,7-18 pokazuje da se Evandelje propovijeda preko slabih ljudskih bića, da bi sva slava pripala jedino Bogu (2. Korinćanima 4,15). Misionari nerijetko stradaju obavljajući svoje djelo. Međutim, nevolje koje ovdje imamo lake su i prolazne kad se usporede s vječnom slavom koja nas čeka (2. Korinćanima 4,17). Kršćanin živi po vjeri, a ne po gledanju (2. Korinćanima 4,18; 5,7).

Ta nada u buduću život toliko je zaokupljala Pavlov um, da je on nastavio govoriti o tome u nastavku poslanice (2. Korinćanima 5,1-10). On govori o svojem smrtnom tijelu uzimajući kao metaforu zemaljsku kuću. Nasuprot tome, "zgrada koja je djelo Božje" metafora je za uskrslo tijelo (2. Korinćanima 5,1), veliku nadu vjernika svih vjekova.

Zašto je tako važno da usred svega što sada proživljavamo, uvijek imamo pred sobom nadu u uskrsnuće (1. Korinćanima 15,52)?

SLUŽBA POMIRENJA USREDOTOČENA NA KRISTA

Pročitajte 2. Korinćanima 5,11-15. Kako nam taj odlomak pokazuje da je Pavlova služba bila usredotočena na Krista?

.....

Pavao je znao da će se od njega tražiti da podnese izvještaj o tome kako je služio Kristu (2. Korinćanima 5,10). Poznavao je “strah Gospodnji” i trudio se da ljude uvjeri u Kristovo Evanđelje (2. Korinćanima 5,11). Strah o kojem govori duboko je strahopoštovanje prema Kristu te je, samim tim, spojen s Pavlovom ljubavlju prema Kristu i uzdanjem u Kristovu ljubav prema njemu. U Starom zavjetu bojati se Boga znači ići Njegovim putovima, ljubiti Ga i služiti Mu svim srcem i dušom (Ponovljeni zakon 10,12). Pavlova služba nije bila usredotočena na sebe, već na Krista. On ne hvali sebe. Predmet njegovog hvaljenja je Krist (2. Korinćanima 12,9). On kaže: “A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista.” (Galaćanima 6,14) Prema tome, preporuka Korinćanima da se hvale njime (2. Korinćanima 5,12) značila je da trebaju biti ponosni na njegovu službu usredotočenu na Krista, nasuprot službi njegovih protivnika koja je bila usredotočena na njih same.

Pročitajte 2. Korinćanima 5,16-21; Kološanima 1,19-23; Efežanima 2,13-16. Na što je Pavao mislio kad je govorio o “službi pomirenja”?

.....

.....

Krist je propovjednik pomirenja bez premca. Kao takav, “povjerio nam je službu pomirenja” (2. Korinćanima 5,18). Pojam pomirenja stalno se ponavlja u 2. Korinćanima 5,16-21. To je ključna misao za Pavla, a morala bi biti i za nas. Bog je pomirio svijet sa sobom otkupiteljskom smrću svojeg Sina. Oni koji su se pomirili s Bogom, novo su stvoreni (2. Korinćanima 5,17). A sada se od njih očekuje da prenose tu “riječ pomirenja” dalje, objavljujući Kristovo Evanđelje (2. Korinćanima 5,19). U tom smislu mi “vršimo poslaničku službu u ime Krista — kao da Bog opominje po nama” (2. Korinćanima 5,20).

Razmislite o tome što je Krist učinio za vas. Razmišljajte o krivnji, grijehu i osudi koja bi vas čekala da nije bilo onoga što je On učinio za vas na križu. Kako bi ta činjenica trebala utjecati na vaš odnos prema drugima, posebno prema onima koji ne poznaju Gospodina?

POZIV NA SVETOST

U 2. Korinćanima 6,3-10 Pavao nastavlja pozivati Korinćane da se pomire s Bogom. On navodi dugu listu teškoća i pobjeda kako bi pokazao što znači biti Kristov sljedbenik i Božji sluga. Ukratko, on nabroja teške situacije (2. Korinćanima 6,4.5), vrline karaktera (2. Korinćanima 6,6), opremu za službu (2. Korinćanima 6,7) i neočekivane obrate povezane sa službom (2. Korinćanima 6,8-10). Pošto je posavjetovao članove crkve u Korintu da se pomire s Bogom, Pavao ih poziva da žive svetim životom, i to tako što će se odvojiti od štetnog utjecaja nevjernika i svega što je nečisto (2. Korinćanima 6,14-17).

Pročitajte 2. Korinćanima 6,11-7,1. Kako izgleda sveti život prema tom odlomku?

.....

Pavao u tom odlomku naglašava važnost naklonosti i ljubavi unutar crkve (1. Korinćanima 6,11-13). Dokaz da su se ljudi pomirili s Bogom jest to što se zalažu za uzajamno pomirenje jednih s drugima. Oni tako postaju posrednici horizontalnog pomirenja.

Zatim upućuje šest poziva poziv na svetost: (1) “Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim *jarmom*” (2. Korinćanima 6,14); (2) “*izidite između njih*” (2. Korinćanima 6,17); (3) “*odvojite se*” (2. Korinćanima 6,17); (4) “*ne dotičite se ničega nečista*” (2. Korinćanima 6,17); (5) “*očistimo se, ljubljeni, od svake tjelesne i duševne ljage*” (2. Korinćanima 7,1); (6) “*privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu*” (2. Korinćanima 7,1; kurziv dodan). Ti poticaji pokazuju da sveti Bog zahtijeva sveti život i odvajanje od idolopoklonstva.

S druge strane, taj odlomak navodi i sedam obećanja koja naglašavaju ulogu kršćanske crkve kao svetog hrama: (1) “stanovat ću među njima”; (2) “i među njima hodati”; (3) “ja ću biti njihov Bog”; (4) “oni će biti moj narod”; (5) “ja ću vas primiti”; (6) “ja ću vam biti Otac”; (7) “vi ćete mi biti sinovi i kćeri” (2. Korinćanima 6,16.17.18).

Zapazite da četiri obećanja iz 2. Korinćanima 6,16 čine osnovu za tri imperativa u 2. Korinćanima 6,17 (vidi riječ “zato” na početku 2. Korinćanima 6,17). To pokazuje da svetost nije rezultat čovjekovih osobnih napora, već djelo koje Duh Sveti ostvaruje u njegovom srcu. Premda svetost potječe od Boga, vjernici moraju učiniti što do njih stoji da odbace idolopoklonstvo i svaki nečisti običaj.

Što nam Božja obećanja iz 2. Korinćanima 6,16-18 govore o tome što je svetost?

UTJEHA I RADOST

Pročitajte 2. Korinćanima 7. Kako se Pavao osjećao kada je čuo da su se Korinćani pokajali?

.....

.....

Koliko ljubavi izvire iz riječi “da ste u našem srcu” (2. Korinćanima 7,3; vidi također 2. Korinćanima 6,11). U dubokoj želji da njegova ljubav bude uzvraćena, Pavao kaže i sljedeće: “Napravite nam više prostora u svojim srcima!” (2. Korinćanima 7,2) Premda se izraz “u svojim srcima” ne nalazi u izvornom grčkom tekstu, većina prijevoda ga sadrži, što je ispravno, jer kontekst to podupire.

I doista, Korinćani su otvorili svoja srca za Pavla i njegove suradnike. Zato je 4. redak pravi izljev radosti. Pavlove riječi izražavaju koliko su pozitivni njegovi osjećaji u tom trenutku: “Imam veliko pouzdanje u vas i uvelike se ponosim vama. Pun sam utjehe; preobilna je radost moja zbog sve nevolje naše.” (2. Korinćanima 7,4) Pavao je ispunjen utjehom i radošću. Koliko bi utjehe i radosti naše crkve mogle donijeti srcima svojih propovjednika kad bi se vjerno posvetili Kristu.

U 2. Korinćanima 7,5-16 Pavao dalje objašnjava razlog za svoju utjehu i radost. Ta dva pojma dominiraju tekstem. Glagol *parakaleô* (“utješiti”) i imenica *paraklêsis* (“utjeha”) javljaju se ukupno sedam puta u 7. poglavlju 2. Korinćanima. Taj dio poslanice završava na isti način na koji je i započeo, naime, s mnogo utjehe u Bogu (2. Korinćanima 1,3-7). Pavlova utjeha u 2. Korinćanima 7 dolazi od olakšanja koje je doživio zato što je “oštro pismo” donijelo ishod kakav je on i želio postići. Premda je to olakšanje nastupilo zbog Titovog pozitivnog izvještaja, ipak je u konačnici Bog bio pružatelj utjehe koju je Pavao doživio (2. Korinćanima 7,6). Bog je “Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe, koji nas tješi u svoj našoj nevolji” (2. Korinćanima 1,3,4).

Zanimljivo, dok je Pavao “pun ... utjehe”, on se “još više obradovao” (2. Korinćanima 7,4.7.13). Premda je njegovo oštro pismo izazvalo mnogo žalosti, bila je to žalost po Božjoj volji u svrhu pokajanja (2. Korinćanima 7,9-11). Korinćani su se ožalostili “po promisli i volji Božjoj” (2. Korinćanima 7,11), žalošću koja “rađa spasonosno i stalno obraćenje” (2. Korinćanima 7,10). Što bi drugo moglo donijeti veću radost srcu istinskog Božjeg slugu?

Jeste li kada u životu iskusili žalost koja je po Božjoj volji? Kako ste znali da je to bila žalost po Božjoj volji koja vas je trebala navesti na pokajanje?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Prihvaćena vijest", *Djela apostolska*, str. 203—210 (u izvorniku 323—334).

Prošlog tjedna čitali smo odlomak iz knjige *Djela apostolska* koji i danas preporučujemo za daljnje proučavanje. Vrijedi ga pročitati ponovno. Ovog puta zadržite se malo duže na dijelovima koji se odnose na Pavlovo oštro pismo, na osjećaje koji su ga obuzimali dok ga je pisao i na njegovu radost po primanju dobrih vijesti o iskrenom pokajanju onih kojima je bilo upućeno. A onda razmislite što nam to govori o autentičnosti Pavlove službe i o tome koje pouke mi možemo primijeniti na naš rad za Krista.

"Mi trebamo otkriti pred cijelim svemirom, pred palim svijetom i svjetovima koji nisu pali da Bog oprašta, da se putem Božje ljubavi možemo pomiriti s Njim. Čovjek se kaje, postaje skrušen u srcu, vjeruje u Krista kao u svoju žrtvu pomirnicu i uvida da se Bog pomirio s njim." (Ellen G. White, *Special Testimonies On Education*, str. 223)

"Kao crkva, mi smo primili veliko svjetlo. To svjetlo Gospodin nam je dao na korist i blagoslov ovom svijetu. Nama je povjerena služba pomirenja. Silom koja potječe odozgo, trebamo preklinjati ljude da se pomire s Bogom." (Ellen G. White, *Letter* 32, 1903.)

Kada se pomire s Bogom, ljudi moraju težiti svetosti. Tumačeći redak u 2. Korinćanima 7,1, Ellen G. White otkriva što znače Pavlove riječi "da privedemo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu" (2. Korinćanima 7,1). Ona kaže da je Pavao nastojao pomoći novim obraćenicima "da postanu samostalni kršćani koji rastu, jaki u vjeri, gorljivi i cijelim srcem posvećeni Bogu i djelu širenja Njegova kraljevstva" (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 201).

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Pavao govori o nama kao o "zemljanim posudama" u kojima se nalazi blago Evanđelja (2. Korinćanima 4,7). Na koji način činjenica da su ljudi u svojem prirodnom stanju slabi, nepostojani i puni ograničenja, može zapravo pomoći u objavljivanju Evanđelja umjesto da ga otežava?

2. Što znači biti "novi stvor" (2. Korinćanima 5,17)? Kako to utječe na naš svakodnevni život? Kako je Krist načinio od vas novo stvorenje?

3. U 2. Korinćanima 6,4.5 Pavao navodi dugu listu teškoća u koje je zapao radi Evanđelja. Kako je on odgovorio na svoje patnje (vidi 2. Korinćanima 6,6.7)? Kako vam to pomaže da se vi suočite sa svojima?

Upraviteljska služba i misija

“Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.” (2. Korinćanima 8,9)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 8; 9; Ivan 3,16; Ivan 17,5; Luka 9,58; Otkrivenje 13,8; Rimljanima 12,8; Rimljanima 15,26.27.

Osmo i deveto poglavlje Druge poslanice Korinćanima pokazuju da je Pavao pružio Korinćanima priliku da posluže svojoj braći i sestrama u Judeji. Taj odlomak otkriva da je davanje zapravo prednost koju nam Bog daje kako bismo mogli oponašati Kristov samopožrtvovni karakter. Jezik Neba jezik je davanja. Obratite pozornost na čuvene riječi: “Da, Bog je tako ljubio svijet da je *dao* svoga jedinorođenoga Sina.” (Ivan 3,16; kurziv dodan)

Štoviše, u Ivanu 3,16 jasno stoji s kojim je ciljem Bog dao Isusa — “da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni”. Upraviteljska služba (upravljanje dobrima) i misija idu ruku pod ruku u ovom odlomku. One su nerazdvojne kao dvije strane istog novčića. Nije ni čudo što Pavao sebe i svoje suradnike predstavlja kao “upravitelje Božjih tajna” (1. Korinćanima 4,1). Mi smo također upravitelji u istom smislu.

Ovog ćemo tjedna vidjeti da su i upraviteljska služba i misija, u pojmovnom smislu, čvrsto utemeljene na Isusovom primjeru. Upraviteljska služba i misija zapravo su neodvojive. Jer upraviteljska služba osigurava novčane i ljudske izvore za ispunjenje Božje misije.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 567—576.

ISUSOV PRIMJER

U 8. i 9. poglavlju Druge poslanice Korinćanima Pavao upućuje poziv vjernicima u Korintu da završe prikupljanje sredstava za osiromašene crkve u Judeji. Očito, oni su se već obvezali da će to učiniti (2. Korinćanima 8,10.11; 2 9,5; također i 1. Korinćanima 16,1-4), ali su problemi u njihovom odnosu s Pavlom pogoršali stanje. Pošto se pozabavio tim spornim pitanjima (2. Korinćanima 1—7), Pavao se sada okreće dovršenju tog zadatka (2. Korinćanima 8—9).

On se u početku poziva na primjer Makedonaca (2. Korinćanima 8,1-7), koje njihovo puko siromaštvo nije spriječilo da pokažu izobilno “bogatu darežljivost” (2. Korinćanima 8,2). Da, siromaštvo i darežljivost mogu ići ruku pod ruku. Pa ipak, ta divljenja vrijedna velikodušnost Makedonaca samo je uzvratanje za velikodušnost koju je Isus pokazao kada je dao sebe za nas (2. Korinćanima 8,8-15).

Pročitajte 2. Korinćanima 8,9. Što nam taj redak govori o Isusovom primjeru?

.....

Pavlova izjava u 2. Korinćanima 8,9 jedan je od najneobičnijih, najmoćnijih i najdubljih tekstova u cijeloj Bibliji. Pavao govori o Isusovoj misiji, ali uz nevjerojatnu štedljivost riječi. U tome ima tako mnogo teologije! To je povijest otkupljenja opisana u jednom jedinom retku.

Još je dojmliivije to što je ta povijest izrečena jezikom financija. Da, Isus je bio bogat. Njegovo bogatstvo upućuje na Njegovo prapostojanje na Nebu (Ivan 17,5). On je odlučio postati siromašan time što se odrekao nebeske slave i došao na ovaj svijet patnji. Doslovno je postao siromašan (Luka 9,58). Premda je bio jednak Bogu, On “sama sebe obezvrijedi uzevši obličje sluge i postavši ljudima sličan” (Filipljanima 2,7 — Varaždinska Biblija). “Ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,8)

Isus se odrekao vlastitog života da bismo mi mogli zauvijek živjeti s Njim. Njegova žrtva imala je svrhu — naše spasenje. Upraviteljska služba i misija idu ruku pod ruku. U 2. Korinćanima 8—9 iznosi se izvještaj o konkretnom novčanom prilogu, ali taj se izvještaj zasniva na Isusu. Tijekom ovoga tjedna razmotrit ćemo teološka načela povezana s prinošenjem darova koje se zasniva na Kristovom prinošenju samog sebe.

Razmišljajte o Isusovom rođenju, životu, smrti i uskrsnuću. Kad shvatite da je sve to učinjeno radi vas, da biste mogli imati nadu u nešto što nadilazi jedno postojanje na ovom svijetu, kakva bi trebala biti vaša reakcija?

MOTIVACIJA

Pročitajte 2. Korinćanima 8,1.5; 9,7.9.13.15. Koja je glavna poruka tih odlomaka?

Jezik davanja prožima 8. i 9. poglavlje 2. Korinćanima: “milost koju je Bog dao” (2. Korinćanima 8,1); “sebe smo predali” (2. Korinćanima 8,5); “Neka svatko dadne kako je srcem odlučio... jer Bog ljubi vesela darivaoca.” (2. Korinćanima 9,7); “dade siromasima” (2. Korinćanima 9,9); “Oni će zahvaljujući vašoj poslušnosti ... hvaliti Boga zbog darežljiva dijeljenja dobročinstva.” (2. Korinćanima 9,13); “Bogu hvala na njegovu neizrecivu daru!” (2. Korinćanima 9,15) Osmo i deveto poglavlje 2. Korinćanima počinje i završava jezikom davanja (2. Korinćanima 8,1; 9,15). Ta dva poglavlja moramo čitati imajući na umu ideju o davanju. Ona iznose najmanje četiri glavna razloga za davanje naših prinosa.

Zahvalnost za Božju milost (2. Korinćanima 8,1; 9,14.15). Druga poslanica Korinćanima 8—9 počinje osvrtno na “Božju milost” (2. Korinćanima 8,1). Malo dalje Pavao kaže: “Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista.” (2. Korinćanima 8,9) Božje i Kristovo milosrđe ovdje je prikazano kao glavni razlog za običaj prilaganja darova. Bog je učinio tako mnogo za nas dajući nam Krista. Prilaganjem naših darova zauzvrat, mi priznajemo Božje milosrđe u svojem životu.

Kao i pojam davanja, izraz “milost” (na grčkom *karis*) također se javlja u više navrata u 2. Korinćanima 8—9. Osim toga, kao i pojam davanja, i riječ *karis* pojavljuje se na početku i na kraju tog odlomka (2. Korinćanima 8,1; 9,14.15). Pavao se u čitavom odlomku koristi tim izrazom u različitim značenjima, kako bi naglasio da iz Kristovog milosrđa u našem životu proizlazi milosrđe prema drugima i zahvalnost.

Želja da slijedimo Isusov primjer (2. Korinćanima 8,9). Isus je bio bogat i postao je siromašan (to su simboli Njegovog vječnog prapostojanja, a zatim i dolaska među ljude). Postojao je samo jedan način da se to dogodi — On je dao sve. Što se nas tiče, davanjem svojih prinosa mi osiguravamo sredstva koja su potrebna da bi drugi upoznali Krista.

Želja da dijelimo Božje blagoslove (2. Korinćanima 9,10.11). Mi dajemo drugima samo zato što smo najprije i sami primili od Boga. On nas obogaćuje da bismo mogli biti velikodušni.

Iskrena ljubav (2. Korinćanima 8,8.24). Davanje je ispit prave i iskrene ljubavi. To je najznačajniji dokaz da ljubav prebiva u nečijem srcu. Dokazati se trebamo djelima, a ne riječima.

Koliko ste vi velikodušni? U svjetlu križa, koliko dajete prema onome koliko biste mogli dati?

PLANIRANJE

Pročitajte 2. Korinćanima 9,7. Što ovaj redak govori o činu davanja prinosa?

.....

.....

Božja odluka da spasi svijet donesena je još prije nego što je svijet pao u grijeh. Kristov dolazak da umre za nas bio je dio praiskonskog plana (Otkrivenje 13,8). Bog nije zatečen nespreman. On je načinio plan da će preko Isusa zapravo predati sam sebe. U 2. Korinćanima 8—9 planiranje je ključno teološko načelo kad je riječ o davanju. To se može vidjeti na osnovi najmanje dviju činjenica:

Prvo, **planiranje podrazumijeva prethodnu odluku**. Pavao kaže: "Neka svatko dadne kako je srcem odlučio." (2. Korinćanima 9,7) Grčka riječ *proaireō* prevedena je glagolom "odlučiti". To je složeni glagol. Prefiks *pro* znači "prethodno" ili "unaprijed", a *aireō* u ovom kontekstu znači "odlučiti". Dakle, *proaireō* upućuje na odluku koja je donesena unaprijed. Osim toga, započinjući svoju izjavu riječju "svatko", Pavao nagovještava da dani iznos neće biti isti za svakoga. Njegova poruka bila je jednostavno da koliko god ljudi odlučili dati, to bi trebali činiti uz pomno razmišljanje. Trebali bi dati onoliko koliko smatraju da je ispravno.

Drugo, **planiranje podrazumijeva načelo razmjernosti**. Pavao izvještava da su Makedonci dali "prema svojim mogućnostima" (2. Korinćanima 8,3). On to načelo razmjernosti potom primjenjuje na Korinćane. Ohrabrujući ih da dovrše zadatak na koji su se već obvezali, potiče ih da dovrše taj projekt koristeći se sredstvima koja posjeduju (2. Korinćanima 8,11). On zaključuje misao izjavom da se prilog daje "po onome što tko ima, a ne po onome čega stvarno nema" (2. Korinćanima 8,12). Dok iznos desetine Biblija jasno definira kao deset posto, za darove i prinose isto načelo ne vrijedi. "Neka svatko dadne kako je srcem odlučio" (2. Korinćanima 9,7), primjer je razmjernosti. Drugim riječima, svatko sam odlučuje kolik će dio svojih prihoda dati kao prinos. Od svakoga se očekuje da daje razmjerno onome što ima. A to se ne može učiniti bez planiranja.

Koliko ste vjerni u davanju desetine i prinosa, bez obzira na to koliko ste bogati ili siromašni? Koje izgovore koristite da biste se suzdržali od davanja onda kada znate da biste mogli dati više?

STAV

Pročitajte 2. Korinćanima 8,1-5. Koji je razlog mogao postojati iza spremnosti Makedonaca da prilože svoje darove s takvom velikodušnošću?

.....
Na pozitivan stav Makedonaca može se gledati na više načina.

Prvo, **davali su s mnogo radosti** (2. Korinćanima 8,2). Pavao za Makedonce kaže da je “obilna njihova radost i njihovo je krajnje siromaštvo rodilo bogatom darežljivošću” (2. Korinćanima 8,2). On poslije naglašava da “Bog ljubi vesela darivaoca” (2. Korinćanima 9,7). Grčka riječ prevedena kao “veseo” javlja se samo ovdje u Novom zavjetu, ali jedan izraz iz iste porodice riječi javlja se i na drugim mjestima: “Tko čini milosrđe, neka ga čini veselo.” (Rimljanima 12,8) Takve riječi ponekad se pojavljuju u izvanbiblijskoj literaturi, u smislu radosti i sreće. U 2. Korinćanima 9,7, biti veseo darivatelj znači davati bez oklijevanja.

Drugo, **davali su s velikodušnom darežljivošću** (2. Korinćanima 8,2). Prije nego što je spomenuo velikodušnost Makedonaca, Pavao se osvrnuo na njihovo “krajnje siromaštvo”. Riječ “darežljivost” (grč. *haplototos*) pojavljuje se još dvaput u 8. i 9. poglavlju 2. Korinćanima. Pavao kaže: “Tako ćete postati bogati u svemu za svaku *darežljivost* koja je takva da po nama daje zahvalu Bogu.” (2. Korinćanima 9,11; kurziv dodan), što znači da nam je dano da bismo onda i mi mogli davati. Malo dalje on spominje “*darežljivo* dijeljenje dobročinstva” (2. Korinćanima 9,13; kurziv dodan). U ovom odlomku velikodušnost u davanju prinosa predstavlja priznanje Kristovog Evandelja.

Treće, **oni su “dragovoljno darivali”** (2. Korinćanima 8,3). Davali su drage volje. Ovo postaje još dostojnije divljenja kada se ima u vidu da nisu davali od svojeg suviška, jer su im sredstva bila vrlo ograničena. Pavao koristi istu misao kad govori o Titovoj spremnosti da posjeti Korinćane. On je otišao u Korint svojevóljno (2. Korinćanima 8,17).

Četvrto, **davali su s osjećajem da je davanje čast** (2. Korinćanima 8,4). Taj stav se može zapaziti u zahtjevu Makedonaca da sudjeluju u prikupljanju sredstava. “I usrdno nas molili za milost da mogu sudjelovati u ovoj službi milosrda u korist svetih.” (2. Korinćanima 8,4)

I konačno, **sudjelovali su u prikupljanju sredstava kao u činu potpunog posvećenja** (2. Korinćanima 8,5). Pavao kaže da su oni “sami sebe predali u prvome redu Gospodinu pa onda nama zbog Božje volje” (2. Korinćanima 8,5). Davanje sebe Gospodinu kao rezultat ima davanje sebe drugima. Makedonci su svoje sudjelovanje u misiji proširili i izvan granica financijske pomoći. Što znači da davanje i velikodušnost nisu ograničeni samo na novac.

JEDINSTVO

Vidimo da Pavao potiče vjernike u Korintu da se uključe u prikupljanje priloga za siromašne crkve u Judeji. Jedan od njegovih ciljeva jest da rasplamsa osjećaj jedinstva. On želi da oni sudjeluju, da budu dio misije. Želi pokazati da su crkve obraćenih pogana dio iste Božje obitelji kao i vjernici iz judaizma u Jeruzalemu. To jest, da su ti ljudi, koji su nekad bili njihovi protivnici, sada zajedno s njima pripadnici Božjeg novozavjetnog ostatka. Pavao želi cijelu kršćansku obitelj, sastavljenu od Židova i nekadašnjih pogana, vidjeti ujedinjenu na moćan način, koji može poslužiti kao svjedočanstvo crkvi u budućim naraštajima.

Tit i još dvojica imenovane braće bili su zaduženi za prikupljanje sredstava. Bog je tu brigu za crkve stavio Titu na srce (2. Korinćanima 8,16). Među crkvama Bog je izabrao još dvojicu braće (2. Korinćanima 8,18-23). Oni se nazivaju “izaslanici crkava i slava Kristova” (2. Korinćanima 8,23). Opisuje li izraz “slava Kristova” tu dvojicu braće ili same crkve, nije ni važno. Davanje prinosa naposljetku je znak odanosti Kristu, Glavi crkve (Efežanima 4,15).

Odlomak u 2. Korinćanima 8—9 ukazuje da je te priloge trebalo davati ljudima koje je Bog za to imenovao u crkvi. Izrazi “po svim crkvama” (2. Korinćanima 8,18), “nego su nam ga crkve dodijelile” (2. Korinćanima 8,19) i “izaslanici crkava” (2. Korinćanima 8,23) ukazuju upravo na to. Zato ne iznenađuje sljedeći poziv: “Dakle, dokažite im (činom) pred licem svih crkava iskrenost svoje ljubavi.” (2. Korinćanima 8,24) Davanje prinosa — što je od Boga određeni način uzdržavanja crkve na Zemlji — potiče jedinstvo, a u isto je vrijeme i rezultat osjećaja jedinstva (2. Korinćanima 8,13.14). Novac može biti snažan ujedinjujući čimbenik. S druge strane, ako ljudi ne gledaju isključivo na Božju slavu, novac može izazvati i podjele.

Kako nam Rimljanima 15,26.27 otkriva Pavlovu želju za jedinstvom koja je tu izražena?

.....

.....

Konačno, Pavao opisuje prikupljanje prinosa kao službu, izraz milosrđa, blagoslov, čin bogoslužja, a također i zajedništvo. I sve to kao rezultat darivanja? Razmislite o tome.

Na koji način slanje sredstava našim crkvama i misijama u inozemstvu, često na vrlo udaljenim mjestima, doprinosi stvaranju jedinstva u našoj crkvi na svjetskoj razini?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Darežljiva crkva", *Djela apostolska*, str. 211—217 (u izvorniku 335—345).

"Oni čija su srca ispunjena ljubavlju prema Kristu, slijedit će primjer Onoga koji je radi nas postao siromašan da se mi Njegovim siromaštvom obogatimo. Novac, vrijeme, utjecaj — sve ove darove što su ih primili iz Božje ruke, cijenit će samo kao sredstvo za napredovanje Evandjelja. Tako je bilo u prvoj Crkvi; i kad se u današnjoj Crkvi bude vidjelo da su vjernici snagom Duha prestali voljeti ovozemaljsko i da su se spremni žrtvovati kako bi njihovi bližnji mogli čuti Radosnu vijest, naviještena će istina silno djelovati na slušatelje." (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 44,45; u izvorniku 71)

"Gospodinu ne trebaju naše žrtve. On se neće obogatiti našim darovima. Biblija kaže: 'Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi!' (1. Ljetopisa 29,14) Ipak, Bog nam dopušta da pokažemo zahvalnost za Njegovu milost samopožrtvovnim naporima da blagoslove prenesemo drugima. To je jedini način na koji mi možemo očitovati svoju zahvalnost i ljubav prema Bogu. On nam nije dao nijedan drugi način." (Ellen G. White, *Savjeti o upraviteljskoj službi*, str. 14,15; u izvorniku 18,19)

"Kako je velik bio Božji dar čovjeku, i kako je nalik našem Bogu da ga daruje! S izdašnošću koja se nikad ne može nadmašiti, dao Ga je da bi mogao spasiti buntovne sinove čovječje i omogućiti im da sagledaju Njegovu namjeru i spoznaju Njegovu ljubav. Hoćete li svojim darovima i prinosima pokazati da ništa ne smatrate prevelikom žrtvom za Onoga koji je 'dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni'?" (Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 15. svibnja 1900.)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Zadržite se više na retku u 2. Korinćanima 8,9. Zašto je Isusov primjer tako bitan kad je u pitanju upraviteljska služba (upravljanje materijalnim dobrima)?

2. U Ivanu 3,16 nagovještava se da je jezik Neba zapravo jezik davanja. Pročitajte sljedeće retke: Ivan 15,13; Efežanima 5,2.25; Galaćanima 2,19.20; 1. Ivanova 3,16. Što oni imaju zajedničko s Ivanom 3,16 i koju poruku možemo izvući iz njih?

3. Na osnovi vašeg shvaćanja ulomka u 2. Korinćanima 8—9, koje su osobne koristi od davanja?

4. Osim sustavnog davanja darova i prinosa, što još možete učiniti da biste oponašali Isusov primjer samopožrtvovnosti?

Suočavanje s lažnim učiteljima

“Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda.” (2. Korinćanima 10,4)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 10,1-17; Jeremija 9,24; 2. Korinćanima 11,1-15.22-28; 2. Korinćanima 12,20.21; 2. Korinćanima 13,5.

Kao da Pavao već nije imao dovoljno problema, pojavio se još jedan s kojim se morao suočiti — lažni učitelji u crkvi. Ti su se ljudi protivili njemu i njegovom radu i službi. Što je još gore, ti lažni učitelji zaveli su i vjernike u Korintu. Pavao o borbi s tim problemom govori kao o duhovnom ratu.

Je li to bilo pretjerivanje? Nipošto. Pavao je znao da se ti ljudi naposljetku ne suprotstavljaju njemu, nego samom Kristu. On nije bio samoljubni vođa koji se zanima za očuvanje vlastitog ugleda kao sredstva za nametanje svoje vlasti i ugleda nad podređenima. Znao je da je poruka koju je propovijedao pitanje života i smrti, s vječnim posljedicama. A bio je svjestan i da ga je sam Bog pozvao da to čini. “Od Pavla, pozvanog po Božjoj volji da bude apostol Isusa Krista.” (1 Korinćanima 1,1 — Suvremeni hrvatski prijevod)

Kada je riječ o lažnim učenjima, od crkve se očekuje da postupa s ljubavlju, ali odlučno, na osnovi autoriteta Svetog pisma. Evangeoska poruka mora se sačuvati, neiskvarena i čista, kako bi dušama dala nadu u vječnost.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 577—590.

DUHOVNI RAT

Pročitajte 2. Korinćanima 10,1-11. Na Pavlovu krotkost u postupanju prema Korinćanima ponekad se gledalo kao na slabost. Koje riječi ili izjave u tom odlomku otkrivaju da je Pavao imao hrabrosti u suočavanju s problemom lažnih učitelja u Korintu?

.....

.....

Pavao počinje 10. poglavlje 2. Korinćanima u vrlo osobnom tonu: "Ja, Pavao, osobno vas molim." (2. Korinćanima 10,1 — Suvremeni hrvatski prijevod) To pokazuje koliko je bio zabrinut zbog lažnih učenja koja su se uvukla u crkvu. U 2. Korinćanima 10,1 on se ironičnim riječima osvrće na optužbe svojih protivnika da je zastrašujući nasilnik kada piše pisma iz daljine, ali bijedna kukavica kad se suočava s ljudima licem u lice (2. Korinćanima 10,10.11). On odgovara da ono što izgleda kao slabost treba promatrati kao krotkost punu sile i blagost nalik Kristovoj.

S lažnim učiteljima moramo se suočiti s odvažnošću i pouzdanjem (2. Korinćanima 10,2), ali i s Kristovom blagošću (2. Korinćanima 10,1). Isus je jednom prigodom rekao: "Jer sam krotka i ponizna srca." (Matej 11,29) Međutim, Isus se isto tako odvažno suočio s mjenjačima novca u hramu tako što je ispremetao njihove stolove i nazvao ih razbojnicima (Matej 21,12.13). A farizeje je u lice nazvao licemjerima i oličnim grobovima (Matej 23,23-27). Poput Isusa, i Pavao je znao da se mi nalazimo u duhovnom ratu koji zahtijeva upotrebu svega Božjeg oružja (Efežanima 6,12-17).

Pavao se u 2. Korinćanima 10 koristi vojničkim jezikom jer su u pitanju životi (2. Korinćanima 10,3-6). To nije samo ljudski sukob, već božanska bitka za pridobivanje ljudi za Krista. S tim u vezi, svaka lažna tvrdnja i oholo mišljenje moraju se iznijeti na svjetlo i oboriti na osnovi Božje riječi, da se svaki razum "pokorava Kristu" (2. Korinćanima 10,5).

U tom duhovnom ratu Pavao postupa po Kristovoj punomoći. Ta vlast, međutim, za cilj ima izgradnju, a ne rušenje (2. Korinćanima 10,8). Duhovni vođe mogu tvrditi kako djeluju po Božjoj punomoći. Međutim, oni moraju imati na umu da im tu vlast daje Krist i da poput Njega moraju biti krotki i smjerni u srcu. Pavao se poziva na vlast koju mu je Krist dao, jer je zabrinut da su Korinćani slušali pogrešne ljude, čime su dovodili u opasnost svoju odanost Kristu.

Kako možemo biti istodobno blagi i odvažni u ophođenju s lažnim učiteljima? Zašto moramo biti i jedno i drugo?

HVALJENJE GOSPODINOM

Jučer smo vidjeli da su Pavao i njegovi suradnici vršili svoju službu kao da vode duhovni rat, a pritom su se služili Božjim oružjem. Danas ćemo vidjeti da lažni učitelji postupaju u skladu s ljudskim mjerilima. Oni se neprikladno hvale. Za razliku od njih, Pavao se hvali samo Gospodinom. Kao što je napisao: “Tko se hvali, neka se hvali Gospodinom.” (2. Korinćanima 10,17 — Suvremeni hrvatski prijevod)

Pročitajte 2. Korinćanima 10,13-17. Kako atmosfera nadmetanja može naštetiti propovijedanju Evandjelja?

.....

.....

Pavlova upotreba jezika samohvale stoljećima je predstavljala zagonetku za tumače Biblije. Međutim, samohvala je bila uobičajena praksa u starom svijetu, a upravljana je društvenim običajima kako bi se izbjegla uvreda slušatelja. Pavao je poznavao te običaje i poštovao ih je. Osim toga, on jasno napominje da se njegov način hvaljenja razlikuje od hvaljenja lažnih učitelja. On se hvali u Gospodinu (2. Korinćanima 10,17). Ovo je citat iz Starog zavjeta: “A tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što ima mudrost da mene upozna. Jer ja sam Jahve koji tvori dobrotu, pravo i pravdu na zemlji.” (Jeremija 9,23) Citirajući taj odlomak iz Knjige proroka Jeremije, Pavao pokazuje da je Krist u središtu — Kristova ljubav, pravda i pravednost.

Drugim riječima, Pavlovo hvaljenje usredotočuje se na Božja dostignuća u Kristu. Prema tome, njegovo hvaljenje je biblijski utemeljeno te je samim tim bezopasno i neuvredljivo. S druge strane, njegovi protivnici stvorili su ozračje nadmetanja uspoređujući se jedni s drugima. To je besmislica (2. Korinćanima 10,12)!

U 2. Korinćanima 10,14-16, Pavao nagovještava da je propovijedanje Evandjelja primarno žarište njegove službe u Korintu kao i u područjima izvan tog grada. Njegova ljubav prema Isusu navodila ga je da stalno govori o toj Radosnoj vijesti koja se ogleda u Kristovoj smrti i uskrsnuću, što nama donosi spasenje.

Za razliku od lažnih učitelja u Korintu koji su hvalili sebe same, Pavla je hvalio i ovlastio Bog (2. Korinćanima 10,12,18). On je bio “voljom Božjom” pozvan za apostola Isusa Krista (1. Korinćanima 1,1). I bio je vjeran tom pozivu do kraja života (2. Timoteju 4,7).

Ponovno pročitajte 2. Korinćanima 10,12-18. Kako crkveni vođe, pa čak i članovi crkve, mogu izbjeći atmosferu nadmetanja? Zašto je tako lako uplesti se u nešto što nije bitno?

PREPOZNAVANJE LAŽNIH UČITELJA

Novi zavjet sadrži nekoliko upozorenja protiv lažnih učitelja u kršćanskim zajednicama. Sam Isus je upozorio učenike na taj isti problem (Matej 7,15-20). Apostoli su također skretali pozornost na to (Galaćanima 1,6-9; 1. Timoteju 6,3-5; 2. Petrova 2,1-3).

Pročitajte 2. Korinćanima 11,1-15. Kako Pavao prikazuje izazove s kojima se suočavao kada je riječ o tim lažnim učiteljima?

Pavao raskrinkava djelovanje lažnih učitelja. U isto vrijeme on napominje da je njegova služba usmjerena na Krista. On uspoređuje crkvu u Korintu sa zaručnicom i predstavlja sebe kao njezinog oca, koji ima odgovornost da je privede Kristu (2. Korinćanima 11,2). On to čini zato što voli crkvu (2. Korinćanima 11,11). Zato joj i ne želi biti na teret u financijskom smislu, iako ima pravo na to da ga ona uzdržava (2. Korinćanima 11,7-12).

S druge strane, "preveliki apostoli" (što je vjerojatno ironična aluzija na lažne učitelje) uspoređuju se sa zmijom koja je prevarila Evu (2. Korinćanima 11,3). Poput Sotone u Edenskom vrtu, lažne učitelje u Korintu karakterizira obmana i nečasno postupanje (2. Korinćanima 11,3,4). Pavlova glavna briga bila je da oni ne zavedu Korinćane na stranputicu i ne odvrate ih od iskrene posvećenosti i odanosti Kristu.

Ti su uljezi propovijedali drugačiju poruku od one koju je Pavao propovijedao — drugačijeg Isusa i drugačije Evanđelje (2. Korinćanima 11,4). To pokazuje da nije svatko tko propovijeda o Isusu Božje izabrano oruđe. U tom je pogledu sam Isus rekao: "Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca." (Matej 7,21) U Galaćanima 1,6-9 Pavao kaže da tko god propovijeda drugačije Evanđelje navlači na sebe kletvu, ali neki u Korintu su odobravali tu vrstu zablude.

Pavao razotkriva lažne apostole i kaže za njih: "Prijevorni radnici, koji se pretvaraju u Kristove apostole." (2. Korinćanima 11,13) Oni se prerusavaju u Kristove apostole, baš kao što se i "sâm sotona pretvara u anđela svjetla", pa se tako "i njegove sluge [Sotonine] pretvaraju kao da su sluge pravednosti" (2. Korinćanima 11,14.15). Kakva tragična situacija — oni koji se izjašnjavaju kao Kristovi sluge, zapravo rade kao predstavnici Sotone. Pavao zaključuje svoju misao riječima: "Svršetak će im biti prema djelima njihovim." (2. Korinćanima 11,15)

Pogledajte kako snažno on reagira na zablude u crkvi! Što nam to govori?

STRADANJE ZBOG EVANĐELJA

Pošto je lažne učitelje razotkrio kao sotonske slugе (2. Korinćanima 11,1-15), Pavao sada "igra njihovu igru" hvaleći se pomalo kao što bi činio neki bezumnik (2. Korinćanima 11,16-21), da bi Korinćani uvidjeli koliko je besmisleno obraćati pozornost na govore lažnih učitelja. Ako su Korinćani njih poštovali, onda je Pavao ipak zasluživao daleko veće poštovanje. Njegovo stradanje za Evanđelje bilo je dokaz da je on odani Kristov sluga (2. Korinćanima 11,22.23).

Pročitajte 2. Korinćanima 11,22-28. Što on tu želi reći?

.....

.....

Dok su Pavlove "hebrejske preporuke" bile istovjetne s onima koje su posjedovali lažni učitelji (2. Korinćanima 11,22), njegova služba Kristu nadmašivala je njihovu (2. Korinćanima 11,22.23). "Jesu li slugе Kristove?" — pitao se on. A odgovor je glasio: "Ja sam još više!" Njegov trud bio je veći, češće je bio zatvaran i okrutnije bijen.

Ali to nije sve. Lista njegovih stradanja obuhvaća i pet slučajeva kada je primio trideset devet udaraca bičem (2. Korinćanima 11,24), zatim batinanje štapom, kamenovanje, brodolome, opasnost u dubokim vodama (2. Korinćanima 11,25), opasnost na putovanjima, opasnost od rijeka, opasnost od razbojnika, opasnost od sunarodnjaka, opasnost od pogana, opasnost u naseljenim gradovima, opasnost na pustim mjestima, opasnost na moru, opasnost od lažnih vjernika (2. Korinćanima 11,26), naporan, iscrpljujući rad, besane noći, glad i žeđ, hladnoću, golotinju (2. Korinćanima 11,27). I kao da sve to nije bilo dovoljno, morao se nositi i s duševnom patnjom zbog svoje duboke zabrinutosti za crkve (2. Korinćanima 11,28).

Samo bi pravi Kristov sluga bio spreman toliko propatiti za Evanđelje. Da se Pavao doista htio hvaliti svojim stradanjima, imao bi mnogo toga za reći. Međutim, sljedeći odlomak u poslanici pokazuje da razlog njegovog hvaljenja nije u onome što je on učinio za Krista, već u onome što je Krist učinio za njega. Pavao je znao da se Božja sila vidljivije pokazuje u ljudskim slabostima (2. Korinćanima 12,9.10). Stavivši mu "trn u tijelo" (2. Korinćanima 12,7), Bog je zaštitio Pavla od napasti da se hvali svojim dostignućima. To ga je držalo u poniznosti, svjesnog vlastite slabosti, ovisnog o božanskoj sili, i u stanju u kojem je bio sposoban primiti više Božje i milosti i milosrđa.

Jeste li i vi stradali zbog Evanđelja? Što ste naučili iz tog iskustva? Kako vam je način na koji se Pavao suočavao sa svojim patnjama pomogao da se vi suočavate sa svojim?

POZIV NEOBRAĆENIMA

U 2. Korinćanima 12,14—13,10, Pavao najavljuje crkvi svoj treći posjet (2. Korinćanima 12,14; 13,1). Pokazao je da nije manji ni od jednog lažnog apostola, i sada je odlučio ponovno doći u Korint i pokušati obratiti nepokajane članove. Bio je to, zapravo, jedan od glavnih ciljeva tog posjeta. Sve što je Pavao činio i govorio bilo je namijenjeno popravljaju crkve (2. Korinćanima 12,19).

Pročitajte 2. Korinćanima 12,20.21. Koji su grijesi ugrožavali duhovno stanje korinćanske crkve?

.....

Lista grijeha u 2. Korinćanima 12,20.21 slična je ostalima koje nalazimo na drugim mjestima u Pavlovim poslanicama (Rimljanima 1,29-31; Galaćanima 5,19-21). Prve dvije stavke javljaju se već u 1. Korinćanima 3,3 gdje Pavao govori o zavisti i svađama među vjernicima u Korintu. Pavao strahuje da se stanje neće mnogo promijeniti do trenutka njegovog trećeg posjeta. On kaže: “Bojim se, naime, da vas slučajno na svom dolasku neću naći kakve bih htio.” I obrnuto, kaže on, “i da ćete vi mene naći kakva ne biste htjeli” (2. Korinćanima 12,20). To znači da umjesto da s njima postupa u Kristovoj krotkosti i blagosti (2. Korinćanima 10,1), on sada kaže: “Pripravni smo kazniti svaku nepokornost.” (2. Korinćanima 10,6)

Njegova je glavna briga što se vjernici koji su upleteni u “bludnu i raspuštenu nečistoću” možda nisu pokajali (2. Korinćanima 12,21). A upravo grijesi poput tih izazivaju podjele u crkvi.

Pavao se zatim usredotočuje na ulogu crkvene discipline u popravljaju onih koji žive u grijehu (2. Korinćanima 13,1-4). Slabost nije izgovor za grešni način života. Postoji sila koja stoji na raspolaganju onima koji žele živjeti pobjedničkim životom (2. Korinćanima 13,4). Činjenica da su se neki u Korintu upuštali u seksualni grijeh dokazuje da Božja sila nije bila stvarnost u njihovom životu. Pavao je želio da se oni pokaju i da iskuse silu koja vodi u poslušnost. Posljednje što je Pavao želio bilo je da ih kažnjava. On kaže: “Molimo se Bogu da ne činite nikakva zla ... već da vi trajno dobro činite. ... Mi se i molimo za vaše usavršavanje.” (2. Korinćanima 13,7-9) Kako lijepa molitva! On ih poziva da se preispitaju da bi vidjeli jesu li u vjeri.

Pročitajte 2. Korinćanima 13,4. Što znači biti u vjeri? Kako možete znati da ste u vjeri?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

“Gospodin štiti svoj narod od ponavljanja pogrešaka i propusta iz prošlosti. Uvijek je bilo mnogo lažnih učitelja koji su zalažući se za pogrešna učenja i nesvete običaje, i postupajući u skladu s lažnim načelima, na najvarljiviji, skriveni, obmanjujući način, nastojali prevariti ako je moguće i izabrane.” (Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7. siječnja 1904.)

“Gospodnja je namjera da naša mišljenja budu stavljena na ispit, da uvidimo potrebu za pomnim ispitivanjem živih proročanstava kako bismo se uvjerali jesmo li u vjeri. Mnogi koji tvrde da vjeruju u istinu umiruju sebe govoreći: ‘Bogat sam, obogatio sam se, ništa mi ne treba.’” (Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36)

“Ljudi griješe iako im je istina jasno predložena. Kada bi svoja učenja usuglasili s Božjom riječju, umjesto što Božju riječ čitaju u svjetlu svojih učenja da bi dokazali ispravnost vlastitih zamisli, ne bi hodali u tami i sljepilu niti bi gajili zablude. Mnogi pridaju riječima Svetog pisma značenje koje odgovara njihovom vlastitom mišljenju, tako da i sami zastranjuju, a obmanjuju i druge svojim pogrešnim tumačenjem Božje riječi. Kada pristupimo proučavanju Božje riječi, to trebamo činiti s poniznim srcem. Svu sebičnost, svu ljubav prema originalnosti treba ostaviti po strani. Uvriježena mišljenja ne smiju se smatrati nepogrešivim.” (Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36,37)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Ponovno pročitajte 2. Korinćanima 10,1-6. Kojom se strategijom Pavao koristi pri suočavanju s duhovnim “ratovima” za Božju istinu, i kako je mi možemo primijeniti u svojim duhovnim ratovima?

2. Biblija kaže da će prije nego što dođe kraj, mnogi lažni učitelji pokušati odvratiti ljude od istine. Što vaša mjesna crkva može učiniti kako bi spriječila da njezini članovi budu zavedeni od strane lažnih učitelja, kojih također može biti i u vašoj crkvi? Zašto je to toliko bitno za ispunjenje crkvene misije?

3. Zašto je Pavao smatrao nužnim da se “pohvali” dugom listom svojih stradanja (2. Korinćanima 11,16-33)? I što znači “hvaliti se Gospodinom”?

4. Zašto je važno da članovi crkve preispitaju sebe kako bi vidjeli jesu li u vjeri (2. Korinćanima 13,5)? Od kakve je to važnosti?

Milost, ljubav i zajedništvo

“Milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga (Oca) i zajedništvo Duha Svetoga neka budu sa svima vama!” (2. Korinćanima 13,13)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 8,9; Rimljanima 16,20; 1. Ivanova 4,8-11; 2. Korinćanima 13,11; Filipljanima 2,1.2; Galaćanima 4,4-6.

Pavao završava Drugu poslanicu Korinćanima ponovnim naglašavanjem ključnih elemenata kojima se bavio u svojim poslanicama. On to čini pomoću pet imperativa (2. Korinćanima 13,11 — Varaždinska Biblija).

Prvi imperativ: **“Radujte se”** — podsjeća na ranije tekstove u njegovim poslanicama. Drugi imperativ: **“Usavršujte se”** — prijevod je grčke riječi (*katartizô*) koja se pojavljuje ovdje i u 1. Korinćanima 1,10. Treći imperativ: **“Tješite se”** — sažima ulomak u 2. Korinćanima 1,3-7. Pavao svoju drugu poslanicu počinje i završava ohrabrenjem. Mi primamo Božje ohrabrenje da bismo ohrabrivali druge (2. Korinćanima 1,4.6). Četvrti i peti imperativ: **“Iste misli budite, u miru živite”** (2. Korinćanima 13,11) — poziv je na jedinstvo. Ta atmosfera radosti, obnove, ohrabrenja i mira uvjet je za prisutnost Boga koji je “Bog ljubavi i mira” (2. Korinćanima 13,11). Ona proizlazi iz djelovanja našeg Trojedinog Boga na ljudsko srce (2. Korinćanima 13,14).

Milost, ljubav i zajedništvo rezultat su djelovanja Trojedinog Boga u našem životu. Te tri kršćanske osobine stvaraju atmosferu koju karakterizira Božja prisutnost.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 591—597.

ISUSOVO MILOSRĐE

Nadahnjujuće je što na kraju Druge poslanice Korinćanima vidimo pozivanje na Isusovo milosrđe, baš kao i u njezinom uvodu (2. Korinćanima 1,2; 13,14). Pavao počinje i završava ovu poslanicu pozivanjem na Njegovo milosrđe. Kao što smo vidjeli na početku ovog tromjesečja, on nije mogao prestati razmišljati i govoriti o Isusu.

“Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.” (2. Korinćanima 8,9)

Kako je divno i neodoljivo Isusovo milosrđe! On je napustio bogatstva svojeg vječnog postojanja na Nebu da bi postao siromašan. Hodao je prašnjavim cestama stare Galileje. “Ponizi sâm sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2,8) A učinio je to da bismo se mi “obogatili”, naime, da bismo imali priliku biti s Njim na Nebu. Mi koji znamo samo za svijet grijeha, smrti i patnje, teško možemo makar nazrijeti što je za Isusa značilo to što je napustio nebeske dvorove da bi došao ovamo i položio svoj život za nas.

Pročitajte Rimljanima 16,20; Galaćanima 6,18; Filipljanima 4,23; 1. Solunjanima 5,28. Koje važno učenje vidite u njima?

.....

.....

Pavao se osvrće na Isusovu milost vrlo često u svojim poslanicama. Neki od tih bisera su: “Mnogo se obilnije izlila na sve milost Božja i dar dan milošću ... Isusa Krista.” (Rimljanima 5,15) Oni koji prime to obilje milosti “vladat će snagom ... Isusa Krista” (Rimljanima 5,17). Kao što je slučaj s 2. Korinćanima, Pavao također počinje i završava ostale poslanice spominjući Isusovu milost (Rimljanima 1,7; 16,20; 1. Korinćanima 1,3; 16,23; Galaćanima 1,3; 6,18; Filipljanima 1,2; 4,23). Ta tema je zaokupljala njegove misli i on je želio njome ispuniti i misli Korinćana.

To je bila njegova želja za sve crkve. Zapazite što on kaže Efežanima: “Neka milost bude sa svima koji iskrenom ljubavlju vole našega Gospodina Isusa Krista.” (Efežanima 6,24 — Suvremeni hrvatski prijevod) A kad je riječ o nama danas, bi li on želio da prema Isusu pokazujemo išta manje od besmrtnje ljubavi? Svakako ne. Uostalom, njegova je želja da Isusova milost dopre do “većeg broja (vjernika)” (2. Korinćanima 4,15) i da im postane dovoljna kao što je bila i njemu (2. Korinćanima 12,9).

Razmišljajte o Božjoj milosti prema vama na taj način. Što zaslužujete nakon svega što ste rekli i učinili? Što vam, međutim, Božja milost nudi umjesto toga?

BOŽJA LJUBAV

“Milost Gospodina Isusa Krista, ljubav Boga (Oca) i zajedništvo Duha Svetoga neka budu sa svima vama!” (2. Korinćanima 13,13) Tim riječima Pavao završava svoju Drugu poslanicu. Zapazite da on tri Osobe Trojstva spominje sljedećim redom: Sin, Otac i Duh Sveti. Upravo preko djelovanja cijelog Trojstva možemo bolje razumjeti kakav je Bog i što On čini za nas.

Pročitajte Ivan 3,16.17; Rimljanima 8,37-39; 1. Ivanova 4,8-11. Što nam ovi redci govore o Božjoj ljubavi?

U 1. Ivanovoj 4,8 kaže se da “je Bog ljubav”. Ljubav je glavna Božja osobina. Ivan naglašava da možemo spoznati ljubav u tome što je Bog dao svojega jedinorođenog Sina da umre za nas (1. Ivanova 3,16). Bog je poslao Isusa u misiju spašavanja (Ivan 3,17) koja je bila dio plana spasenja (Djela 3,20, 21; 1. Ivanova 4,10.14). Isus u evanđeljima višeput govori da Ga je poslao Otac (Matej 10,40; Marko 9,37).

U svojoj dojmljivoj izjavi Pavao primjećuje: “Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.” (Rimljanima 5,8) Božju ljubav možemo letimično sagledati u bliskom odnosu između muža i žene, kao i odnosu roditelja i njihove djece, u iskrenim prijateljstvima i tako dalje. Božju ljubav možemo vidjeti i u prirodi. U tom pogledu Ellen G. White kaže: “‘Bog je ljubav’, piše na svakom pupoljku što se rascvjetava, na svakoj vlati mlade trave. Ljupke ptice što ispunjavaju prostor veselim pjesmama, cvjetovi nježnih boja što mirišu u svojem savršenstvu, bogato razlistano i veličanstveno šumsko drveće — sve nam svjedoči o Božjoj očinskoj brižnosti i pažljivosti i o Njegovoj želji da usreći svoju djecu.” (*Put Kristu*, str. 6; u izvorniku 10)

Međutim, ništa nije uvjerljivije od činjenice da je Bog dao Isusa kao žrtvu za naše grijehе. Kada shvatimo da nas Bog ljubi do te mjere da je poslao Isusa da položi svoj život za nas, naš odgovor se ogleda u spremnosti da i mi polazemo “život za svoju braću” (1. Ivanova 3,16).

Pavao je želio da Korinćani žive u jedinstvu. Međutim, bez ljubavi nema jedinstva. Zato ih je učio da “ljubav izgrađuje” (1. Korinćanima 8,1) i da je bez ljubavi sve uzaludno i prazno (1. Korinćanima 13,1-3). Dakle, sve što činimo mora biti učinjeno iz ljubavi (1. Korinćanima 16,14), koja je produžetak Božje ljubavi.

Što bi se izgubilo u Evanđelju kad Isus ne bi bio — vječno i u potpunosti — Bog osobno?

BOG LJUBAVI

U starom poganskom svijetu ljudi nisu vjerovali da bogovi vole ljude. Smatralo se, umjesto toga, da su oni zlonamjerni i gnjevni i da ih treba umilostiviti. Ideja o jednom Bogu ljubavi, kakvu vidimo u Bibliji, bila je nešto novo. Koliko god iznenađujuća bila ta izjava u Pavlovo vrijeme, on opisuje našeg Boga kao Boga "ljubavi i mira" (2. Korinćanima 13,11).

Pročitajte 2. Korinćanima 13,11. Kako možete crpiti nadu iz onoga što je tu rečeno? Kako možete bolje iskusiti ono čemu taj redak uči?

Izraz "Bog ljubavi i mira" može se tumačiti na dva različita načina. S jedne strane na Boga se gleda kao na izvor ljubavi i mira. S druge strane, Boga karakteriziraju ljubav i mir. Međutim, nije potrebno opredjeljivati se između to dvoje. Budući da su ljubav i mir osobine svojstvene Bogu, On nam daje ljubav i mir.

Na drugim mjestima Pavao kaže da je On "Bog strpljivosti i utjehe" (Rimljanima 15,5); "Bog nade" (Rimljanima 15,13); "Bog mira" (Rimljanima 15,33; 16,20; 1. Korinćanima 14,33; Filipljanima 4,9; 1. Solunjanima 5,23); "Otac milosrđa" (2. Korinćanima 1,3) i "Bog svakovrsne utjehe" (2. Korinćanima 1,3). Bog je izvor svih tih blagoslova. On nam ih sve daje iz svoje neizmjerne ljubavi.

Također, premda je izraz "Bog mira" donekle uobičajen u Bibliji, izraz "Bog ljubavi" javlja se samo ovdje (2. Korinćanima 13,11), te otuda zaslužuje naše najdublje razmišljanje.

Kao što su mnogi tumači primijetili, Pavlovo spominjanje Boga mira samo par redaka prije trinitarnog blagoslova u 2. Korinćanima 13,13 nagovještava da on o Bogu razmišlja kao o trima Osobama. "Premda on ovdje koristi riječ 'Bog' kao da govori o jednom od trojice, njegovo razumijevanje Isusa i Duha Svetoga na drugim mjestima u njegovim poslanicama ... prisiljava nas da na cijeli taj izraz gledamo kao da opisuje jednog Boga kojega je najranija crkva počela sagledavati u trojnom obličju. ... Prošlo je više od jednog stoljeća prije nego što su teolozi ... počeli koristiti riječi poput 'Trojstva' kao skraćeni način izražavanja onoga što je Pavao već izrazio." (Tom Wright, *Paul for Everyone: 2 Corinthians* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004.), str. 148)

Mi vjerujemo u jednog Boga, jedinstvo triju Osoba koje vječno žive u odnosu ljubavi. Taj Trojedini Bog nas voli i poziva nas da volimo jedni druge na način koji odražava ljubav među Njima.

ZAJEDNIŠTVO DUHA SVETOGA

Isusova milost ne samo da otkriva Božju ljubav prema nama, već donosi i zajedništvo Duha kao daljnji učinak te ljubavi. U isto vrijeme zajedništvo ima svoj izvor u Božjoj ljubavi. A to je zato što bez ljubavi nema zajedništva. Kao što Pavao piše: “Ako imate ohrabrenje u zajedništvu s Kristom, ako imate utjehu u njegovoj ljubavi, ako imate zajedništvo s Duhom, nježnost i suosjećajnost, učinite da moja radost bude potpuna — imajte istu misao i budite ujedinjeni u ljubavi jedni prema drugima, međusobno se slažite i stremite istome cilju.” (Filipljanima 2,1.2 — Suvremeni hrvatski prijevod)

Neki kažu da je Duh Sveti samo sila ili utjecaj, ali to ne može biti istina. Uostalom, zašto bi Pavao spomenuo dvije Osobe — Oca i Sina — usporedo s nekom običnom “silom” u trojstvenom odnosu? To ne bi imalo smisla. Baš kao što su Otac i Sin prikazani u jednom osobnom odnosu (2. Korinćanima 1,3; 11,31), odnos Duha s Osobama navodi nas na zaključak da je i On Osoba (Rimljanima 8,15.16; vidi također Ivan 14,16.17.26; 15,26).

Izraz “zajedništvo s Duhom” (Filipljanima 2,1) može se razumjeti na dva načina. On može označavati zajedništvo jednih s drugima koje Duh daruje, ili zajedništvo sa samim Duhom. Više biblijskih tumača tvrdi da se ta dva značenja uzajamno ne isključuju. Na kraju krajeva, zajedništvo jednih s drugima posljedica je zajedništva s Duhom.

Pročitajte 1. Korinćanima 2,10.11; 3,16; 12,11; 2. Korinćanima 3,6.17. Što Pavao uči Korinćane u vezi s Duhom?

.....

Pavao ima mnogo toga za reći u vezi s djelovanjem Duha. U 1. i 2. Korinćanima, Duh Sveti spominje se više od četrdeset puta. Duh Sveti potpomaže popravlanje crkve (1. Korinćanima 14,12), osposobljava ljude za misiju (1. Korinćanima 2,4.5), otkriva Božje dubine (1. Korinćanima 2,10.11) i uči nas o njima (1. Korinćanima 2,13), boravi u nama (1. Korinćanima 3,16; 6,19), surađuje s Kristom na našem opravdanju (1. Korinćanima 6,11), dodjeljuje duhovne darove crkvi (1. Korinćanima 12-14), zapečaćuje nas za spasenje (2. Korinćanima 1,22), urezuje Zakon u ljudsko srce (2. Korinćanima 3,3), daje novi život u Kristu (2. Korinćanima 3,6) i slobodu od grijeha (2. Korinćanima 3,17). Zasiurno ne možemo živjeti bez Duha Svetoga.

Zašto je razumijevanje božanske naravi Duha Svetoga važno za punu spoznaju Božje ljubavi prema nama?

NAŠ TROJEDINI BOG

Čitajući 2. Korinćanima 13,13, netko bi mogao pomisliti da je Krist jedini izvor milosti, Bog jedini izvor ljubavi, a Duh Sveti jedini izvor zajedništva, ali ništa ne bi bilo dalje od istine.

Pročitajte 1. Korinćanima 1,3.4.9; 10,16; 2. Korinćanima 1,2.12; Rimljanima 8,35; 15,30; Galaćanima 2,20; Efežanima 3,19. Što nam ovi redci govore o milosti, ljubavi i zajedništvu u vezi s Osobama Trojstva?

.....

.....

Otac, Sin i Duh Sveti rade zajedno na našem spasenju. Milost, ljubav i zajedništvo ne potječu samo od jednoga, već od sve Trojice. Pa ipak, svaki od njih ima posebnu ulogu u povijesti spasenja. Pavao je svjestan toga i naglašava to učenje u svojim poslanicama. Na primjer, plan spasenja opisan je uz nevjerojatnu štedljivost riječi u Galaćanima 4,4-6, gdje se spominje sudjelovanje svih triju Osoba Božanstva. Bog Otac je poslao Isusa, što nagovještava da je Otac Autor tog plana (Galaćanima 4,4). Sin je rođen od žene (Galaćanima 4,4), što je osvrst na utjelovljenje i upućuje na ispunjenje drevnog obećanja (Postanak 3,15). Sin nas je otkupio i vratio u ispravan odnos s Ocem, o kojem je Sotona lagao (Postanak 3,5). A Duh Sveti potvrđuje naš identitet kao Božje djece (Galaćanima 4,6).

Trojstvo se spominje na još nekoliko mjesta u Pavlovim poslanicama. Trojstvo djeluje zajedno osposobljavajući crkvu za misiju (1. Korinćanima 12,4-6), daje nam duhovnu snagu (Efežanima 3,14-19) i unapređuje duboko jedinstvo među članovima crkve, što odgovara jedinstvu koje obilježava odnos između samih Osoba Božanstva (Efežanima 4,4-6). Prema Pavlovom shvaćanju, ne samo da je Bog trojedini, već i tri Osobe Božanstva rade zajedno na našem spasenju (Efežanima 1,3.13.14). U Poslanici Efežanima Pavao čak ide tako daleko da tvrdi kako mi moramo biti ispunjeni puninom Oca (Efežanima 3,19), Sina (Efežanima 4,13) i Duha Svetoga (Efežanima 5,18).

Privodeći kraju svoje poslanice Korinćanima (2. Korinćanima 13,14), Pavao nije mogao osmisliti bolji završetak nego što je obećanje da će tri Dostojanstvenika svemira, nebesko Trojstvo, biti s nama sada i u vremenu koje dolazi.

Na koji bi način zajedništvo među članovima crkve trebalo odražavati zajedništvo puno ljubavi kakvo postoji unutar Božanstva?

ZA DALJNJE RAZMIŠLJANJE

Ellen G. White, “Neka se ne uznemiruje vaše srce”, *Isusov život*, str. 550—566 (u izvorniku 662—680).

“Samo milost Isusa Krista može preobraziti kameno srce u srce od mesa, i oživiti ga pred Bogom. ... Ljudi nemaju moć da opravdaju dušu, da posvete srce. Moralna bolest ne može se izliječiti, osim silom velikog Liječnika. Najuzvišeniji dar Neba, Jedinorođeni od Oca, pun milosti i istine, jedini je u stanju otkupiti izgubljene.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 2. svibnja 1892.)

“‘Bog je ljubav.’ (1. Ivanova 4,16) Njegova narav, Njegov Zakon je ljubav. On je to uvijek bio i uvijek će biti. ‘Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje,’ čije su ‘staze od vječnosti’, On se ne mijenja. U Njega nema ‘promjene, ni zasjenjenja zbog mijene’. (Izaija 57,15; Habakuk 3,6; Jakov 1,17) Svaki je prikaz stvaralačke sile izričaj beskonačne ljubavi. Božji suverenitet obuhvaća puninu blagoslova za sva stvorena bića. ... Povijest velike borbe između dobra i zla, od svog početka na Nebu pa sve do konačnog uništenja pobune i iskorjenjivanja grijeha, prikaz je i Božje nepromjenjive ljubavi.” (Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 15; u izvorniku 33)

“Potrebno je shvatiti da je Duh Sveti ... Osoba kao što je Bog Osoba. ... Duh Sveti ima osobnost jer u protivnom ne bi mogao svjedočiti našem duhu da smo djeca Božja. On mora biti božanska Osoba jer ne bi mogao ispitivati tajne koje su skrivene u Božjem umu.” (Ellen G. White, *Vjera kojom živim*, str. 55; u izvorniku 52)

“Postoje tri žive Osobe u nebeskom Trojstvu. U ime tih triju velikih sila — Oca, Sina i Duha Svetoga — krštavaju se oni koji primaju Krista živom vjerom; a te će sile s poslušnim podanicima Neba surađivati u njihovim naporima da žive novim životom u Kristu.” (Ellen G. White, *Evangelism*, str. 615)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Jedna poznata kršćanska pjesma nosi naslov “Čudesna milost”. Što je čudesno u vezi s Isusovom milošću?

2. Preljepi prikaz Božje ljubavi može se naći u usporedbi o izgubljenom sinu. Kako znamo da je otac u toj usporedbi otac koji voli?

3. Kako mjesne crkve pokazuju da je “zajedništvo Duha” njihova stvarnost?

Radost služenja

1	S Izaija 44,28	Radosna suradnja s Bogom
2	Č Izaija 42,1	Svojim slugama On daje Duha Svetoga
3	P Malahija 3,1	Radosna vijest o Kristovom dolasku
4	S 2. Timoteju 2,3.4	Dobar vojnik Isusa Krista
5	N Joel 2,23	Bog će poslati kasnu kišu
6	P Psalam 100,2	Služimo radosno svaki dan
7	U 2. Korinćanima 12,15	Spremni da se potroše
8	S 1. Solunjanima 3,9.10	Radost u svakoj žrtvi za Njega
9	Č Ponovljeni zakon 28,47	Ne služite kao Izrael koji je zakazao
10	P Filipljanima 2,29	Poštujte Kristove slugе
11	S Luka 15,4.5	Traženje izgubljenih
12	N Filipljanima 1,18	Uzdizanje Krista pred ljudima
13	P 2. Korinćanima 1,24	Cilj Božjih slugu je usrećiti druge
14	U Job 29,13	Prilike koje donose radost
15	S Hebrejima 13,17	Poštivanje propovjednika i vladara
16	Č Filipljanima 4,10	Usrećimo druge svojim sredstvima
17	P 2. Korinćanima 7,9	Nošenje bremena za duše
18	S Filipljanima 1,26	Doprinesite sreći drugih
19	N Rimljanima 15,2.3	Rad za dobrobit drugih
20	P Psalam 86,4	Božji slugе sretni su što rade s Bogom
21	U Psalam 2,11	Oni imaju Božju naklonost
22	S Izaija 65,14	Najveća im je radost služenje
23	Č Djela 13,52	Ispunjeni Duhom Svetim
24	P Nehemija 8,10	U životu se otkriva Božja radost
25	S Luka 15,31.32	Radost u spašavanju bližnjih
26	N Ivan 17,13	Radost zbog spašenih grešnika
27	P Luka 15,10	Radost zbog potrage za izgubljenima
28	U Psalam 103,20	Anđeli surađuju u predstavljanju Isusa
29	S Psalam 103,21	Božji slugе se raduju služenju
30	Č Hebrejima 1,14	Anđeli služe ljudskim potrebama
31	P Psalam 91,11.12	Anđeli i obećanje o Božjoj skrbi

Uživanje i užici

1	S	1. Ljetopisa 29,17	Božje zadovoljstvo u pravednosti
2	N	Ezekiel 18,23	Kad se bezbožnik odvrti
3	P	Job 36,11	Nebo odobrava poslušnost i služenje
4	U	Propovjednik 3,12	Služba drugima
5	S	Rimljanima 14,22	Kad mogu povesti Isusa sa sobom?
6	Č	Izreke 21,15	Činiti pravdu
7	P	Propovjednik 2,24	Rad
8	S	Psalam 111,2	Uživanje u prirodi
9	N	Psalam 104,34	Razmišljanje o Gospodinu
10	P	Hebrejima 11,24.25	Mojsije je odbacio grešno uživanje
11	U	Djela 7,40.41	Aron ih je izabrao
12	S	Jakov 4,16	Hvalisanje
13	Č	Propovjednik 2,8	Uznositost zbog uspjeha
14	P	Luka 8,14	Grešna zadovoljstva ometaju život
15	S	1. Timoteju 5,6	Grešni užici ubijaju vezu s Bogom
16	N	2. Timoteju 3,4.5	Treba ih se kloniti
17	P	Postanak 3,6	Lažni užici — spoznaja zla
18	U	2. Solunjanima 2,11.12	Netočan nauk
19	S	Izreke 2,12-14	Odvraća me od staze pravednosti
20	Č	Job 31,29.40	Ogorčenost
21	P	Izreke, 10,23	Učiniti zlo
22	S	Izreke 15,21	Ludost, glupost, besmislica
23	N	Propovjednik 7,5.6	Dvosmislene šale
24	P	Job 20,4.5	Trijumf zlih je kratkotrajan
25	U	1. Ivanova 2,15.17	Svjetovni užitak je prolazan
26	S	Luka 12,19.20	Blago bogataša bit će izgubljeno
27	Č	Tužaljke 5,15.16	Ostaje samo gorko oplakivanje
28	P	Izreke 14,13	Smijeh i veselje kratko su trajali
29	S	Propovjednik 12,1	“Darovi” ovoga svijeta
30	N	Job 27,8.10	Grešnik nije sretan u Božjoj prisutnosti
31	P	Ezekiel 18,31.32	Nešto bolje — novo srce, novi duh

Kličite radosno

1	U Psalam 66,1,2	Kliči Bogu, sva Zemljo
2	S Psalam 81,1,2	Pjevajte uz tamburin, harfu i liru
3	Č Psalam 95,1,2	Radosno kličimo u Njegovom Svetišću
4	P Psalam 118,15	U domu pravednika
5	S Psalam 63,5	Hvala s radosnih usana
6	N Psalam 89,15	Proslavljanje potiče zdravlje tijela i duše
7	P Psalam 147,1	Pjevajte "jer je hvale dostojno"
8	U Sefanija 3,14	To je oružje protiv obeshrabrenja
9	S Psalam 149,5	Jer uzdiže naše misli
10	Č 2. Ljetopisa 29,30	Jer je to čin obožavanja
11	P Psalam 71,23	Pjesme hvale donose radost i veselje
12	S Izaija 52,9	I priroda pjeva Njemu hvalu
13	N Jakov 5,13	Pjesma tjera brigu
14	P Job 38,6,7	Radost u ljepoti stvorenoga
15	U Psalam 65,13	On svakoga dana daje blagoslove
16	S Izaija 12,6	Velik je Svetac Izraelov
17	Č Ezra 3,12	Njegova milost traje vječno
18	P Ezra 3,13	On vodi svoj narod
19	S Zaharija 9,9	Isus će ponovno doći
20	N Jeremija 31,7	Gospodin će spasiti svoj narod
21	P Nehemija 12,27	Hvalite Gospodina uz tamburin i harfu
22	U Brojevi 10,10	Hvalite Ga trubama
23	S Psalam 43,4	Održavajte vezu s Nebom
24	Č 2. Ljetopisa 20,27.28	Radujte se u Gospodnjoj snazi
25	P 2. Ljetopisa 5,13	Trubite u trube u Gospodnjem Hramu
26	S Izlazak 15,20.21	Pjevajte Gospodinu
27	N Otkrivenje 15,2,3	Pobjednici će imati Božje harfe
28	P Izreke 15,26	Ljupke riječi pripadaju neokaljanima
29	U Izreke 16,24	Slatke su za um i lijek tijelu
30	S Izreke 15,23	Donose pomoć i ohrabruju

VEČERNJE BOGOSLUŽJE U OBITELJI

SRPANJ	KOLOVOZ	RUJAN
1. Psalam 4.	1. Psalam 32.	1. Psalam 60.
2. Psalam 5.		2. Psalam 61.
3. Psalam 6.	2. Psalam 33.	3. Psalam 62.
4. Psalam 7.	3. Psalam 34.	4. Psalam 63.
	4. Psalam 35,1-12.	5. Psalam 64.
5. Psalam 8.	5. Psalam 35,13-28.	
6. Psalam 9.	6. Psalam 36.	6. Psalam 65.
7. Psalam 10.	7. Psalam 37,1-19.	7. Psalam 66.
8. Psalam 11.	8. Psalam 37,20-40.	8. Psalam 67.
9. Psalam 12.		9. Psalam 68,1-19.
10. Psalam 13.	9. Psalam 38.	10. Psalam 68,20-36.
11. Psalam 14.	10. Psalam 39.	11. Psalam 69,1-13.
	11. Psalam 40.	12. Psalam 69,14-37.
12. Psalam 15.	12. Psalam 41.	
13. Psalam 16.	13. Psalam 42.	13. Psalam 70.
14. Psalam 17.	14. Psalam 43.	14. Psalam 71,1-13.
15. Psalam 18,1-25.	15. Psalam 44,1-12.	15. Psalam 71,14-24.
16. Psalam 18,26-50.		16. Psalam 72.
17. Psalam 19.	16. Psalam 44,13-27.	17. Psalam 73,1-17.
18. Psalam 20.	17. Psalam 45.	18. Psalam 73,18-28.
	18. Psalam 46.	19. Psalam 74.
19. Psalam 21.	19. Psalam 47.	
20. Psalam 22,1-16.	20. Psalam 48.	20. Psalam 75.
21. Psalam 22,17-31.	21. Psalam 49.	21. Psalam 76.
22. Psalam 23.	22. Psalam 50.	22. Psalam 77.
23. Psalam 24.		23. Psalam 78,1-20.
24. Psalam 25.	23. Psalam 51.	24. Psalam 78,21-55.
25. Psalam 26.	24. Psalam 52.	25. Psalam 78,56-72.
	25. Psalam 53.	26. Psalam 79.
26. Psalam 27.	26. Psalam 54.	
27. Psalam 28.	27. Psalam 55.	27. Psalam 80.
28. Psalam 29.	28. Psalam 56.	28. Psalam 81.
29. Psalam 30.	29. Psalam 57.	29. Psalam 82.
30. Psalam 31,1-19.		30. Psalam 83.
31. Psalam 31,20-25.	30. Psalam 58.	
	31. Psalam 59.	

ČITANJE BIBLIJE REDOM

SRPANJ

1. Psalam 105-106
2. Psalam 107-108
3. Psalam 109-111
4. Psalam 112-114

5. Psalam 115-118
6. Psalam 119-120
7. Psalam 121-123
8. Psalam 124-126
9. Psalam 127-133
10. Psalam 134-137
11. Psalam 138-141

12. Psalam 142-146
13. Psalam 147-150
14. Izreke 1-3
15. Izreke 4-6
16. Izreke 7-10
17. Izreke 11-13
18. Izreke 14-16

19. Izreke 17-20
20. Izreke 21-24
21. Izreke 25-27
22. Izreke 28-31
23. Propovjednik 1-5
24. Propovjednik 6-9
25. Propovjednik 10-12

26. Pjesma 1-4
27. Pjesma 5-8
28. Izaija 1-4
29. Izaija 5-7
30. Izaija 8-10
31. Izaija 11-13

KOLOVOZ

1. Izaija 14-16
2. Izaija 17-21
3. Izaija 22-25
4. Izaija 26-28
5. Izaija 29-31
6. Izaija 32-34
7. Izaija 35-37
8. Izaija 38-40

9. Izaija 41-44
10. Izaija 45-47
11. Izaija 48-50
12. Izaija 51-54
13. Izaija 55-57
14. Izaija 58-60
15. Izaija 61-63

16. Izaija 64-66
17. Jeremija 1-4
18. Jeremija 5-7
19. Jeremija 8-10
20. Jeremija 11-14
21. Jeremija 15-17
22. Jeremija 18-20

23. Jeremija 21-24
24. Jeremija 25-27
25. Jeremija 28-30
26. Jeremija 31-33
27. Jeremija 34-37
28. Jeremija 38-40
29. Jeremija 41-43

30. Jeremija 44-46
31. Jeremija 47-49

RUJAN

1. Jeremija 50-52
2. Tužaljke 1-3
3. Tužaljke 4-5
4. Ezekiel 1-3
5. Ezekiel 4-6

6. Ezekiel 7-10
7. Ezekiel 11-13
8. Ezekiel 14-16
9. Ezekiel 17-19
10. Ezekiel 20-22
11. Ezekiel 23-25
12. Ezekiel 26-28

13. Ezekiel 29-32
14. Ezekiel 33-35
15. Ezekiel 36-38
16. Ezekiel 39-42
17. Ezekiel 43-45
18. Ezekiel 46-48
19. Daniel 1-4

20. Daniel 5-9
21. Daniel 10-12
22. Hošea 1-3
23. Hošea 4-6
24. Hošea 7-11
25. Hošea 12-14
26. Joel 1-3

27. Amos 1-3
28. Amos 4-6
29. Amos 7-9
30. Obadija i Jona

ČITANJE BIBLIJE REDOM — JEDNO POGLAVLJE DNEVNO

SRPANJ	KOLOVOZ	RUJAN
1. Estera 7	1. Job 28	1. Psalam 17
2. Estera 8		2. Psalam 18
3. Estera 9	2. Job 29	3. Psalam 19
4. Estera 10	3. Job 30	4. Psalam 20
	4. Job 31	5. Psalam 21
5. Job 1	5. Job 32	
6. Job 2	6. Job 33	6. Psalam 22
7. Job 3	7. Job 34	7. Psalam 23
8. Job 4	8. Job 35	8. Psalam 24
9. Job 5		9. Psalam 25
10. Job 6	9. Job 36	10. Psalam 26
11. Job 7	10. Job 37	11. Psalam 27
	11. Job 38	12. Psalam 28
12. Job 8	12. Job 39	
13. Job 9	13. Job 40	13. Psalam 29
14. Job 10	14. Job 41	14. Psalam 30
15. Job 11	15. Job 42	15. Psalam 31
16. Job 12		16. Psalam 32
17. Job 13	16. Psalam 1	17. Psalam 33
18. Job 14	17. Psalam 2	18. Psalam 34
	18. Psalam 3	19. Psalam 35
19. Job 15	19. Psalam 4	
20. Job 16	20. Psalam 5	20. Psalam 36
21. Job 17	21. Psalam 6	21. Psalam 37
22. Job 18	22. Psalam 7	22. Psalam 38
23. Job 19		23. Psalam 39
24. Job 20	23. Psalam 8	24. Psalam 40
25. Job 21	24. Psalam 9	25. Psalam 41
	25. Psalam 19	26. Psalam 42
26. Job 22	26. Psalam 11	
27. Job 23	27. Psalam 12	27. Psalam 43
28. Job 24	28. Psalam 13	28. Psalam 44
29. Job 25	29. Psalam 14	29. Psalam 45
30. Job 26		30. Psalam 46
31. Job 27	30. Psalam 15	
	31. Psalam 16	

POČECI SUBOTA U SRPNJU, KOLOVOZU I RUJNU 2026.

MJESTO	SRPANJ					KOLOVOZ				RUJAN			
	3.7.	10.7.	17.7.	24.7.	31.7.	7.8.	14.8.	21.8.	28.8.	4.9.	11.9.	18.9.	25.9.
Beli Manastir	20.38	20.34	20.29	20.22	20.14	20.04	19.53	19.41	19.28	19.16	19.03	18.49	18.36
Biograd	20.43	20.40	20.35	20.28	20.20	20.11	20.01	19.50	19.38	19.27	19.14	19.01	18.49
Bjelovar	20.46	20.42	20.36	20.29	20.21	20.11	20.01	19.49	19.36	19.24	19.10	18.57	18.43
Borovo	20.36	20.32	20.27	20.20	20.12	20.02	19.52	19.40	19.27	19.16	19.02	18.49	18.35
Brač	20.37	20.34	20.29	20.23	20.15	20.06	19.56	19.45	19.33	19.22	19.10	18.57	18.44
Cres	20.50	20.47	20.42	20.35	20.28	20.18	20.07	19.56	19.44	19.32	19.19	19.06	18.53
Crikvenica	20.52	20.49	20.43	20.36	20.28	20.19	20.08	19.56	19.44	19.32	19.19	19.05	18.52
Čakovec	20.49	20.45	20.40	20.32	20.24	20.14	20.03	19.50	19.38	19.26	19.12	18.58	18.44
Dalj	20.36	20.32	20.27	20.20	20.12	20.02	19.52	19.40	19.27	19.16	19.02	18.49	18.35
Daruvar	20.42	20.38	20.33	20.26	20.18	20.08	19.58	19.46	19.33	19.21	19.08	18.55	18.41
Delnice	20.52	20.49	20.43	20.36	20.28	20.19	20.08	19.56	19.44	19.32	19.19	19.05	18.52
Dubrovnik	20.28	20.25	20.20	20.14	20.07	19.58	19.48	19.37	19.26	19.14	19.02	18.50	18.38
Dugi Otok	20.46	20.42	20.37	20.31	20.23	20.14	20.03	19.52	19.40	19.28	19.16	19.02	18.50
Djakovo	20.37	20.34	20.28	20.21	20.13	20.04	19.53	19.41	19.28	19.17	19.04	18.50	18.37
Garešnica	20.44	20.41	20.35	20.28	20.20	20.11	19.59	19.48	19.35	19.23	19.10	18.56	18.43
Gospić	20.46	20.43	20.37	20.31	20.23	20.13	20.03	19.52	19.40	19.28	19.15	19.02	18.49
Grubišno Polje	20.42	20.38	20.33	20.26	20.18	20.08	19.58	19.46	19.33	19.21	19.08	18.55	18.41
Hvar	20.37	20.34	20.29	20.23	20.16	20.07	19.56	19.45	19.34	19.22	19.10	18.58	18.44
Ilok	20.33	20.29	20.24	20.17	20.09	19.59	19.49	19.37	19.25	19.13	18.59	18.46	18.32
Karlovac	20.49	20.46	20.40	20.33	20.25	20.16	20.04	19.53	19.40	19.28	19.15	19.02	18.48
Knin	20.41	20.38	20.32	20.26	20.18	20.09	19.58	19.47	19.35	19.23	19.11	18.58	18.45
Koprivnica	20.47	20.44	20.38	20.31	20.23	20.13	20.01	19.49	19.37	19.25	19.11	18.57	18.43
Korčula	20.32	20.29	20.24	20.18	20.11	20.02	19.52	19.41	19.30	19.19	19.07	18.54	18.41
Kornat	20.43	20.40	20.35	20.28	20.21	20.11	20.01	19.50	19.38	19.27	19.14	19.02	18.49
Krapina	20.52	20.47	20.42	20.35	20.26	20.17	20.05	19.53	19.41	19.28	19.15	19.01	18.47
Križevci	20.48	20.44	20.38	20.31	20.23	20.13	20.02	19.50	19.37	19.25	19.11	18.58	18.44
Krk	20.52	20.49	20.43	20.36	20.28	20.19	20.08	19.56	19.44	19.32	19.19	19.05	18.52
Kutina	20.44	20.41	20.35	20.28	20.20	20.11	20.00	19.48	19.35	19.24	19.10	18.57	18.44
Lastovo	20.34	20.31	20.26	20.20	20.13	20.04	19.54	19.43	19.32	19.21	19.08	18.56	18.44
Lipik	20.42	20.38	20.33	20.26	20.18	20.08	19.58	19.46	19.33	19.21	19.08	18.55	18.41
Lošinj	20.50	20.46	20.41	20.34	20.26	20.17	20.07	19.55	19.43	19.32	19.19	19.05	18.52
Makarska	20.35	20.31	20.26	20.20	20.13	20.04	19.53	19.43	19.31	19.20	19.07	18.55	18.41
Maruševac	20.49	20.46	20.40	20.32	20.25	20.14	20.03	19.51	19.38	19.26	19.13	18.59	18.45
Metković	20.32	20.29	20.25	20.18	20.11	20.02	19.52	19.41	19.29	19.18	19.05	18.53	18.40

POČECI SUBOTA U SRPNJU, KOLOVOZU I RUJNU 2026.

MJESTO	SRPANJ					KOLOVOZ				RUJAN			
	3.7.	10.7.	17.7.	24.7.	31.7.	7.8.	14.8.	21.8.	28.8.	4.9.	11.9.	18.9.	25.9.
Mljet	20.31	20.28	20.23	20.17	20.10	20.01	19.51	19.40	19.29	19.17	19.05	18.53	18.41
Našice	20.38	20.35	20.29	20.22	20.14	20.04	19.53	19.42	19.29	19.17	19.04	18.50	18.37
Nova Gradiška	20.41	20.37	20.32	20.25	20.17	20.07	19.56	19.45	19.32	19.20	19.07	18.54	18.41
Novska	20.44	20.40	20.35	20.28	20.20	20.10	19.59	19.47	19.35	19.23	19.10	18.56	18.43
Opatija	20.53	20.50	20.44	20.37	20.29	20.20	20.09	19.57	19.44	19.33	19.20	19.06	18.53
Osijek	20.37	20.34	20.28	20.21	20.13	20.03	19.52	19.40	19.28	19.16	19.03	18.49	18.36
Otočac	20.47	20.43	20.38	20.31	20.24	20.14	20.04	19.52	19.40	19.28	19.16	19.02	18.49
Pag	20.46	20.43	20.38	20.31	20.23	20.14	20.04	19.52	19.40	19.28	19.16	19.02	18.49
Pakrac	20.42	20.38	20.33	20.26	20.18	20.08	19.57	19.46	19.33	19.21	19.08	18.55	18.41
Pelješac	20.31	20.28	20.23	20.17	20.10	20.01	19.51	19.40	19.29	19.18	19.06	18.53	18.41
Petrinja	20.46	20.42	20.37	20.29	20.22	20.12	20.01	19.49	19.37	19.25	19.11	18.58	18.45
Ploče	20.33	20.30	20.25	20.19	20.11	20.02	19.52	19.41	19.29	19.19	19.06	18.53	18.41
Poreč	20.56	20.53	20.47	20.40	20.32	20.23	20.12	20.00	19.48	19.36	19.23	19.10	18.56
Požega	20.40	20.37	20.31	20.25	20.17	20.07	19.56	19.44	19.32	19.20	19.07	18.53	18.40
Pula	20.53	20.50	20.45	20.38	20.30	20.21	20.10	19.59	19.46	19.35	19.22	19.08	18.56
Rab	20.50	20.46	20.41	20.34	20.26	20.17	20.07	19.55	19.43	19.31	19.18	19.05	18.52
Rijeka	20.53	20.49	20.44	20.37	20.29	20.19	20.08	19.57	19.44	19.32	19.19	19.06	18.52
Rovinj	20.56	20.52	20.47	20.40	20.32	20.23	20.12	20.00	19.47	19.36	19.23	19.09	18.56
Sinj	20.38	20.35	20.29	20.23	20.16	20.07	19.56	19.46	19.34	19.22	19.10	18.57	18.44
Sisak	20.46	20.42	20.37	20.29	20.22	20.12	20.01	19.49	19.37	19.25	19.11	18.58	18.44
Slatina	20.41	20.38	20.32	20.25	20.17	20.07	19.56	19.44	19.32	19.20	19.07	18.53	18.40
Slavonski Brod	20.38	20.34	20.29	20.22	20.14	20.04	19.53	19.41	19.29	19.17	19.04	18.51	18.37
Slunj	20.48	20.44	20.39	20.32	20.25	20.15	20.04	19.52	19.40	19.28	19.15	19.01	18.48
Split	20.38	20.35	20.30	20.23	20.16	20.07	19.56	19.46	19.34	19.23	19.10	18.58	18.44
Šibenik	20.42	20.39	20.34	20.28	20.20	20.11	20.01	19.50	19.38	19.26	19.14	19.01	18.49
Varaždin	20.49	20.46	20.40	20.32	20.24	20.14	20.03	19.51	19.38	19.26	19.12	18.58	18.44
Vinkovci	20.36	20.32	20.27	20.20	20.12	20.02	19.52	19.40	19.28	19.16	19.02	18.49	18.35
Virovitica	20.42	20.38	20.33	20.26	20.18	20.08	19.58	19.46	19.33	19.21	19.08	18.54	18.40
Vis	20.38	20.35	20.30	20.23	20.16	20.07	19.57	19.46	19.34	19.23	19.11	18.58	18.46
Vukovar	20.35	20.32	20.27	20.20	20.12	20.02	19.51	19.40	19.27	19.15	19.02	18.49	18.35
Zadar	20.45	20.42	20.37	20.30	20.22	20.13	20.02	19.52	19.40	19.28	19.15	19.02	18.49
Zagreb	20.49	20.45	20.40	20.32	20.25	20.15	20.04	19.52	19.40	19.28	19.14	19.01	18.47
Županja	20.36	20.32	20.27	20.20	20.12	20.02	19.52	19.40	19.28	19.16	19.02	18.49	18.36

(Vremena u ovoj tablici navedena su po ljetnom računanju.)

Posredničke molitve

Moj molitveni popis:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Moja molitvena iskustva:

.....

.....

.....

.....

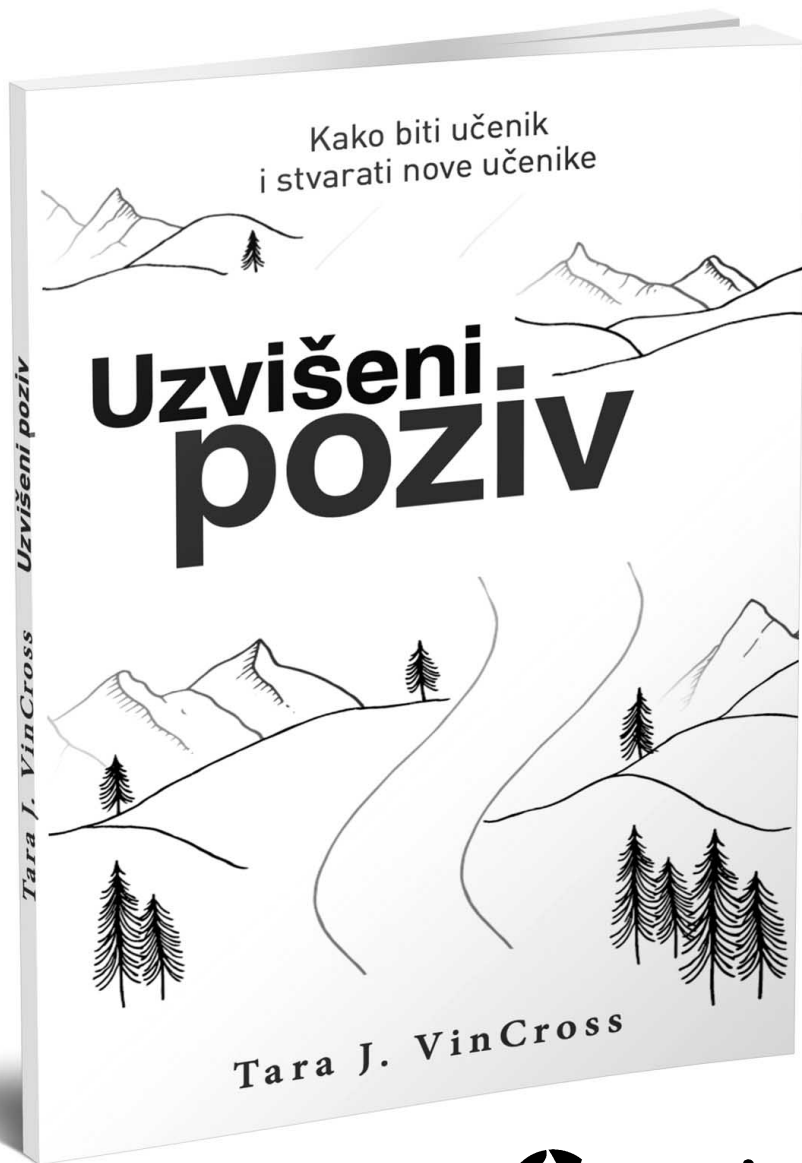
.....

.....

.....

.....

“Dio je Božjeg plana da nam kao odgovor na molitvu vjere dade ono što nam ne bi dao da Ga nismo molili.” (Ellen G. White, *Velika borba*, str. 415) “Razvijajte naviku da razgovarate sa Spasiteljem. ... Neka se vaše srce uvijek diže u tihoj molitvi za pomoć, za svjetlost, za snagu, za mudrost. Neka svaki vaš dah bude molitva.” (Ellen G. White, *Služba liječenja*, str. 328)

Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Tara J. VinCross Uzvišeni poziv - KURIKULUM

Uzvišeni poziv

KURIKULUM

KAKO BITI UČENIK
I STVARATI NOVE
UČENIKE

Tara J. VinCross

**znaci
vremena**

Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Uzvišeni poziv – RADNI PRIRUČNIK

Tara J. VinCross

Uzvišeni POZIV RADNI PRIRUČNIK

KAKO BITI UČENIK
I STVARATI NOVE
UČENIKE

Tara J. VinCross

**znaci
vremena**

Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Osnovna vjerovanja

*Sažetak najvažnijih točaka
biblijskog nauka*

**znaci
vremena**

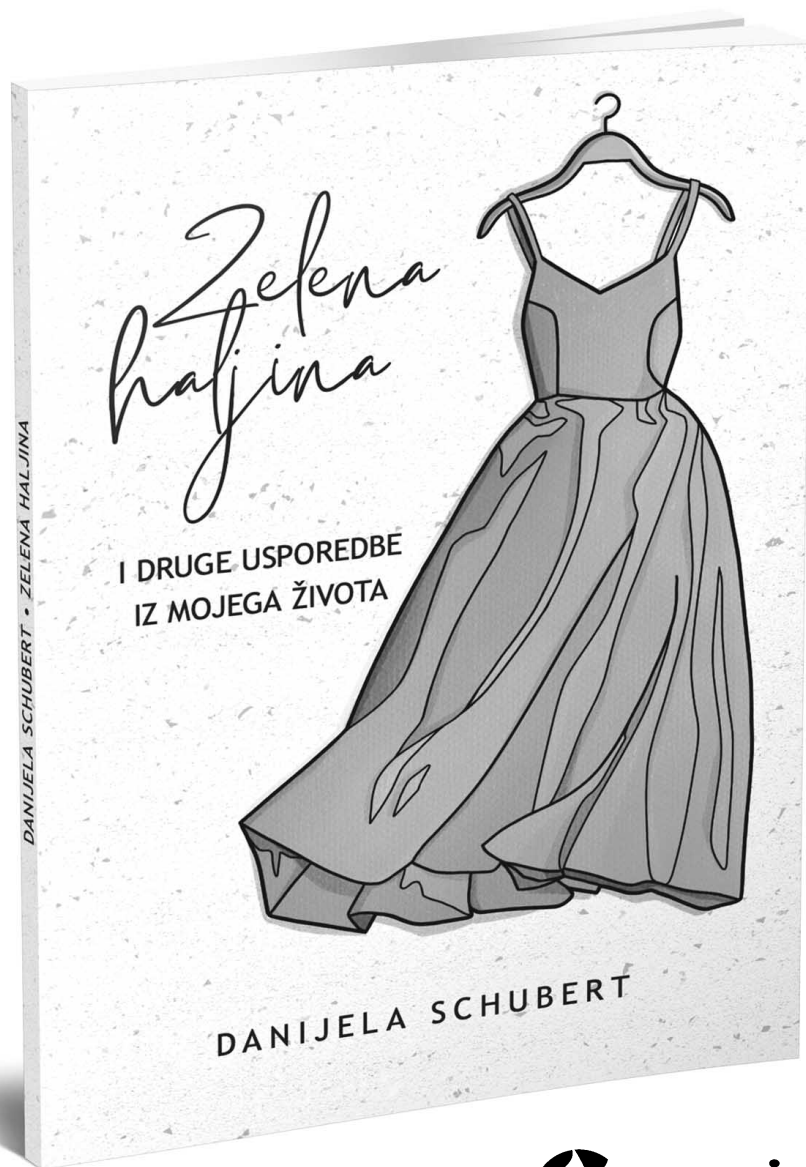
Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Knjige naručite po povoljnim cijenama preko povjerenika za literaturu u svojoj mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

DANIJELA SCHUBERT • ZELENA HALJINA

Zelena haljina

I DRUGE USPOREDBE
IZ MOJEGA ŽIVOTA

DANIJELA SCHUBERT

Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Bojan Godina • Katy Godina • Melina Godina

IZAZIVI DIGITALNOG DOBA

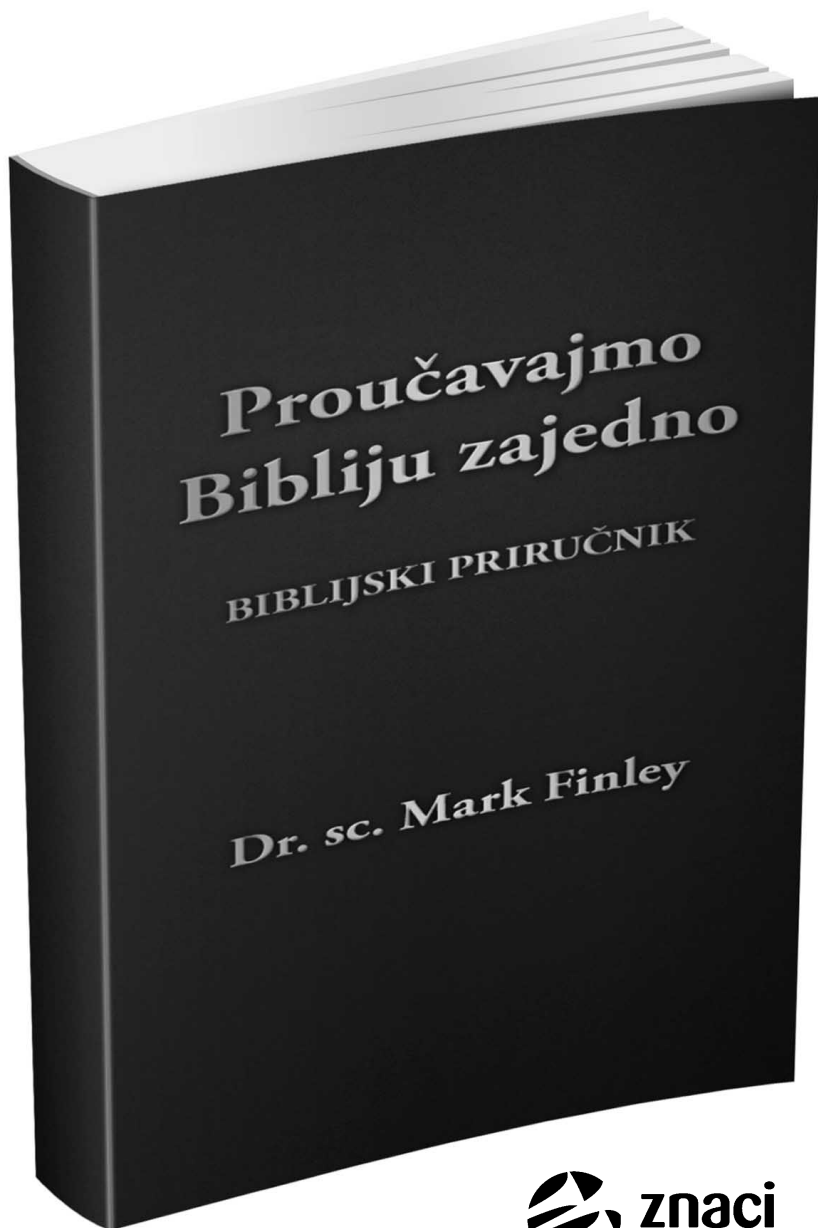

VODIČ ZA RODITELJE I ODGAJATELJE

Knjige naručite po povoljnim cijenama
preko povjerenika za literaturu u svojoj
mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Proučavajmo Bibliju zajedno

BIBLIJSKI PRIRUČNIK

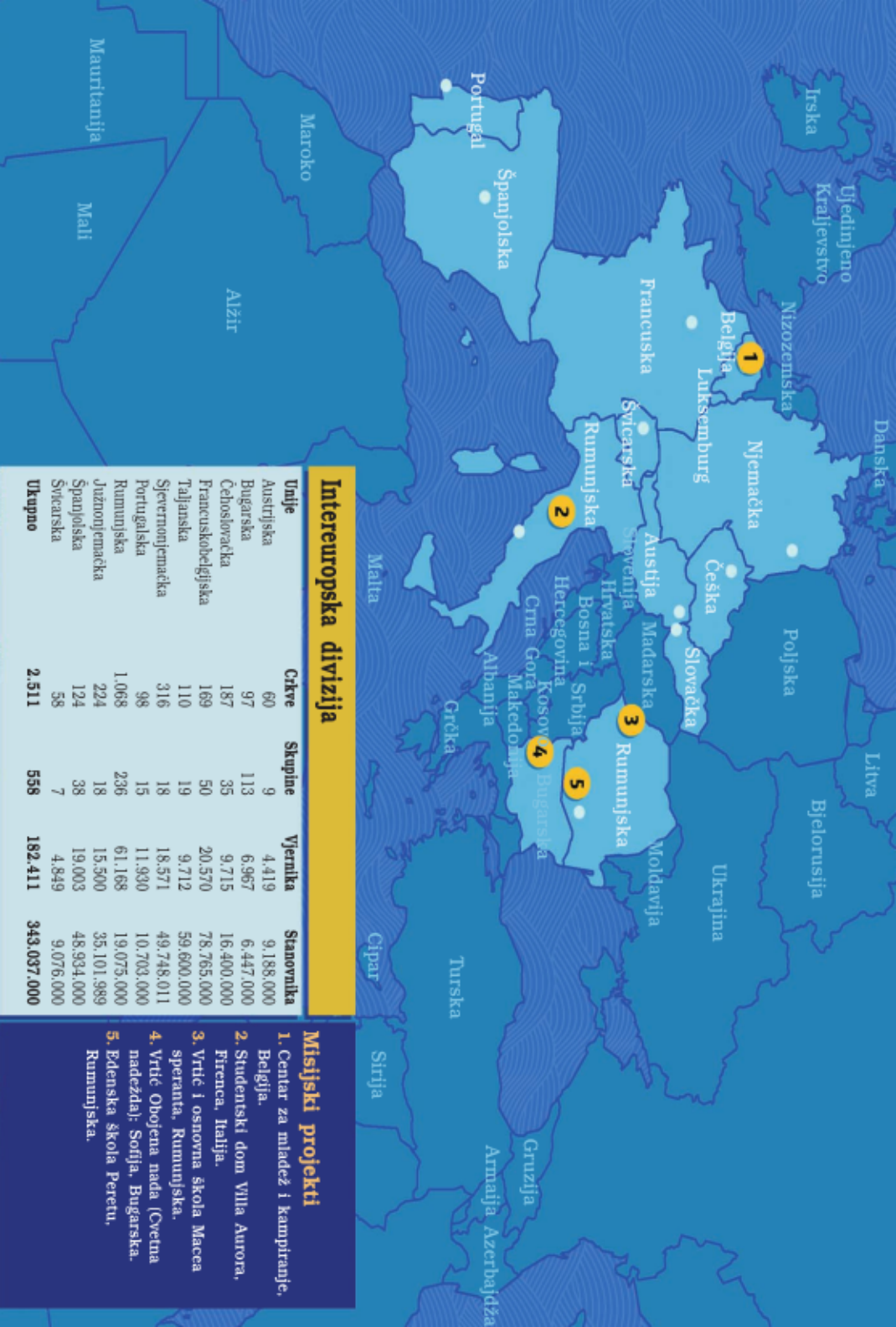
Dr. sc. Mark Finley

**znaci
vremena**

Knjige naručite po povoljnim cijenama preko povjerenika za literaturu u svojoj mjesnoj crkvi ili izravno kod nakladnika!

Tel.: 01 2361-920 • www.znaci-vremena.com • e-mail: knjizara@znaci-vremena.com

Intereuropska divizija

Unije	Crkve	Skupine	Vjernika	Stanovnika
Austrijska	60	9	4.419	9.188.000
Bugarska	97	113	6.967	6.447.000
Čehoslovačka	187	35	9.715	16.400.000
Francusko-belgijska	169	50	20.570	78.765.000
Tajlandska	110	19	9.712	59.600.000
Sjevernonjemačka	316	18	18.571	49.748.011
Portugalska	98	15	11.930	10.703.000
Rumunjska	1.068	236	61.168	19.075.000
Južnonjemačka	224	18	15.500	35.101.989
Španjolska	124	38	19.003	48.934.000
Švicarska	58	7	4.849	9.076.000
Ukupno	2.511	558	182.411	343.037.000

Misijski projekti

1. Centar za mladež i kampiranje, Belgija.
2. Studentski dom Villa Aurora, Firenca, Italija.
3. Vrtić i osnovna škola Macca speranta, Rumunjska.
4. Vrtić i osnovna nada (Cvetna nadaždalj): Sofija, Bugarska.
5. Edenska škola Peretu, Rumunjska.